

வேளிந் தனனாபுலே

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavaham.org

வி. கௌரிபாலன்

~~2/32~~
2/32

2
4/16

3849

ஒப்பனை நூல்

சென்னை
சென்னை
சென்னை

Handwritten scribbles and marks at the top left of the page.

284D

ஒப்பனை நீழல்

ஆசிரியர்

வி.கௌரிபாலன்

வெளியீடு

கீழைத்தென்றல் கலாமன்றம்
திருகோணமலை.

நூலின் பெயர்	:	ஓப்பனை நிழல்
நூலின் வகை	:	சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்	:	வி. கௌரியாலன்
உரிமை	:	ஆசிரியர்க்கு
சுட்டைப்படம்	:	கமலா வாசுகி
பதிப்பகம்	:	AGN Graphics
முதற்பதிப்பு	:	10. 02. 2003
வெளியீடு திருகோணமலை	:	கீழத் தென் றல் கலாமன் றம்
விலை	:	100/=

இன....

மத..

நிற...

சாதி...

அதிக்க...

வெறித்தனத்திற்கும்...

வெறியர்களுக்கும்.....

எதிராகப் போராடுவோர்க்கு.....

பதிப்புரை

ஒப்பனை நிழல் என்ற திரு வி. கௌரிபாலன் அவர்களின் சிறுகதைதொகுப்பு ஒன்றை கீழைத்தென்றல் கலாமன்றம் வெளியிடுகிறது. இந்த சிறுகதைத்தொகுப்பு கீழைத்தென்றல் கலாமன்றத்தின் நான்காவது வெளியீடாகும்.

ஒப்பனை செய்யப்பட்டால் ஒருவருடைய உண்மையான தோற்றத்தை பார்க்கமுடியாது. அதேபோல மனிதர்கள் நடைமுறை வாழ்வில் பெரும்பாலும் ஒப்பனை செய்யப்பட்டவர்களானவே இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் வேடங்கள்-ஒப்பனைகள்தாம். ஆசிரியர் ஒப்பனைகளை கலைத்துவிட்டிருக்கிறார். நிழல் கூட வேசத்தின் நிழலாகவே தெரிகிறது.

எனவே ஒப்பனைநிழல் என்ற இத்தொகுப்பின் பெயர் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு பொருத்தமான குங்குமப் பொட்டுப்போல் இருக்கிறது.

வாழ்க! வளர்க! திரு வி. கௌரிபாலனும் அவரது படைப்புக்களும்.

கீழைத்தென்றல் கலாமன்றம்,
திருகோணமலை.

11.02.2003

வெளிவந்தவையும்.....

வெளிவராதுவையும்.....

வாழ்வியலை அடையாளப்படுத்தும் ஒரு கருவியாக புனைகதைகள் இன்று தோற்றம் பெற்று விட்டன. அனுபவங்களைக் கதைகளாக்கி தயாரித்துக் கொடுத்த காலம் போய் கதை சொல்லியை மீறி கதைகள் தம்போக்கில் நகரும் ஒரு காலகட்டத்தில் நாமிருக்கிறோம்.

கதை என்றால் இதுதான் என்கின்ற சட்டத்துக்குள் அடங்காதவையாக கதை இலக்கியம் மாற்றம் பெற்றுள்ள நிலையை நாம் அவதானிக்கிறோம்.

வ.வே.சு. ஐயர் எனும் கதை சொல்லி குளத்தங்கரை அரசமரத்தை எழுதிய பொழுது எந்தச் சட்டகத்தை அல்லது எந்த வழிமுறையைப் பின்பற்றினார் என்பதும், அதன் பிறகு வந்தவர்கள் எவ்வழியில் கதை சொல்லப் புகுந்தார்கள் என்பதும் உண்மையில் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு விடயம்.

கதை சொல்லி தனது வாசிப்பனுபவத்தை வாழ்வியல் அனுபவத்துடன் இணைத்து தாயாரித்து தந்த பிரதிகள், பின்னர் வந்த கதை சொல்லிகளுக்கு ஒரு வழிகாட்டலான அனுபவமாயிற்று.

புதுமைப்பித்தனுக்கு மாப்பாசனும், சிதம்பர ரகுநாதன், ஜெயகாந்தனுக்கு மார்க்சிம் கோர்க்கியும் வழிகாட்டிகளாகினர்.

இன்று எழுதும் பலருக்கு இன்னும் பிறகதை சொல்லிகள் ஆதர்சமாக இருக்கலாம். அவர்கள் பின் நவினத்துவ வாதிகளாகவும், மரபை உடைப்பவர்களாகவும் கூட இருக்கலாம்.

ஆனாலும் இன்னும் பழைய மரபை மீறாது மரபுவழிக் கதை சொல்லிகள் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்.

கதைத் தாயாரிப்பில் வல்லபம் பெற்ற தொழில் நுட்பக் கதைஞர்கள் இருப்பது போல..., கதைத் தொழில் நுட்ப அறிவு வரய்க்கப் பெறாத கதை சொல்லிகள் பலர் நம்மத்தியில் இருக்கவே செய்கிறார்கள். முன்னைய வர்களை விட பின்னையவர்களின் தொகை மிக அதிகம் என்பது கவலை தரக் கூடிய ஒரு விடயமாகும்.

சிறுகதை வல்லுனர்கள் என வரிசைப்படுத்தி வரும்போது 50 பதுகள்

தொடங்கி இந்த இராண்டாயிரத்து இரண்டு வரையில் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களே எஞ்சுகிறார்கள்.

படைப்பியலில் புதிய விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் தாமே எனும் அங்கீகாரத்துக்கலையும் போக்கு தமிழகத்தோடு ஒப்பிடுகையில் நம்மிடம் குறைவாகவே உள்ளது. என்பது ஒரு ஆறுதலான விடயமாகும்.

70 பதுகளில் தோன்றிய தலைமுறையின் கலைத்துவ வரட்சி நிலை 90 களில் தோன்றிய தலைமுறையிடம் மிக அருகியே காண்ப படுகிறது.

போர்ச் சூழலின்தாக்கம், புலப் பெயர்வு, வாழ்வு பற்றிய சந்தேகம் இவையே 90களின் முக்கிய நிகழ்வாகவும் கதையை, நிகழ்த்துவதாகவும் வடக்கு கிழக்கு சார்ந்த படைப்புகளில் பெரும்பாலும் பிரதிபலித்தன (இதன் காரணத்தினால் தென்னிலங்கை, மலையகத் தமிழ் எழுத்துக்களின் வரவு பின்னடைந்திருந்தமையை, அல்லது தொய்ந்து போனமைமைய அவதானிக்க வேண்டும்) போர்ச்சூழல் எழுத்துக்களில் அவரவர் இனம் சார்ந்த அங்கலாய்ப்புக்கள், எதிர்பார்ப்புகள் கோபாவேசத்தோடு வெளிப் பட்ட நிலைமையே இருந்தது.

இந்தப் போர், இந்தப் போரின் விளைவு இதனால் அல்லல்படும் மனிதர்கள் இவையாவுமே கதை நிகழ்வாக இளந்தலைமுறையால் சொல்லிவைக்கப்பட்டன. இவை ஒரு ஆவணமாக்கலாக பிறரால் கருதப் பட்ட போதும் விடுபட்டுப் போன ஒரு பக்கத்தை பலர் தொட்டுக் காட்ட முனைய வில்லை..

யாழ்ப்பாண எழுத்துக்கள், வன்னி எழுத்துக்கள், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மற்றும் வடக்கு- கிழக்கு மாகாண எழுத்துக்கள் யாவற்றி லுமே ஒரு அவலத்தைக் கூறும் தன்மையையே பார்க்க முடிந்தது.

கதை நிகழும் இடம், பாத்திரங்கள் என்பன மாறுபட்டாலும், சொல்லப்பட்ட விடயங்கள் யாவுமே ஒரே வகைத்தனவாகவே விளங்கின. போரின் அவலம் துயரம் இவை மாறவேண்டும், மாறாதா என்ற அங்கலாய்ப்புக்களே கதைகளை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

தமிழர் மீதான அல்லது இஸ்லாமியர் மீதான நெருக்குவாரம் பற்றிக் கதைத்த கதைகள் - அந்த மனிதர்களின் புற வயத் தாங்கங்களைப்பற்றிக் கதைத்த கதைகள் அவர்களின் அகவய உணர்வுகளை கூறுவதற்கு முயலவில்லை.

இந்நிலையில் சற்று வித்தியாசமான ஒரு படைப்பாளியாக வி. கௌரிபாலன் 94ன் பின்சூற்றில் அறிமுகமானார்.

போக்கால வாழ்வின் புறத்தாக்கங்களுக்குட்பட்ட ஏராள மானவர்களில் ஒரு சிலரது அகவய உணர்வுகளையும் அவர்களது மனநிலைப் பிறள்வுகளையும் இவர் தமது கதைகளில் ஆவணப்படுத்தியமை ஒரு தற்செயலான நிகழ்வென புறந்தள்ள முடியாது. கதை சொல் லும் அந்தரமோ அல்லது கதை தயாரிக்கும் அவசரமோ கௌரிபாலனிடத்து இருப்பதை என்னால் அவதானிக்கமுடியவில்லை.

கதைகளை இஸ்டம் போல் முன் நிபந்தனைகள் ஏதுமற்று இவர் நகர விடுகிறார். கடந்து வந்த காலங்களில் தனதும் தனது சூழலின் மனிதர்களினதும் உண்மைத் தோற்றப்பாட்டை ஏதோ ஒரு வகையில் இவர் கூற முனைகிறார்.

கூறுவதற்கு நிறையவிடயங்கள் இவரிடம் இருப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. இக்கதை சொல்லியிடம் இன்னும் நிறையக்கதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் வெளிவந்தவைகளைவிட வெளிவராதவை அதிகம் என எனக்குப்படுகிறது. அவை எழுதப்படாதவையாகவும் இருக்கக்கூடும்.

இக்கதைகள் இன்றைய சூழலில் போலித்தனமற்றவை. நாளை சூழல் மாறும் போது இக்கதாமாந்தர்களது மன நிலைகள் மாறிப் போகக்கூடும் அல்லது இன்னும் சீர் குலைந்து போகக் கூடும்... ஆனாலும் கௌரி பாலனின் கதை உலக மாந்தர்கள் எப்போதும் போல இப்படியே இருந்து விடக்கூடாது என்கின்ற விருப்பு வாசகர்களாகிய எமக்கு இருப்பது போலவே கதை சொல்லிக்கும் இருக்கும் என்பதும்.. அத்தகைய ஒரு நிலையில் வெளிவரவிருக்கும் அவரது படைப்புகள் பிறிதொரு வகை யானவையாக அமையலாம் என்கின்ற எதிர்பார்ப்பும் என்னுள் இருக்கிறது. இவ் "ஒப்பனை நிழல்" தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள 10 புனைவுகளும் தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு ஒரு வித்தியாசமான புது வரவாகவும், புது வரைவாகவும் அமைந்துள்ளமையை வாசகர்கள் உணர்வார்கள். கௌரிபாலன் இன்னும் எழுத வேண்டும்...

அதுவே என் வாசக விருப்பு.....

வார்த்தைகளின் தயவிற்குள்.....

என்னை எழுதத் தூண்டியவர்களுக்கும், தூண்டிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கும், உணர்வின் பகிர்தலில் மீட்சியுறும் உறவின், நட்பின் முகங்களுக்கும், எனது பிரதிகளை அவ்வப்போது எழுத்துப்பிழைநீக்கி மொழியை செப்பனீட்டு படிமப்படித்திதந்த ரதி(ஜோதீஸ் வரி சிவனேசராஜா) அக்காச்சிக்கும், எனது ஆரம்பப்பிரதிகளை வெளியிட்ட தினமுரசு வாரமலருக்கும், பிரதிகளை அவ்வப்போது பிரசுரம் செய்த சரிநிகர், நிகரி, மாற்றுப் பத்திரிகைகளுக்கும், புதியகளம், எக்சில்(பிரான்ஸ்), களம் சஞ்சீகைகளுக்கும் எனது பிரதியை கவனநர்ப்புக் குறிப்புடன் மீள்பிரசுரம்செய்த 'அம்மா' (பிரான்ஸ்) சஞ்சீகைக்கும், இத்தொகுப்பிற்கு முன்னுரை தந்த நந்தினிசேவியர் அவர்களுக்கும், அட்டைப்படம்^{தூத} வாசுகி(கமலா வாசுகி) அக்காவிிற்கும் இத்தொகுதியை அச்சிட்டு வெளியிடும் 'கீழைத் தென்றல் கவ^{டி}ன்றத்திற்கும்' அதன் சார்பில் வி. ஜெகநாதன் அவர்களுக்கும், சொற்கழிப்பற்ற வார்த்தைகளின் தயவிற்குள் அடங்கிநிற்காத எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

வி.கெரளரிபாலன்,
570/6, கிருஸ்ணபுரி,
உப்புவுவளி,
திருகோணமலை.

உள்ளே

- 1). பிளைக் வைட் மொழி, ஆடுகளுடன் வார்த்தையாடுதல்
- 2). புளு லேபிள்
- 3). மூக்கானாங்கயிறும் கோணல் மொச்சைகளும்
- 4). மறைந்து தான்.....
- 5). இரும்புப் பறவைகள்
- 6). ஒப்பனை நிழல்
- 7). சினைக்காளை
- 8). தாயம்மா
- 9). அப்பே றட்ட
- 10). காத்து கறுப்புக்களும் கரித்துண்டுகளும்

பீளைக் & வைட் மொழி ஆடுகளுடன் வார்த்தையாடுதல்

முகத்துக்கு கிட்டவாக வானமா, முகிலா என்று ஊகிக்க முடியாத ஊத்தை வெண்ணிறத்தில் பிரமாண்டமான ஒளிப் பரப்பொன்று கிட்ட வருவதும் பின் விலகிச் செல்வதுமாய் இருந்தது. பின் பால் வெள்ளை முகில்கள் காற்றில் தவழ்ந்து வந்தன. ஊத்தை வெண்பரப்பு எங்கோ தொலைவில் ஒளிந்து கொண்டது. திடீர் என்று தமக்குள் கசமுச... கசமுச... என்று சர்ச்சித்த வண்ணம் வேகமாய் வந்த எண்ணைப்பாண்டு கருமுகில்கள் வெண்முகிலுடன் கலந்தது. அடிவானில் இருந்துவந்த செம்மை எண்ணெய்பாண்டு கருமுகில் மீது படர்ந்தது. எண்ணெய்ப்பாண்டு முகில்களில் தீ பற்றிக்கொண்டது. வானத்தில் இருந்து சிறிதும் பெரிதுமாய் தீக்கங்குகள் விழத்தொடங்கின. வீடுகள் மீதும், மரங்கள் மீதும், தீக்கங்குகள் வீழ்ந்து எரிந்தன. அவன் குரலெடுத்து கத்த முனைந்தான். தொண்டைக்குள்ளேயே அமிழ்ந்து போயிற்று அவன் குரல். அனலின்

வெப்பத்தால் தொண்டை வரண்டுதாகமெடுத்தது. வெம்மை கூடக்கூட தொண்டை வரண்டு கயர் கட்டிக்கொண்டு மூச்சு விட சிரமம் தந்தது. கயர் கட்டிக் கொண்ட தொண்டை செருமத் தொடங்கியது. செருமல் இருமலாக மாறி நெஞ்சுக் கூடு வலிக்குமாறு இருமியது. இரும இரும கண்கள் கலங்கிப்போனது. கலங்கிய விழிகளுக்குள் இருள் சலனப்பட்டது. எழுந்து உட்கார்ந்தான். சுவரில் ஒளிக் கீற்று ஒன்று ஓடி அறுந்தது. அவன் வெளிச்சத்துக்காய் காத்திருந்தான். கடைக்கண்ணுக்குள் ஒளிப்புள்ளி ஒன்று அசைந்து உடைந்தது. போர்யையை இழுத்து கடைக்கண்ணைத் துடைத்தான். புளிச்சுப்போன வியர்வை நாற்றம் எரிச்சல்படுத்தியது. அடித்தொண்டைக்குள் வறட்சி நோவாக மாறி இருந்தது. எழுந்து இருளுக்குள் துளாவி நின்றான். செம்பின் களிம்பு வெடுக்குடன் தொண்டைக்குள் தண்ணி இறங்கத் தொடங்கியது. அவனுக்கு பரிட்சையமான பழைய துவாய் கதவில் இருள் போர்த்தி புதிய பரிமாணம் பெற்றுக்கிடக்கிறது. கீச்சிட்டு அலறும் இடப்பக்க கதவை திறக்க அஞ்சி நின்று பின் வலப்பக்க ஒற்றைக் கதவை ஓசை எழுத்து திறந்தான். மெல்லிய கீசல் ஒலியுடன் கதவு திறந்தது. விறாந்தையில் போர்வையின் உதறலும், பாயில் புரள்வதும் கேட்டது. சிரத்தையற்ற சலன உருக்களில் சித்தப்பாவோ, அண்ணாவோ வந்து போனார்கள். வெளிர் இருளாக கிடந்த பாய்களின் இடைவெளி இருளில் கால் ஊன்றி அலங்கோலமான அசைவுடன் வெளிக்கதவை ஓசைபடத் திறந்து வெளியேறினான். தொண்டைக்குள் குளிர்ச்சி இருந்தது. ஆனால் தொண்டை வரண்டு தாகம் எடுப்பது போல் சினம்தந்தது. தாகத்துடன் சுமக்க முடியாத பாரத்துடன் எதுவோ மனதில் கனமாய் அழுத்துவதை உணர்ந்தான். மனதில் மூண்டு கிடக்கும் சுமை தன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது. என்பது போல் சஞ்சலப் படுத்துவதை உணர்ந்தான். அதிகம் கவலைப்பட்டு சோர்ந்து போனான். காலை மடித்து துடைக்குள் வைத்து படிக்கட்டில் கை ஊன்றி அமர்ந்தான்.

காலை ரம்மியமானது. குளிர் வாடை வீசி சுகம் தரும் அவன் விரல்கள் இயல்பாய் தலை கோதி மீண்டது. தென்னோலைகள் காற்றில் சலசலக்கும் புல்லிற்குள் சில்வண்டுகள் சிலம்பும். அவனை அறியாமலே பார்வை கற்குவியலுக்குள் போனது. மெல்லியதாய் ஆனால் வீரியமாய் துர்நாற்றம் அவன் நாசிக்குள் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அந்த கல் இடுக்குக்குள், சாம்பல் நிறத்தில் சிவப்பு முஞ்சியுடன் முஞ்சுறு எட்டிப்

பார்த்து விட்டு உள்வாங்கிக் கொண்டதுபோல. இருந்தது. பார்வையை திருப்பிக் கொண்டான். தொண்டைக்குள் வரட்சியும் நோவும் கூடித்தான் இருந்தது.

காலை இதமற்று வரட்சியாய்க்கிடக்கிறது. மனதை அழுத்தும் சுமையின் வலிவு கணத்துக்கு கணம் கூடுகிறது. சுமை எதுவோ.....?. தேங்கிக் கிடக்கும் அலுவலக வேலைகளாக இருக்குமோ....., சீய்..... அதுவாய் இருக்காது. இப்படி எத்தனையோ தரம் தேங்கிக் கிடந்து பின் முகில்கள் போகிற போக்கில் கரைந்து புது உருவங்கொள்வது போல் அதன் போக்கில் கரைந்தது, புதுப்புது வடிவம் எடுக்கும்..... அது சுமையே அல்ல....., இப்படி இருக்குமோ....., அந்தக் கிறவல் வீதியில் அவனுக்கு முன்னே, கம்பியுடன் கம்பி உரசி....., பொறி கிளப்பி....., காற்றில் விசுக்கென்று வந்து..., தரையில் மோதி..., செம்பழுதி கிளப்பி..., சுருண்டு விழுந்த மின்சாரக் கம்பியாய் இருக்குமோ..., வேட்டையாடப்படும் விலங்கின் துர்மரணம் அதற்கு விடுதலை அழிக்குமோ..., இத்தகைய மரணமும் அத்தகையதோ..., எண்ணம் தொடர்பற்று அறுகிறது.....

இவற்றை எல்லாம் புறம் தள்ளி விட்டு சுமை மனதில் கனதியாகக் கிடக்கிறது. நேற்று....., அதிகாலையிலேயே..., பாயில் புரண்டு கொண்டு கிடக்கும் போது தான் அந்தச் செய்தி அவன் காதில் விழுந்தது.

“பீச்சில்..., சைக்கிள் மட்டும் தனியாகக் கிடக்கிறது.....,”

உணவு செரிக்காதவன் போல் ஆர்ப்பாட்டமின்றி புரண்ட இடத்திலேயே திரும்பத் திரும்ப புரள்கிறது கடலலை....., தார்றோட்டை அண்டி புல்வெளியில் தனியாகக் கிடக்கிறது சைக்கிள் அந்த வெளியில் குழுமி நிற்கும் சிறுகும்பலுக்குள் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு கும்பலுக்குள்ளால் எட்டிப் பார்த்தான். அந்த சைக்கிளுக்குள் மர்மம் புதைந்து கிடக்கிறது. நிறையப் புதிர் போடுகிறது. ஒவ்வொருவராய் விடுவிக்க முனைகிறார்கள். மலைஇடுக்கின் வழியாக கீற்றாய் விழும் அதிகாலை சூரிய ஒளியில், கறள்கட்டிப் போன கம்பிகள் கூட அர்த்ததுடன் மினுங்குவதாக அங்கிருப்பவர்களுக்குப்பட்டது. சாதாரண கறுப்பு நிற சைக்கிள் சீர். புதுசு மங்கிப் போன சைக்கிள். அதைத் தவிர அவனுக்கு அதில் மர்மம் எதுவும் பிடிபடவில்லை. ஆனால் அவனைச் சுற்றி மர்மத்தை விடுவித்து விட ஒவ்வொருவரும் சைக்கிளை வெறித்து வெறித்துப்பார்க்கிறார்கள்.

“கடையைப் பூட்டிற்று போகேக்க பத்தரை இருக்கும்..”

“போகேக்க ஏதும் சொல்லிற்றுப் போனவனா...?”

“ஓண்டும் சொல்லவில்லை வழமையா போறமாதிரித்தான் போனவன்.....”

“வழமையா நேரத்தோட தானே பூட்டிற்றுப் போறவன்.....”

“விடியக் குடுக்கிறதுக்கெண்டு சொல்லி T.V ஒண்ட வைச்ச குடஞ்சு கொண்டு இருந்திற்று பத்தரைக்குத்தான் போனான்”

“மசிரப் பிடுங்கினான்..., காலம் கெட்டுக்கிடக்கெண்டுதெரியும் நேரத்தோட போக வேண்டியது தானே....,”

இவனுக்கு அவனுடன் நெருக்கமான நட்பு உண்டு. சட்டென்று சிரிப்பான். பின்புறமாய் இடுப்பை வளைத்து தூக்கிச் சுற்றுவான். சட்டென்று வயிற்றில் குத்திவிட்டு சிரிப்பான். அகால வேளையில் நீச்சலடிக்கப் போய் மாண்டுபோயிருக்கலாம். வாயில் நுரைதள்ள ஏதோ ஒரு முகாமுக்குள் பாதி சயனட் குப்பியுடன் கிடக்கலாம். உயிர் அணுக்கள் சிதைக்கப்பட்ட முனகலுடன் ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கலாம். எல்லோரையும் போல் அவனும் வாழ்ந்ததற்கான தடயம் எதுவுமில்லாமல் போவதுபோல் அவன் உடலும் தடயமற்றுப் போகலாம். இன்னும் செய்தி எதுவும் இல்லை.

தரையில் மோதி ஒலி எழுப்பிய “பாரத்” தடியின் ஓசையுடன் கதவு அலறித்திறந்தது. கறுத்து மெலிந்த உருவத்தின் மீது இருள் போர்த்தி அம்மா வெளியே வந்தாள். அம்மா அவனைத் தாண்டிப் போனாள். ஓட்டி உலர்ந்து போன ஓடிசலான தேகம். தொலைந்துபோன எதையோ தொலைவில் தேடுவது போல் இடுப்பில் கைஊன்றி அடி வளவை வெறித்து நின்றாள். இடுப்பில் கட்டி இருந்த துண்டை அவிழ்த்து உதறிக் கட்டினாள். வலக்கையை தூக்கி ரவுக்கைக்கு மேலால் கமக்கட்டை வரட்டு வரட்டென்று சொறிந்தாள். பின் தலையை சாய்த்து துப்பினாள். எச்சிலோ.., வெத்திலைச் சாறோ....., இருளில் துலக்கமின்றி மண்ணில் ஊறியது. வெத்திலை போட்டுப் போட்டு அவிந்து போன அம்மாவின் கடைவாய்கள் அவன் மனதில் சலனமாய் வெளுத்தது. ஆட்டுக்

கொட்டிலை நோக்கி அம்மா போனாள். அவளது உலகம் ஆடுகளுடனானது. மெல்ல..., மெல்ல....., ஆட்டு மொச்சையின் மணம் நாசியில் ஊர்கிறது.

தொண்டைக்குள் நோவும் வரட்சியும் இன்னமும் இருந்தது. மனச் சுமையின் அலுப்பு இன்னமும் வடியாமல் கிடந்தது. இந்த கனவின் மிரட்டல் நீண்ட தொலைவில் இருந்து என்று சொல்ல முடியாத இடத்திலிருந்து அவனுடன் கூட வருகிறது.

அந்த காவலரனில் இருந்தவர்களின் முகத்தில் சற்று பயம் கலந்த சுறுசுறுப்பு..., அவன் முச்சு விடும் வேகத்தை அதிகப்படுத்துகிறது....., முகாமுக்குள் இருந்தும் சிலர் ஆயுதங்களுடன் காவலரணை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். அந்த பஸ்ஸில் வந்தவர்களில் இருந்து அவர்கள் அவனைத் தனிமைப்படுத்தி அழைத்துப் போனார்கள். அவன் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் முச்சு தடம் மாறித் திணறியது. அஞ்சல் அடையாள அட்டையில் இல்லாத பயங்கரத் தன்மையை தன் முகத்தில் வரைய முற்படும் அவர்கள் கண்களை, அவன் பயப்பீதியால் வெளிறிப்போன கண்களால் பார்த்து நின்றான். அந்த பழுப்புநிறக் காகிதத்தில் என்ன தான் கிடக்கிறது. கையை உயர்த்தி கூடலை மதிலுடன் அவனை குப்புற சாத்தினார்கள். அவன் கண்களுக்குள் இருள் சூழ்ந்து வெளுப்பதை உணர்ந்தான். அந்த பழுப்புநிறக் காகிதம் பலவடிவங்களில் அவன் புத்தியைச் சுரண்டுகிறது. எங்குமே அது தட்டுப்படவில்லை. நோட்டீஸ்கள் அவன் வாசித்திருக்கிறான்தான். ஆனால் புத்தகத்துக்குள் மடித்து வைக்கும் அளவுக்கு அவனுக்கு தைரியம் இருந்ததில்லை. அந்த பழுப்புநிறக் காகிதம் மண்டைக்குள் சிறகு கட்டி அடித்து வலிக்கச் செய்கிறது. அவன் உடல் முழுவதும் அவர்கள் கைகள் ஊர்ந்தது....., தடவியது..., தட்டியது..., அவர்கள் புத்தகப்பைக்குள் மிக மெதுவாக கைவிட்டார்கள். ஒவ்வொரு புத்தகமாய், பக்கம் பக்கமாய் துருவித் துருவித் தேடினார்கள். பஸ் இன்னமும் காத்து நிற்கிறது. தான் அதில் ஏறிப்போய்விடுவேன். என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. அவன் நினைவுச் சுருளின் ஒவ்வொரு படிவுகளிலும் பழுப்புநிறம் முட்டிமோதி அலைந்து வந்தது. பள்ளிக்கூட லைபிரரி மேசையின் வழவழப்பில், வழவழப்பான ஆங்கில சஞ்சிகைகளின் பக்கங்கள் காற்றில் படபடத்து. ஒன்றன் மீது ஒன்றாக விழுவது அவன் நினைவடுக்குகளில் கிளரப்படுகிறது. "ஓ...டிசுப்

பேப்பர்.” ஆங்கில சஞ்சிகையில் இருந்து பிரதிஎடுத்தது. சேர்த்து வாசிக்க முடியாத ஆங்கில உச்சரிப்பை அவன் பிரதிபண்ணி அம்புக்குறி இட்டு வரைந்திருந்தான். அவன் மிகப்பொறுமையுடன் பிரதிஎடுத்த பாகம் குறித்த கைத்துப்பாக்கி, அவன் கண்கள் நம்பிக்கை ஒளி இழுந்தது. முகம் வெளுத்தது. எல்லா உருவகங்களிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கை அற்று வெளிறி, பின் இருள் சூழ்ந்துபோனது.

அதுபற்றி தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என சாதித்திருக்கத் தேவை இல்லை என்று பின்னர் உணர்ந்து கொண்டான். உதடு தடித்து, ஊமைக்காயங்களின் அழகையினூடே, இரத்த வாடையும் எச்சிலும் கலந்த சொற்களில், சஞ்சிகையில் பிரதி எடுத்ததைச் சொன்னான். அவர்கள் நகைச்சுவையைக் கேட்டது போல் வயிறெக்கிச் சிரித்தார்கள் பின் அவர்கள் அவனிடம் ஜஸ்கட்டியின் உறைநிலைபற்றிச் சிரித்தபடி கேட்டார்கள். அதுபற்றி உண்மையிலேயே தனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சொன்னான். பல்லாயிரக்கணக்கான நுண்ணிய கூர் முனைகள் அவன் உடல் முழுவதையும் துளைத்தெடுத்தது. சுண்டிப் போன இரத்தத் துணிக்கைகளின் கூர் முனைகள் முதுகுத்தோலைப் பிய்த்துக்கொண்டு ஜஸ்கட்டிக்குள் இறங்குவதை உணர்ந்தான். புருவத்துக்கும் உச்சந்தலைக்கும் இடையில் கனதியான எதுவோ உருள்வதும்..... பின் குத்துவதும்..... உருள்வதுமாய் இருந்தது. தலைக்குள் பல உருட்டுக்கட்டைகள் உருண்டன. உதடுகள் பிடுங்கப்பட்டு பற்கள் வெளித் தெரிவதுபோல உணர்ந்தான். விதைகள் விறைத்துக்கொண்டு அடிவயிறு வலித்தது. உடல் குடு தணியத் தொடங்கியது. மூச்சு அவஸ்தைப்பட்டது. தொண்டைக்குள் சளி கரகரப்புடன் இழுபட்டு அறுகிறது. பாட்டியினுடையதோ..., வேறுயாருடையதோ..., சேடம் இழுக்கும் ஒலி செவிப்பறைக்குள் இரைகிறது. திடீர்மரண அவஸ்தை அவர்கள் திடுக்கிட்டு உறைந்து போனார்கள். ஒருவன் மண்டைக்குள் “பள்ளிமாணவன்”, “பள்ளி மாணவன்” என்ற சொற்றொடர் திரும்பத் திரும்ப வந்தது இன்னொருவன் நினைவுத் தடத்தில் கூட்டிய குப்பைகளும் எரிந்த சாம்பல் மேடுகளும் மின்னி மறைந்தது.

ஆச்சரியமாகவும்..., துள்ளிக் குதிக்குமளவுக்கு சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. வீட்டு முற்றந்தான். ஆனால் பனை நிற்கிறது. பனைக்கு முன்னால் வட்டு வரைக்கும் மேடாய் குவிந்து கிடக்கிறது உமிப்பரப்பு

உமியை விட பெரிய... பெரிய..... அரிசித் துணிக்கைகள் அதிகமாய் கிடக்கிறது. சுண்டிவில்லில் கல் சரியாக பொருந்திக் கிடக்கிறது. ஒரு புறாக் கூட கண்ணில்படவில்லை. உமிப்பரப்புக்கு பின்னே இருக்கலாம். காற்றில் தாவி வேகமாய் உமி உச்சிக்குப் பாய்ந்தபோது.... உமி சரியத் தொடங்கியது. நிலைகுலைந்து தடுமாறி....., தப்பிப்பதற்காக காற்றில் மிதந்த போது..., பின்புறமாய் பெரும்நிழல் பரப்பொன்று நெருங்கி வந்தது..... திடுக்கிட்டு அண்ணாந்து பார்க்க....., வேகமாய் வந்து உச்சந்தலையில் மெல்லிய கீறலாய் அழுத்திவிட்டு மெல்லப் பறந்து போனது காக்கை.... உமி கால்களை உள்வாங்கத் தொடங்கியது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உமிக்குள் அமிழ்ந்து.....பின் முற்றாக அமிழ்ந்து போக உமியின் சுனையும், வெக்கையும் முச்சுத்திணை வைத்தது. மேலும் மேலும் அமிழ்ந்து போக..... உடலில் வெப்பம் கூடிக்கொண்டு வந்தது. உடலில் உஷ்ணம் அதிகரித்த வண்ணம் இருந்தது..... முச்சுத் திணறல் குறைந்திருந்தது. அமிழ்ந்த உமிக்குள் வெக்கையின் சுகத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினான். சூட்டில் தொண்டை கட்டிக்கொண்டது. மெல்லத் தொண்டை வரண்டு தாகமெடுத்தது. காற்றை வேகமாய் வாயால் சுவாசித்தான். சட்டென்று எதுவோ..., பூச்சி போல் தொண்டைக்குள் ஒட்டிக் கொண்டு செருமத் தொடங்கியது. செருமல் புரக்கேறி இருமத் தொடங்கியது. தொடர்ந்து விடாமல் இருமியபோது சலனமில்லாமல் கிடக்க முனைந்தான். அதிகம் முச்சு வாங்கியது.... விழித்துப் பார்த்தான். இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறது. நாசியை எதுவோ அழுகிப்போன நாற்றம் வேகமாய் வந்து தாக்குகிறது. தவளைகளின் விடாத அலறல்களும் சில் வண்டுகளின் சிலம்பல்களும், இனம்புரியாத இரைச்சல்களும் தன்னைச் சூழ ஒலிப்பதைக் கேட்டான். கையை ஊன்றி எழ முயற்சித்தான். எதுவோ அழுகிப்போன கூழம், கையில் பிசுபிசுத்தது. விறைத்துப் போன முதுகும் கதகதப்பில் இருக்கும் வயிறும் அவனை இரண்டு மனிதர்களாக்கி விட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். அழகல் நாற்றம் தலையை கிறுகிறுக்க வைத்தது. பார்வை மழுங்கிப்போன கண்களுக்குள் இருள் உருவமாய் நின்ற கன்னா மரங்களும், துலங்கும் அமைதியான உப்புநீர் ஏரியும், மின்சார கம்பங்களும் இடம்மாறி சலனப்பட்டது. அதிகமாக முச்சுவாங்கியது. தொண்டை வரண்டு கிடந்தது. தாகமும், இருமலும் கூடிக்கொண்டே வந்தது.

அவன் செருமினான். எங்கோ மிகத்தொலைவில் இருந்து மணி

ஓசை மெல்ல எழுந்தது. மாதாங் கோயில் மணி ஓசையாக இருக்கலாம்..... நேரம் ஐந்தாகிவிட்டது..... அவன் நினைப்பு முற்றுப் பெறும் முன்னே, கிட்ட இருந்தும் மிகப்பெரும் ஓசையுடன் மணி ஒலிக்கத் தொடங்கியது. ஆட்டுக்கொட்டிலில் இருந்து மொச்சை நெடியுடன் கலந்து அம்மாவின் புறு.. புறுப்பும் வந்தது. சல... சலத்த தென்னை, வானத்தில் முகில்களை சுத்தப்படுத்த அங்கும் இங்கும் அலைகிறது. கிளுவையும் தன் பங்குக்கு சுத்தப்படுத்த முனைகிறது.

அன்றும் அப்பிடித்தான் பொழுது நன்றாக இருண்டு கொண்டு வந்தது. மழை எல்லா இடங்களிலும் இருளைப் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தது. தூறலுக்காய் பஸ்கோட்டில் கால் குத்தி நின்ற அவன் மெல்ல காலை உன்னி சைக்கிளை தெருவுக்கு கொண்டு வந்தான். தூறல் வலுக்க முன்னர் வீடுபோய் சேர்ந்து விடலாம். முகத்தில் தூறல் விழுகிறது. குளிரில் உடல் சிலிர்த்து உதறியது. பல்லை இடுக்கிக் கொண்டு சைக்கிளை இறுக்கி மிதிக்கத் தொடங்கினான் காதடியிலும், புருவத்திலும் குளிர்ச்சி ஈரமாய் நனைகிறது. மக்காட்டில் மோதும் சிறு கந்துணிக்கைகளின் ஒலியும், நனைந்து போன தார்றோட்டில் உருளும் சில்லு தொடர்ந்து ஏற்படுத்தும் சர..சரக்கும் இரைச்சலும் அவனுக்குள் குதூகலத்தை ஏற்படுத்தியது. இன்னும்.....இன்னும்... வேகத்துடன் சைக்கிளை மிதித்தான். வந்த வேகம் குறையாமலே பழக்கப்பட்ட முடக்கில் இயல்பாய்த் திரும்பினான். மம்மலாய் இருந்த இருளை மீறிக் கொண்டு கார் இருளாய் ஓர் உருவம் தன்னை மிக விரைவாக நெருங்குவதை உணர்ந்தான். பெருத்த ஓசையுடன் இடறி விழுந்தான். நீள இரும்புக்கேடர் தெருவில் விழுந்து தெறித்தது. பெரல் இன்னும் உருண்டு கொண்டிருந்தது. பாருக்குள் கால் ஊன்றி..., சரிந்த சைக்கிளின் கெண்டிலை பிடித்தபடி காத்துநின்றான். மிகப் பயங்கரமான அமைதியுடன் சில வினாடிகள் போனது. மெல்ல..., ஆனால் துல்லியமாய் “கோல்சர்” உடலுடன் உரகம் ஒலி கேட்டது. இரும்புடன் இரும்பு உரசி ரவை நாணில் ஏறும் இழுவிசை பல தொனியில் அவனைச் சூழ ஒலித்தது. தன் இச்சையின்றி தசைகள் அதிர்வதை உணர்ந்தான். உடல் கருகி சாம்பல் துக்கள் நெருப்பில் பறப்பது நினைவுத் தடங்களில் உரசியது. இருளுக்குள் மரணத்தை தேடினான். இறுக்கமாய்..., உறுதியாய் அவன் கழுத்து..., பிடிச்சுராவிக்குள் அகப்பட்டதுபோல் உணர்ந்தான். கண்ணைக் கூசும் ஒளி எதிரில் இருளை இன்னும் பகயங்கரப்படுத்தியது.

முகத்தசைகள் இழுபட்டுக் கோணியது. மிக நீண்ட நேரம்போல் தோன்றிய குறுகிய நேரத்தில் சொன்னார்கள். "சலோ..... சலோ....." இந்த வீதியில்..... தன்னிச்சை இன்றியே சைக்கிள் தடம்பார்த்து போவதாக பல தடவை கருதி இருக்கின்றான். ஒவ்வொரு பள்ளமும் இடறிநிற்கும் கல்லும்....., மாறி....., மாறிப் போகும் தடமும் அவனுக்கு அத்துப்படி. இருளில் தோன்றப் போகும் கரும்புள்ளிகளை வீதி முழுவதிலும் தேடிக் கொண்டு போனான். பள்ளத்திலும் கல்லிலும் ஏறி விழுந்து தடம் மாறிப்போனது சைக்கிள். அன்றிரவும் அப்படித்தான்.

மிகப் பிரமாண்டமான பள்ளமாய்க் கடல் வறண்டு போய்க்கிடக்கிறது. பாளம் பாளமாய் பிளந்து கிடக்கிறது உவர்த்தரை நடுவில் கறுப்பாய்..... வினோதமாய்..... சிறுபுள்ளி. அது வர வர பெருத்து வந்தது. தலை மயிர்....., காது..., தோல்....., பக்க வாட்டில் பார்வை இறங்கி வந்தது. ஓ....மனிதனின் பக்கத்தோற்றம் தானே... தான் அந்த பிரமாண்டமான பள்ளத்தில் தன்னந்தனியாய். கடல் எங்கே போயிற்று... திடீர் என்று அலை புரளும் ஓசை கேட்டது..... உடல் வெடவெடத்து நடுங்கியது. மிகப் பிரமாண்டமான நிழல் துரத்தத் தொடங்கியது. பெரிய..... பெரிய....அலைகள் இரச்சலுடன் சூழ்ந்து வந்தது. கரை கண்ணில் படுவதாய் இல்லை..., உயிர்முச்சு அறுபட ஓடி....., கரை தட்டுப்பட முன்னே....., ஆர்ப்பாட்டமாய் வந்த அலைகள் அவனை மூழ்கடித்தது.....அலைகளுக்குள் இழுபட்டு முச்சுத் திணறிப் போனான். மூக்குக்குள்ளாலும் வாய்க்குள்ளாலும் உப்பு நீர் புரைக்கேறியது.

தொண்டைக்குள் இன்னும் குளிர்ச்சி இருக்கிறது. ஆட்டு மொச்சையின் மணம் தொடர்ந்து விடாமல் வருகிறது. அம்மாவும் ஆடுகளும் பேசுகின்றன. அம்மாவின் உலகம் ஆடுகளுடனானது. ஆடுகள் அவளுடன் பேசும், செல்லம் பொழியும். அவளும் செல்லம் பொழிகிறாள். அவளுடைய உலகம் அவளுக்கு உவப்பானது. திருப்திகரமானது. அவனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து அப்படித்தான் பிள்ளைகளை விட அவளுக்கு ஆடுகள் மீது பற்று. அப்படியும் சொல்ல முடியாது தான். சில நாட்களில் ஆடுகளையும் மறந்து இருப்பாள். உறவுகள் மீது அவளுக்கு நம்பிக்கையற்றுப் போயிருக்கலாம். தன் உலகத்தை தனக்குள் அலசிப் பார்க்க ஆடுகளைப் பயன்படுத்துகிறாளோ....? செல்லம் பொழிந்த படியே ஆட்டுக் குட்டியைத் தூக்கி கொஞ்சுகிறாள். நல்லா.... நினைப்பிருக்கிறது.

லீவுநாள் முழுவதும் விளையாடித் தீர்ப்பதென்பது எழுதாத விதியாக அவன் அமைத்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது உச்சிவெயில் கடுப்பேறி மைதானத்துக்கு அம்மா வந்தாள். பின்புறமாக கிட்டிக்கு வாய்பார்த்து நின்ற அவனை குடுமியில் பிடித்து இழுத்துப் போனாள். வீட்டு முற்றத்து வாதராணி நிழலில் குந்த வைத்தாள். விளையாட்டு பாதியில் நின்று போன எரிச்சலில் இருந்தான். வீட்டுடன் பத்தியாய் இறக்கி இருந்த குசினிக்குள் அம்மா போனாள். ஆடும் பின்னால் குசினிக்குள் போய் செல்லம் பொழிந்தது. வாய்கிழிந்துபோன சருவப்பானையில் பாண் கருகல்களும், களனியும் சேர்த்து முற்றத்தில் வைத்தாள். பானைக்குள் மறைந்து போன பாதிக்கண்ணுடன் அவனைப் பார்த்தபடி ஆடு உறிஞ்சியது. அவன் ஆத்திரத்தின் உச்சிக்குப் போனான். எழுந்து போன வேகத்தில் சருவப்பானையை எட்டி உதைத்தான். பானை நகர்த்து தளம்பியது. பெருவிரல் அதிர்ந்து விறைத்தது. ஆடு வெருண்டு.. பின் கத்தியது. ஆட்டின் கன்னத்தில் இரத்தம் கீறலாய்த் துளித்துக் கிடந்தது. அம்மா வெளியே வந்தாள். அம்மாவின் கண்களுக்குள் இரத்தம் கீறலாய்க் கிடந்தது. ஆத்திரத்துடன் திரும்பி விறகுக்கட்டையை தூக்கினாள். அவன் தெருப்படலையை நோக்கி ஓடினான். காற்றில் விசிறி வந்த விறகுக்கட்டை நிலத்தில் மோதி தகர்ப்படலையில் சத்தத்துடன் தெறித்தது. படலையைத் திறந்து தெருவுக்கு வந்தான். காற்றில் அம்மாவின் வார்த்தைகள் அவனைத் துரத்தி வந்தது.

“ தவிச்ச வாய்க்கு தண்ணி ஊத்த பெண்டாட்டி கூட இல்லாமத் தான்டா செத்துப் போவாய்.”

அவன் எழுந்து கிணத்தடிக்குப் போனான். மனதில் சமை மெல்லிய கீறலாய்க்கிடந்தது. கனவு பற்றி பலரிடம் கூறி இருக்கிறான். ஆனால் அவர்கள் அதைப்பற்றி அசண்டையாய் இருப்பதாகப்பட்டது. பின்....., அவன் தன் கனவு பற்றி சொன்னபோது அதைவிடப் பயங்கரமான கனவுகளுடனும், கற்பனைகளுடனும் அவர்கள் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

புளு லேபீள்

“வீர வணக்கம்” அஞ்சலிப் போஸ்டரில்
புன்னகைக்கும் மருமகளுக்கு இந்த முன் கதைச் சுருக்கம்
சமர்ப்பணம்.

அவள் கடைவாயில் இருந்து இரண்டு கோரப்பற்கள் நீண்டன. அந்த மெல்லிய பொலீத்தின் தடுப்புத்திரைகளை அவை ஆவேசத்துடன் கிழித்தெறிந்தன. உப்பிப்போன பேத்தை வயிற்றின் மேல் சிறுத்துக் கிடந்த முலைகளுடன் தாயின் உடம்பு மல்லாக்காய் கிடந்தது நீண்டு நெடுத்து குப்புறக்கிடந்தது. தந்தையின் உடல், கோரப்பற்கள் ஆவேசத்துடன் அவர்கள் உடல்கள் மீது பாயந்தது. பின் அவர்களின் அலற... அலற... உடல்களை நார் நாராகக் கிழித்துப் போட்டது. அம்மா சொல்வாள் உனக்கு அந்த தெத்திப் பல்தான் அழகடி. அவள் முடிய உதடுகளுக்கிடையில் தெத்திப்பல் நெருடுவதை உணர்ந்தாள். அவள் கழுத்துவரை போர்த்திக் கிடந்த போர்வையை இழுத்து தலையையும் முடிக்க கொண்டு தரையில் சுருண்டு படுத்தாள். மெல்லிய பொலித்தீன்

திரைக்கோ..... தன் போர்வைக்கோ விகாரமான முனகல் ஒலிகளை தடுக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்பதையும் அவள் உணர்வாள். அந்த அகதி முகாமின் சுவர்களில் எல்லாம் முனகல்களும், பிதற்றல்களும் முண்டி நெருங்கி ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகப் படிந்தன. எல்லாச் செவிகளும் விழித்துக் கிடந்தன. காற்றில் முனகல் ஒலி பயப்பீதியுடன் உலாவியது. அந்த அகதி முகாமின் மூலை முடுக்குகள் தோறும் அவளைக் கண்டபோது ஆண்கள் தலையைத் துண்டால் மூடி முனகினார்கள். பெண்கள் உதட்டைப்பிதுக்கி தங்களுக்குள் இடித்து மௌனமாய் கிசுகிசுத்தார்கள்.

“ உன்ர உடம்ப தள்ளி நின்டு பாக்கவே குடுத்து வைச்சிருக்கவேனுமடி.... தொடகிடைச்சிருக்கெண்டா.”

“பைப்படியில்” ஒருவன் முக்கலும் முனகலுமாய்ச் சொன்னான். ஒருவன் அடித்தொண்டையால் சிரிக்கத் தெரியாமல் கமறினான். சிரிக்கத் தெரியாதவன் அவளைத் தனிமையில் சந்திக்க நேர்ந்த சமயங்களில் அவளை அதிகம் நேசிப்பதாகச் சொன்னவன். அவனுக்கும் மேற்பல் தெத்திப்பல் அவள் முகத்தில் முற்கள் முளைத்தன. தோல் நன்னுப்படாமல் நகத்தின் முனைகளால் முற்களின் முனைகளை கிள்ளி இழுத்தாள். வேர்கள் அழுகிப்போன முற்கள் சுலபமாக பிடுங்கப்பட்டன. சில முற்களின் வேர்கள் மூளைவரை புரையோடிப்போய்க் கிடந்தது. அவற்றைப் பிடுங்க அவள் பயப்பட்டாள். அவை அவளைப் பைத்திய மாக்கி விடக்கூடும் சில முற்களைப் பிடுங்கியபோது அவற்றின் நீண்ட வேர்கள் முகத்தின் மிக மென்மையான தசைகளை கிழித்து காயப்படுத்தியது. அதன் ரணமும் வடுவும் முகத்துடனேயே தங்கிப் போய்விட்டது. முற்களைப் பிடுங்கப் பிடுங்க புதிய முற்கள் முளைத்தபடி இருந்தது. அவளுக்கு சொந்தமாய் வீடு இருந்தது நினைவில் இருக்கிறது. அம்மா அவளுக்குத் தனக்குமாய் முகப்பவுடர்கள் வாங்கி வருவாள். அப்பா பட்டு வேட்டி கட்டி கோயிலுக்குப் போய் வருவார். பின் அவள் அந்த அகதி முகாமின் பொலித்தீன் திரைகளுக்கிடையில் இருந்து காணாமல் போனாள். அவளால் வேறு என்ன செய்யமுடியும் என்று சிலர்

அனுதாபப்பட்டார்கள். சிலர் அவளை டவுனில் ஒருவனுடன் கண்டதாகச் சொன்னார்கள். எப்போதும் எந்த விஷயமும் தங்களுக்குத் தான் முதலில் தெரிய வரும் என்று காட்டிக் கொள்பவர்கள். அவள் பெயரை பயம் கலந்த மரியாதையுடன் உச்சரித்தார்கள். அவளுக்கு வேறு சில புனை பெயர்களும் இருப்பதாக அவர்கள் தங்கள் பேச்சில் காட்டிக் கொண்டார்கள்.

இனி.....

ஒதுங்கி நிற்குமாறு அவர்கள் சைகை காட்டினார்கள். சரசுக்குஞ்சி சுடுமணலில் நின்றாள். இனி எங்கும் அசையமுடியாது. நடந்து வந்தபோது தெரியாத வெய்யிலின் தகிப்பு ஒரே இடத்தில் நிற்கும் போது இன்னும் அதிகமாய் வறட்டுவதை உணர்ந்தாள். சரசுக்குஞ்சி தெருவுக்கு முதுகு காட்டி நின்றாள். மெல்ல கால்களை நகர்த்தி புல்தரை நோக்கி நகர்ந்தாள். வெய்யிலில் கிடந்த காய்ந்த புல்தண்டுகளில் கால்பட்டபோது சுள்ளிட்ட சூடு அவள் உச்சம் தலையை தாக்கிற்று. அவள் சட்டென்று பச்சை புற்களின் மீது தாவினாள். முள்ளந்தண்டில் வழிந்த வியர்வை துடைக்குள் கசிந்து கச... கசதத்தது. முழங்கையில் இருந்து உருண்ட வியர்வை சின்னி விரலில் தேங்கி கூடைக்குள் காய்ந்து போய்க்கிடந்த தோடங்காய்கள் மீது ஊறியது. தூரத்தில் இராணுவ வாகனத் தொடர் அணியின் உறுமல் கேட்டது. தெரு இயக்கமற்று உறங்கிப் போனது கடுமையான உறுமலுடன் முதல் வாகனம் சரசுக்குஞ்சியை தாண்டிப் போனது. சரசுக்குஞ்சி அந்த நூர்க்கூடையின் கைப்பிடியை இறுக்கிப் பிடித்தாள். அவள் உடல் அதிகமாக வியர்த்தது. நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் இதயத்தின் துடிப்பு வலிக்கிறது. இன்னும்.. இன்னும் அழுத்தமாய் நூர்க்கூடையின் கைப்பிடியை இறுக்கிப் பிடித்தாள். அவளுக்கு உள்ளூர் அச்சம் பரவி இருந்தது. நூர்க்கூடையை அந்த இராணுவ வாகனத் தொடர் அணிமீது வீசிவிடுவேனோ என்று பயந்தாள். வீசி விட்டால் நினைப்பின் கடுமையில் அவள் தள்ளாடினாள். மின் கம்பத்தின் கட்டம் போட்ட வெள்ளைத் தகட்டில் ஒளிரும் சிவப்பு எழுத்துக்களின் அச்சுறுத்தும் ஒளிக்கோடுகள் வான்முழுவதும் வியாபிக்கிறது. மலேரியாக் காய்ச்சல்காரி போல் உடம்பு வெடவெடத்து நடுங்குகிறது. நூர்க்கூடையின் கைப்பிடியில்

கிடந்த முடிச்சு கையை உறுத்துகிறது. முடிச்சின் உறுத்தலே தன்னை மனப்பிரமைக்கும், சுயநினைவுக்குமிடையில் அந்தரத் தவிப்புடன் வைத்திருக்க உதவுவதாக உணர்ந்தாள். பின் அவர்கள் கை அசைத்தார்கள். தெரு மெல்ல..... மெல்ல.... இயக்கம் கொண்டது.

சரசுக்குஞ்சி கையை விசிறி முழங்காலில் கூடை இடிபட நடந்தாள். அவள் உள்ளங்கை சில நாள்களாய் தொடர்ந்து அரிக்கிறது. இரண்டு, மூன்று நாள்களாய் செலவு அவளைப் பாடாய்ப்படுத்துகிறது. இன்றும் உள்ளங்கை அரிக்கிறது. அவள் கணவன் இருந்த காலங்களிலும் அவள் உள்ளங்கை அரித்திருக்கிறது. அப்போதெல்லாம் அவள் அவன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாள். கள்ளமரம் அரியப் போன சரசுக்குஞ்சியின் கணவன் பிடிபட்டான். பின் அன்று வெடித்த குண்டு வெடிப்பின் முக்கிய சூத்திரதாரியாக அறிவிக்கப்பட்டு காணாமல் போனான். உள்ளங்கை அரிக்கும்போது அவன் ஞாபகம் வருகிறது. அதிகம் முயங்கும்போது மாத்திரமே அவன் “குஞ்சி என்று முனகுவதை அவன் பிடி பட்ட காலங்களில் அவள் சொல்லித் திரிந்த பிறகு தான் சரசு..., சரசுக்குஞ்சியானாள். இப்போது அவளுக்கு யாரின் தயவும் எரிச்சல் தருகிறது. அன்று அவனுடைய தயவுக்காக வாசலில் காத்துக் கிடந்த நாட்கள் அவமானமாய்ப்படுகிறது. அவன் தயவில் அவள் தன் சுதந்திரத்தை அவனிடம் முற்றுமாக அடைவு வைத்து விட்டதுபோல் தோன்றுவதை உணர்ந்தாள். அவனிடம் எப்போதுமே அவள் பகிர்தல் என்பதை உணர்ந்ததோ..... அறிந்ததோ..... இல்லை. சரசுக்குஞ்சி சென்றி தாண்டி இருந்தாள்.

சரசுக்குஞ்சி சென்றி தாண்டியதுமே எல்லாம் மாறிப்போகும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கற்கால வாழ்க்கை முறை மாறிப்போகும். மரக்கொட்டுக்களுக்குள் சேவல் கூவுவதும், மரக்கூண்டுக்குள் பசுக்கள் அடைக்கப்படுவதும், நிசப்தத்தைக் குலைக்கும் எப்போதாவது கேட்கும் கூவல் அழைப்புக்களும், சில் வண்டுகளின் தாளலயமும் எப்போதாவதும்..... சில வேளைகளில் அடிக்கடியும் கூவி வரும் “செல்லும்” 21ம் நூற்றாண்டை ஞாபகப்படுத்தாமல் போனால் அமைதியில் உறைந்து கிடக்கும் அந்த பிரதேசம்..... சரசுக்குஞ்சி சென்றி

தாண்டியதும் மாறிப் போகும்.

சரசுக் குஞ்சி பிரதான வீதிக்கு வந்திருந்தாள். தேத்தண்ணிக் கடையில் குலுக்கி வைச்ச “கொக்கோக் கோலா” போல எவளோ ஒருத்தி கரகரத்த தொண்டையில் ஈய்ந்து இழுபட்டு வந்தாள். அவளை விட்டு விலகி ஓடும் சைக்கிள்காரர். அவளை நோக்கி வரும் எதையோ பறி குடுத்து விட்ட தவிப்பில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். நாயை ஞாபகப்படுத்தும் ஒரு சில்லு உயர சரிந்து கிடக்கும் ஆட்டோ மச..... மச.... என்று எதையோ பேசிக்கொண்டு இயங்கும் பெண்கள். ஆரோ ஒருவனின் கூச்சலுக்கு சட்டையைத் தூக்கிக் காட்டி “பசிவயித்தில இல்ல இங்க என்று கூவும் மனநோயாளிப் பெண். எல்லாம் அவள் தன் கணவனுடன் பார்த்தபழைய தமிழ் சினிமாவின் நகர விதீக் காட்சி போல் அவள் பார்வைக்குள் வந்தது. சரசுக்குஞ்சியின் பார்வை ஒவ்வொரு முகங்கள் மீதும் கூர்மையாய் நகர்ந்தது.

குடும்பச் சமையின் மனஅழுத்தத்தில் சோர்ந்துபோன முகம் எதையோ தெருவில் எதிர்பார்த்து வெறித்துக் கிடந்தது. இடூப்பில் இருந்த குழந்தையோ காலை உதைத்து உதைத்து கதறி அவள் உயிரை எடுத்தது. அவள் சிரத்தையற்று தெருவை எதிர்பார்ப்புடன் வெறித்து நின்றாள். சரசுக்குஞ்சி அந்த முகத்தில் இருந்து தன் பார்வையை நகர்த்தினாள்.

அந்த தகர வேலி கொண்ட வீடுகளை சரசுக் குஞ்சி இரண்டு தடவை தாண்டினாள். போனவாரமும் அந்த வீடுகளை அவள் இரண்டு தடவை கடந்திருந்தாள். அந்த முகங்கள் அவள் நினைவில் சலனமாய் உருக்கொண்டது. அவள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவர்களைக் கண்டவுடன் ஞாபகம் வருவார்கள அல்லது அவர்கள் அவளை அடையாளம் காணுவர். சரசுக்குஞ்சி நகர்ந்தாள்.

“ ஆரை அக்கா தேடுராய்”

இந்தக் கீச்சுக் குரல் எங்கிருந்து வந்தது என்பது பற்றியோ, அவள் இவளுக்கு எந்த வகையில் தங்கையானால் என்றோ சரசுக்குஞ்சி ஆராயவில்லை. சினேகித பூர்வமான புன்னகை தவழ அந்தக் கீச்சுக்

குரல்காரி கதவைத் திறந்து வந்தாள்.

“100 குறைச்ச எடுக்கலாம் போலக் கிடக்கு. சரசுக்குஞ்சி சட்டென்று தொழிலுக்குவந்தாள்.

“ஆனா ஒண்டு சொலிலிப் போட்டன் கைமாறின சாமான்”

“ம்”

“உனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் வராது....., கடையில் எடுக்கிறதென்டா ஆயிரத்தி இருநூறுக்குக் குறையாது...., ஆயிரத்தில இருந்து தொளாயிரத்துக்கு இறங்கி வந்திருக்கு....., ஓரிஜினல் இந்தியன் எவர்திஸ்வர்..... பக்கட் கூட உடைக்கயில்ல ”

“குறைச்சத் தரமாட்டாங்களா அக்கா.....”

சரசுக் குஞ்சி நடக்கத் தொடங்கினாள்

“ என்னக்கா ஓடுராய்... நில்லன்...,

“விளையாடாத..... காசு பிளங்கிற சனமாக இருந்தா ஏன் விக்கப்போகுதுகள்.....ஏதோ ஆடாப்பிலதான் விக்குதுகள்..... இதுக்குமேல குறைக்கிறது ஞாயமில்ல. விரும்பினா வாங்கு இல்லாட்டி ஆளவிடு.... எனக்கு வேல இருக்கு....”

“அக்கா எதுக்கும் அடுத்தகிழம இங்கால வந்தாவாவன்.... அவரிட்டையும் ஒருக்காக கேட்டுப்போட்டுச் சொல்றன்...” சரசுக்குஞ்சி கூடை முழுங்காலில் இடிபட கையை விசிறி நடந்தாள். சரசுக்குஞ்சி தன்தொழில் வெற்றி பெற்றபோதெல்லாம் அதை முழுமையாக அனுபவித்தாக சொல்ல முடியாது. திமிர்த்தனமாய் ஒருத்தன் அவளிடம் ஆயிரம் ரூபாயை சட்டென்று இழந்தான். அவன் இழந்த வேகத்தில் தன்னைத் தேடிவருவான் என்று சரசுக்குஞ்சி எதிர்பார்த்தாள். அவள் எதிர்பாக்காத விதத்தில் அதிகாலையிலேயே நித்திரைப்பாயில் அவளை அவன் மடக்கிவிட்டான். அவனுடன் ஒரு பெண்ணும் வந்திருந்தாள். அந்தப் பெண் அவனுக்கு என்ன முறை என்றோ..., அவன் எப்படி ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள தன் குடிசையை கண்டு பிடித்தான்

என்றோ அவள் ஆராய முற்படவில்லை. அவன் அதிகாலையிலேயே வேர்த்திருந்தான்.

“எங்கடி காச...”

சரசுக்குஞ்சி சட்டென்று இடுப்பில் இருந்து இருநூறு ரூபாயை கொடுத்தாள்.

“மிச்சம் எங்கடி...”

“வீட்ட கொண்டந்து தாறன்...”

என்ன விளையார்றியாடி....”

சரசுக்குஞ்சி கொட்டில் தட்டியை அகல விரித்துப்போட்டாள்.

“கிடந்தா எடுத்திற்றுப் போ...”

அவனுடன் கூட வந்தவள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டாள். அருகில் கிடந்த தென்னம் பாளையால் சரசுக்குஞ்சியை விளாசத் தொடங்கினாள். அவன் அவளை இழுத்துக்கொண்டு போனான். அவள் அவளை அழகுணி முஞ்சி என்று திட்டினாள். சரசுக்குஞ்சியின் முகத்தில் இளம் புன்னகை ஒன்று தோன்றிற்று. எதிரே ஒற்றையடிப்பாதையில் சைக்கிளில் வேகமாக வந்தவன் கேட்டான்.

“என்னத்த நினைச்சிடி சிரிப்பு...”

அவனுக்கு விலத்தி வழிவிட்ட சரசுக்குஞ்சி அடித்தொண்டைக்குள் சொன்னாள்.

“காச்சட்டை சிப்ப பூட்டிற்றுப் போடா..”

கல்லிலும்.....திட்டிலும்..... எகிறிக்குதித்து.. கல.. கலத்து பின் அமைதியாகிப்போனது சைக்கிள். சரசுக்குஞ்சி மெல்ல புன்னகைத்தபடி திரும்பிப்பார்க்காமல் போனாள். இடையில் ஒரு குறுக்கீட்டிற்காய் மன்னிக்கவும்.

“எனது நண்பனுக்கு மனைவியாகமுன்னமே எனக்கும், நண்பனுக்கும் புளுலேபிள்க்கு பைட்சாய் நீலாக்காளி நண்டு பொரித்துத்

தந்து, பின் அவசரமாக நண்பனுக்கும் மனைவியாகி அண்மையில் மறைந்து போன எனது சகோதரிக்கு இந்தக் குறுக்கீடு சமர்ப்பணம்.”

மோட்டு வளையும், ரீப்பைகளும், ஓடுகளும் அவளுடைய வார்த்தைகளை உறுஞ்சி விட்டதாக அவள் கவலைப்பட்டாள். இரத்த வாடையும், கவிச்சல்மணமும் கலந்த வெக்கையில் காற்றோட்டம் அற்றுக்கிடக்கிறது அறை முனகல்களின் துகள்கள் அந்த அறையின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கிலும் நிரந்தரமாய் தேங்கி நின்றது. அவளுக்குப் பார்வை நிலை குத்திவிட்டதாம். சேடம் இழுக்கிறதாம். அவள் அவர்களிடம் கேட்க விரும்பினாள், இளையவர்களுக்கும் சேடம் இழுக்குமா.... ஆனால் சேடம் இழுக்கிறது. அவள் உடல் விறைத்துவிட்டதை உணர்கிறாள். ஏனென்றால் அவளுக்கு விடாமல் வலித்துக்கொண்டிருந்த அடிவயிறே இப்போது இருப்பதாக, தெரியவில்லை அடிக்கடி துணி மாற்றுவதற்காக அவளை தூக்கும்போது மாத்திரமே தனக்கு தொடர்ந்து இரத்தப்போக்கு இருப்பதை உணர்கிறாள் வெளியில் காற்று கொட்டாங்கா மரஇலைகளுடன் புழுதியையும் வாரி அடிக்கிறது. கொட்டாங்கா மர நிழலில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆயத்தமாய் வாங்கில்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றது. கணவன் நண்பர்களுடன் இருக்கக்கூடும் தங்கை இரத்த வெடில் அடிக்கும் துணியுடன் வெளியில் போனாள்.

“இரத்த வெடிலும் ஒரு வெடில் தான்.... தலை எல்லாம் கிறுகிறுக்குது...”

“மச்சான்.....இதுதானே உன் மனிசீட தங்கச்சி என்ன...”

“ம்”

“இவளிட சாமத்திய வீட்டிடுக்குச் சோடிக்க வந்துதான், அக்காக்காறிய மாட்டினி..... என்ன.....”

“ம்”

“டேய் ... அவன் ஏதோ கவலையில் இருக்கிறான்...நீ இப்பத்தான் பழசையெல்லாம் கிண்டு”

“மச்சான்.....நடந்தது..... நடந்திற்று.... அதுவிதி... அதுக்கு ஒண்டும் செய்ய ஏலாது..... அவளுக்கு கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவு தான். அவன் என்ன மச்சான் செய்யிறது. அவன் என்ன செய்யிரதை செய்திட்டு

நடுவழியில் கைகழுவிவிட்டுட்டா போனவன்..... இல்லையே.....
 “அப்பலோவுக்கு கொண்டேயே வைத்தியம் பாத்திருக்கிறான்.... இதைவிட
 அவன் வேறேன்ன செய்யிறது.....”

“ஒரு நாளைக்கு “அப்பலோவில் ரும்செலவு மாத்திரம் ஆறாயிரம்
 ரூபா....பன்ரெண்டு நாள்வைச்சுப் பார்த்துதெண்டால் சும்மாவா...”

“பிறகென்ன மச்சான்.... அவன் இதைவிட என்ன செய்யிறது...
 ரெஜிஸ்ட்ரேசனும் முடிஞ்சது..... தாலியும் கட்டினான்....அவ்வளவும் காணும்
 மச்சான்.... நீ...இனி கவலைப்பட ஒண்டும் இல்ல.....”

“என்ர நிலமையையும் கொஞ்சம் நினைச்சுப் பாருங்க...இனி..
 தனிமையில் தான் வாழ்க்கை..... எவ்வளவு கொடுமை... பட்ட கடன்
 அடைக்கிறதுக்குள்ள ஆயுள்முடிஞ்சிரும்.”

“அந்தளவுக்கு உன்ன தனிமையில் விட்டிற மாட்டம் மச்சான்..
 அதுக்கு வேறவழியெல்லாம் இருக்கு.....”

“ம்... பாப்பம்.....”

“அது சரி மச்சான்..... நினைவில்லாமல் கிடக்கேக்க எப்பிடி மச்சான்
 ரெஜிஸ்ட்ரேசனுக்கு சைன் வாங்கின.....”

“பெருவிரல் அடையாளம்”

“கைநாட்டு.... கில்லாடி மச்சான் நீ... ஆனா ஒண்டு
 கெட்டிக்காரத்தனமாய் ரெஜிஸ்ட்ரேசன் செய்து போட்டாய். இல்லாட்டி
 கேஸ் வேறமாதிரிப் போயிருக்கும் மாட்டியிருப்பாய்....”

“அந்தளவுக்கு மொக்கன் இல்ல.....”

“நான் கேக்கோனும் எண்டு நினைச்சனான் மச்சான் இரண்டு பேரும்
 கதைச்சுப் பேசித்தானே இவ்வளவு நாளும் எல்லாம் நடந்தது.... பிறகு
 என்னெண்டு மச்சான் நடந்தது.....”

“சின்னப் பெட்டைதானே அசட்டையா இருந்திட்டாள்.....”

“மச்சான்.... இந்தக் கதைய என்னட்டசொல்லாத..... இந்தப்
 பெட்டையளப்பத்தி உனக்குதெரியா மச்சான்....கோவிக்காத சொல்லறன்
 எண்டு.....அவள் பார்த்தாள் நீ... இப்படியே இருந்திற்று காய்வேட்டிருவாய்
 எண்டு பயம் வந்திருக்கும்... உன்ன அமத்திறத்திற்கு இதுதான் ஒரே
 வழி எண்டு போட்டுஅவள் பேசாமல் இருந்திட்டாள். இது தான்
 நடந்திருக்கும்...”

சும்மா விசர் கதை கதைக்காதடா... அவள் கலைக்கிறதற்கு ஒத்து.... அவங்கட வீட்டிற்கு கூட தெரியாம அவனோட குருநாகல் மட்டும் போய் வந்தவள்...”

“போடா..அப்ப குருநாகல்ல வைச்சா இது நடந்தது.....”

“சீ...நாள்பிந்திற்றுஎண்டு அவங்கள் ஏலா எண்டு சொல்லிற்றாங்கள்....”

“பிறகு எங்க கொண்டே செய்தனி.....”

“முதூர்ல நாட்டு வைத்தியம்.....”

“நாட்டு வைத்தியம்மெண்டு....”

“திரி வைச்சது....”

“திரி வைக்கிறதாடா.... நான் ஆக்களுக்குத்தான் திரி வைக்கிறது எண்டு கேள்விப்பட்டிருக்கன். இது என்னடா புதுசா திரிவைக்கிறது...”

“இங்க இருந்துதான் மச்சான்..... இந்த திரிவைக்கிறதென்ட சொல்லே வந்தது....திரிவைச்சா..... வைச்சதுதான்.... இருபத்திநாலு மணிநேரத்துக்குள்ள வயித்தில் ஒண்டும் தங்காது.....சுத்தம்.....”

“போடா....”

“திரிய மூலிகையில் உளறப் போட்டிற்று செருகிவிடுகிறது...”

“சீ...போடா...”

பல் இடுக்குகளின் நாற்றமும்,இரத்த வாதையும்,புழுதியும் கொட்டாங்கா மரஇலைகளின் இடைவெளிகளில் சொற்கள்களாக உறங்கிப் போனது.

இனி

அடிவயிற்றில் கொந்தளிப்பும்... எரிச்சலும்... குமட்டலும்... உடல் முழுவதும் கொதிப்புமாய் சரசுக்குஞ்சி திரும்பியிருந்தாள். அவள் தன்குடிலை நெருங்கியபோது அவன் வாசலில் குந்தி இருந்தான். அவளைக் கண்டதும் சறத்தை இழுத்துக் கவட்டுக்குள் செருகிக்கொண்டு எழும்பி நின்றான்.அவனை சில காலமாய்பழக்கம். அவன் பகல் வேளைக்குப் பின் சுத்தமாக குளித்துவிட்டு வந்திருப்பதை உணர்ந்தான். அவன் அவளுடன் நிறையவே பகிர்ந்து கொள் கிறான். எண்ணங்களை, உணர்வுகளை, உணர்ச்சிகளை, பகிழ்களை..., ஏன் “புளுலே பிளுக்கு

கொத்துரொட்டியை அல்லது கொத்துரொட்டிக்கு புளுலேபிளை என்று நிறையவே அவன் அவளுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறான். இன்று அவனுடன் பகிர்வதற்கு அவளிடம் எதுவும் இல்லாதது அவன் மேல் எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.....

“இதுவ என்ன மசிரப்புடுங்கிற்று நிற்கிறாய்.....”

அவள் குடிசைத் தட்டியை ஒற்றக்கையால் அகலத்துாக்கிப் போட்டுவிட்டு உள்ளே போனாள். அவன் பின்னே போனான். குடிசை மெளனத்தில் உறைந்து போனது. குடிலுக்குள் ‘புளுலேபிளின்’ மணம் ஓங்காளம் எடுக்கும்போல் காற்றில் பரவி இருந்தது. அவன் அவளை சரசு என்று உற்சாகமாக அழைத்துப் பேசத்தொடங்கினான்.... முதலில் தன் உடம்பு முழுவதும் ஆசை இருப்பதாக உணர்ந்ததாகவும்.... பிறகு அது தன்ர உடல் முழுதிலையும் இல்லை என்பதை உணர்ந்ததாகவும், அது தன் குறியில் உறைந்து கிடப்பதாக இப்போது உணர்வதாகவும் அவன் சொன்னான்..... நீண்ட மெளனத்தின் பின் அவள் சொன்னாள்.

“ஆசை உடம்பிலையும் இல்ல, உன்ர புடுக்கிலையும் இல்ல..... உன்ர கற்பனையில் இருந்தது.... உன்ரகற்பனைகளையும், கனவுகளையும் கலைச்சுப் போட்டுப் பார். உன்ர புடுக்கிலையும் ஆசை இருக்காது...”

பின் குடிலுக்குள் நீண்ட மெளனம் உறைந்து போனது. அவன் அடித்தொண்டையை காறித்துப்பிவிட்டுப் போனான். வியர்த்துக்கிடந்த அவள் உடலில் மெல்லிய குளிர்காற்று போர்வையாய் தழுவுவதை உணர்ந்தாள். பின் அடித் தொண்டையில் ‘புளுலேபிளின்’ குமட்டலுடன் உறங்கிப்போனாள்.

2000

மூக்கணாங்கயீழும் கோணல் மொச்சைகளும்

நான்கு முலைக் காத்தாடியை பெருமையாக பார்த்து நின்றான். அது அவனுடைய சொந்தப் படைப்பு. பலவர்ணகடதாசிகளை முக்கோணவடிவில் சிறிய சிறிய துண்டுகளாக வெட்டி ஒட்டி இருந்தான். ஒன்றுடன் ஒன்று சரியாகப் பொருந்தாத முக்கோணங்களுக்கிடையே கீழே ஒட்டப்பட்ட வெள்ளைக் கடதாசி வெளித்தெரிந்தது. அதுவும் ஏதோ ஒரு வகையில் அழகாகவே அவனுக்குப்பட்டது. எந்தப்பிரச்சினையும் கொடுக்காமல் காத்தாடி பறக்கவேண்டும் என்று கவலைப்பட்டான். மேல்மொச்சை, வால் மொச்சைகட்டி காற்றில் பறக்கவிட்டான். மேல் எழுந்த காத்தாடி வலதுபக்கம் தலையை சாய்த்து....சாய்த்து.... மரங்களில் சிக்கப் பார்த்தது. மேல் மொச்சை சரிபார்த்தான். சரியாக இருந்தும் வலது பக்கம் தலை சாய்த்தது. மேல் மொச்சையை கோணல் ஆக்கினான். பறக்க மறுத்தது. வால் மொச்சையை கோணல் ஆக்கினான். அதிகமாக வலப்பக்கம் சாய்ந்தது. காத்தாடி பறக்காமல் விட்டு விடுமோ..

என்ற கவலையில் அவன் சோர்வானான்.....

புஸ்.....புஸ்....சனியா எச்சிலா.... வேர்வைத்துளியா...அல்லது எல்லாம் சேர்ந்த ஒன்றா... முக்கணாங்கயிற்று இடைவெளியில் குமிழியாக வெடித்துச் சிதறியது. இழுக்க முடியாமல் இழுத்து வந்த சமையினால் எருதுகளைத்துப் போய்யிருந்தது. சுண்டிப்பிடித்த முக்கணாங்கயிற்றுக்கு ஏதுவாக தலை நிமிர்த்தி முச்சு வாங்கியது. முழிகள் இரண்டும் தெறித்து விடும்போல் மின்னின. திடீரென்று இமைகள் செருகத்தொடங்கின. முன்னங்கால்கள் உறுதியற்று தடுமாறின. நிலை தளர்ந்து எருது தலை குத்தி கீழேவிழுந்தது. தொடர்ந்து வண்டிக்காரன் எருதின் மீது விழுந்தான். அவன் மேல் பாரமுட்டைகள் விழுந்தன. அவன் முச்சுத்திணறிச் செத்துப் போனான். பரமேஸ்வரன் கண்ணை மூடி பார்வையைத் திரும்பினான். வேகமாக தெருதாண்டி பாடசாலை வளாகத்துக்குள் போனான். கண்ணை மூடிநின்றான். புஸ்.. புஸ்.... எருதின் முக்கில் குமிழிவெடித்தது. திரும்பிப் பார்த்தான் வண்டிதெருவில் பயணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

கடற்கரைச் சூழலுடன் ஒன்றிப்போன அந்தப் பாடசாலை எடுத்த எடுப்பிலேயே பரமேஸ்வரனை அச்சுறித்தியது. வேர்த்து விறுவிறுத்துப் போனவன் நேராக கடற்கரையில் போய் நின்றான். இந்தோனேசியாவின் சுமாத்திராவிலும், யாவாவிலும் பற்றியெறிந்த தீயினால் ஏற்பட்ட புகைமூட்டம் புருணையில் ஏற்பட்ட சூறாவழியினால் திசை திரும்பி 3000 கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்கு அப்பாலுள்ள இலங்கைத் தீவை அடைந்தது. தூரத்தே 'பிறிமா' மா ஆலை அனல் கொதிக்கும் புகை மூட்டத்தில் தளம்பிக்கொண்டிருந்தது. தீடீர் என்று பிறிமா ஆலை தீப்பிடித்து எரியத்தொடங்கியது. பரமேஸ்வரன் தலையை சிலுப்பிக்கொண்டான். 'பிறிமா' மா ஆலை புகை மூட்டத்தில் தளம்பிக்கொண்டிருந்தது. அவன் குனிந்து கால்களைப் பார்த்தான்.

ஒற்றைக்கால் செருப்பு கனமாய் இருந்தது. கால்களைத்

தூக்கிப் பார்த்தான் பரமேஸ்வரன். செருப்பில் அழுக்கு அப்பிப்போய்க் கிடந்தது. காலை கடல் நீரில்பிடித்தான். அப்பிய அழுக்கு செருப்பை விட்டு கழர்வதாய் இல்லை. மற்றக் காலால் அதை தேய்த்துவிட்டான். மற்றக்கால் பெருவிரலில் அழுக்கு ஒட்டிக்கொண்டது. பெருவிரலில் புழுக்கள் ஊரத்தொடங்கின. பெருவிரல் அழுகிப்போனது. பின் கணுக்கால் முழங்கால் என்று தொடர்ந்து அழுகியது. பெரிய அலை ஒன்று முழங்கால் வரை வந்து நனைத்துப் போனது. பெருவிரலில் அழுக்கு கழுவப்பட்டிருந்தது.

கரை ஓரமாக பார்வையை தூரப்போகவிட்டான் பரமேஸ்வரன். தூரத்தே இருந்த சென்றியில் பார்வை நிலைத்தது. உள்ளே யார் இருப்பார்கள். யாரோ தொலை நோக்கியார்பார்க்கக்கூடும். இதில் நிற்கக்க கூடாது.... சட்டென்று திரும்பி நடையை வேகமாக்க முனைந்தான். மிகக்கிட்டாவாக எதிரே இருந்த சென்றியில் இருந்தவன் இவனையே உற்றுப்பார்த்தான். கூடாது..... இந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக நகரக்கூடாது..... உலாவுவது போல் உலாவவிட்டுப் போகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சந்தேகப்படுவார்கள். உளவு பார்க்க வந்ததாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். வீண் தொல்லையில் மாட்டவேண்டி வரும்..... பரமேஸ்வரன் உலாவத்தொடங்கினான்.

பாடசாலைச் சூழல் பரமேஸ்வரனை அச்சுறுத்துவதாகவே இருந்தது. ஏதும் பிரச்சினை என்றால் தப்பி ஓடமுடியாது. முன்பக்கத்தில் இராணுவ அரண். பின்பக்கம் கடல் வழியில் ஏதும் பிரச்சினை என்றாலும் வீடு போய்ச்சேர முடியாது. வழி நெடுசிலும் காவல் அரண்கள். கூடாது.... இந்தப் பாடசாலை கூடாது..... இங்கிருந்து கழர வேண்டும்..... எப்படியும் கழண்டு ஓடவேண்டும். பரமேஸ்வரன் கடற் கரையில் வேகமாக உலாவத் தொடங்கினான்.

“என்ன டீச்சர் புதுசாக்கிடக்கு... குட்டிபோட்ட நாயாட்டம் கடற்கரையில் ஓண்டு உலாத்துது.....”

“ஓம்.. சேர்....அதான் நானும் பார்க்கிறன்... ஆன்ட தோற்றத்தப் பார்த்தா பயமாவேற கிடக்கு.... சி. ஜ.டியா இருக்குமோ சேர்.....”

அதிபருக்கு தகவல் சொல்லப்பட்டது. அதிபர் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார்.... “இவர்தானப்பா புதுசா வந்திருக்கிற வாத்தி....”

“புதுசா வந்தவர் ‘றிப்போட்’ பண்ணாம... ஏன் சேர்... கடற்கரையில் போய் நிற்கிறார்.....?”

“டவுனில படிப்பிச்ச வாத்திய டவுனில இருந்து கழட்டி இங்கால அனுப்பிறான் எனடோனேயே நினைச்சன்... இது ஏதாவது கேசாகத்தான் இருக்கும் என்று..... வந்ததும் வராததுமாக கடற்கரையில் உலாத்துது.....இன்னும் என்னென்ன தொல்லைதருமோ.....” அதிபர் அலுத்துக்கொண்டார். பரமேஸ்வரனை அதிபர் அழைத்ததாக கூற ஒரு மாணவன் கடற்கரைக்குப் போனான்.

தோசையும் சாம்பாறும் வயித்தை கலக்குமாப்போல இருந்தது பரமேஸ்வரன் ஜின்சை கழட்டி போட்டுவிட்டு சரத்தை கட்டிக்கொண்டான். வாளியை எடுத்துக்கொண்டு டொயிலெட் நோக்கிப்போனான். அவன் மனைவி, அவன் டொயிலட்டுக்குள் போய் கதவு மூடும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.பின் பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடும் குழந்தைக்கு உதவ உள்ளே போனாள்.

டொயிலெட்டுக்குள் போன பரமேஸ்வரன் பின் இரண்டு மூலையையும் உற்றுப் பார்த்தான். மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தான். டொயிலெட்டில் குந்தினான். திரும்ப இரண்டு மூலையையும் திருப்பிப்பார்த்து எதுவும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டான். பாம்புச்செட்டை ஒன்று முன்பக்கப்புதரில் சிக்கிக்கிடந்தது ஞாபகம் வந்தது.

வளவு முழுவதும் புதர் மண்டிக்கிடந்தது. துப்பரவாக்க வேண்டும். டொயிலெட்டும் மணமடித்தது. “ஹாபிக்” வாங்கி கழுவவேண்டும். இண்டைக்குப் பள்ளிக்கு லீவு போட்டாத்தான் இதெல்லாம் முடியும். லீவு போடுறதெண்டால் மனிசி கத்துவாள். அவள் வேலைக்கு போகும் மட்டும் டொயி லெட்டுக்குள் இருப்பதென்று முடிவு செய்தான்.

மகன் பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுப்போனான். அவள் வேலைக்குப்போக ஆயத்தமானாள். மணி பார்த்தாள். 7.20. பரமேஸ்வரன் போகவேண்டிய பஸ் வரும் நேரம். டொயிலெட் கதவு பூட்டியே இருந்தது. பஸ் தெருவோரப் புழுதியையெல்லாம் வீட்டுக்குள் அனுப்பி விட்டுப் போனது. “அப்பா....பஸ்... போகுது....” “போகட்டும்... அடுத்த பஸ்ஸில் போறன்....” அவள் கவலையானாள் “கடவுளே வேலை போகாம இருந்தால் சரி” அவள் முணுமுணுத்துக்கொண்டாள். தன் வேலையை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்ற வேகம் அவள் படலையை சாத்தியத்தில் தெரிந்தது. அவன் டொயிலெட்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறினான்.

தொடர்ந்து ஒருவாரமாக 7.20க்கு பரமேஸ்வரன் டொயிலெட் போனான். வாசல் பக்க புதர்கள் மட்டும் சுத்தப்பட்டிருந்தன. டொயிலெட் தொடர்ந்தும் மணம் அடித்தது. அவள் அலுத்துக்கொண்டாள். அடம் பிடித்தாள். அழுது பார்த்தான், டொயிலெட் வாளியை ஒழித்துப் பார்த்தாள். அவன் சிரத்தை அற்று நாளை போவேன் என்று தினமும் சத்தியம் செய்தான். அவள், அவன் தாய்க்கு கடிதம் எழுதிப்போட்டாள்.

“ஊரவன் என்ற பிள்ளையை விமர்சிக்க நீ என்ன தெருவெல்லாம் பர அடிச்சனியா.....”

“இந்தாள் பஞ்சிப்பட்டு வேலைக்கு போகாமல் இருக்குதெண்டு.. சிவஞ்ஞானத்திட்ட சொன்னனான்.... அவன்தான்.. இவர் பஞ்சிப்பர் மாதிரி தெரியேல்ல..... பயப்பிறடு மாதிரி தெரியுதெண்டு.....”

“அத்தாண்டி நானும்கேக்கிறன்.... அவனுக்கு தெரியுமாடி என்ற புள்ளய... என்ற அவர் எப்படியெல்லாம் வளர்த்தவரெண்டு.....”

“அவன் பிறக்கேக்கேயே.. ஆம்பிளப்பிள்ளை பிறந்திருக்கெண்டு...

செத்தையில் உலக்கையால தட்டி பயம் தெளிவிச்சவர்....”

“பிள்ள முச்ச வாங்கி விக்கல் எடுக்கிறவரைக்கும் தலைக்குமேல் எறிஞ்சு பிடிப்பார்... பிள்ள முழுசிர முழுசைப்பார்த்தா சிரிப்புத்தான் வரும்....”

“இருட்டைக் கண்டு பயப்பற்றான் என்று சொல்லி... இருட்டு அறைக்கை “நாள்பூரா பூட்டி வைச்ச பயம் தெளிவிச்சவரடி...”

“கடல் தண்ணியக் கண்டா புடிச்சிருக்கிற கையைப் பறிச்சக் கொண்டு ஓடுவான்... அவர்.. பொடியனைப் பிடிச்ச...தலைய தண்ணீக்க அமிழ்த்தி... அமிழ்த்தி எடுத்து... விட்டார்என்டா... பொடியன் பயத்தில குளிரில நடுங்குமாப்போல உதடு துடிக்க மூச்ச வாங்கி... விக்கல் எடுத்து நிக்கிறதப்பார்த்தா சிரிச்ச வயிறு நொந்துபோகும்.

“ஊஞ்சலில் வைச்ச ஒரு உன்னு...உன்னி விட்டார் என்டா பொடி... ஊஞ்சல் கட்டின மரத்தின்ட கிளையில் முட்டி வருவான். ஆடி முடிஞ்ச தூக்கினா...அவன் கழுத்தப்பிடிச்சக்கொண்டு கண்ண முடிருவான். என்னதான் பயந்தாலும் புள்ள ஒருநாள் கூட பயந்து வீரிட்டுக் கத்தினதில்ல... அப்படி பயம் தெளிஞ்ச பிள்ளையை நீயும் அவனுமாக சேர்ந்து பூச்சாண்டி காட்டிறியள் என்ன...”

இந்த மனுசி ஏன் தொண்ட வச்சக்... கத்துது. அவன் ஒருமாதிரி ஆமி..ஐ.சி எல்லாம் எடுத்துக் குடுக்கிறவனாம். அவன் பிறகு கண்ட தெல்லாம் சொல்ல என்ர பாடு சிக்கலாயிரும். இந்த மனிசி தொண்ட வைக்கிறத்துக்கெண்டே பிறந்தது. “அனே தொண்ட வச்சக் கத்தாம இருக்கிறதெண்டா இங்க... இரு... இல்லாட்டா வெளிக்கிட்டு போ....” பரமேஸ்வரன் தெருவுக்குப் போனான்.

சினிமாப் படத்தில் வரும் வழக்காடு மன்றக்காட்சி போல் ஊமையாக... மனைவியுடன், தாய் சண்டை போட்டாள். பின் வெளிக்கிட்டுப் போனாள். அவன் தூரத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மனிசி இன்னும் தொல்லைதரும். அவன் பாடசாலை போவதென்று முடிவெடுத்தான்.

எண்ணெய் வழியும் சில முகங்கள்.கோபமாக சிலவும், பிரஞ்சை அற்று சிலவும், பவுடர்போட்டு தெளிவான முகத்துடன் சிலவும், பவுடர் போட்டும் வன்மத்துடன் சிலவுமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. முப்பத்தாறு முகங்களும் அவனுக்கு எதிரானவை என்பதை அவன் உறுதியாக தீர்மானித்தான். இடை வாங்கில் இரண்டு முகங்கள் ஒன்றை ஒன்று வன்மத்துடன் பார்த்தன. பின் ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டை போட்டன. அவன் அவர்களிடம் போனான். அமைதியாக இருக்கும்படி கேட்டான். ஒருவன் மற்றவனை ஏதோ சொன்னான். மற்றவன் புத்தகப்பையில் இருந்து கத்தியை உருவினான். பரமேஸ்வரன் இரண்டடி பின் வாங்கினான்.

“தம்பி கத்திய உள்ளவை...” “மாட்டன்...” “உனக்கு கத்தி எங்கால.....” “களவெடுத்தனான்....” “இப்ப ஏன் கத்தி எடுத்தனி...” “எனக்கு கோவம் வந்தா குத்துவன்...” “உனக்கு ஏன் கோவம் வரும்....” “எங்கம்மாவைப்பத்தி தப்பா சொன்னா... எனக்கு கோவம் வரும்.....” “தம்பி கத்திய உள்ளவை.....” “மாட்டன்....” அவன் முறைத்தான். பரமேஸ்வரன் வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினான்.

“சேர் வகுப்பில் ஒருத்தன் கத்தி வைச்சிருக்கிறான்.... கேட்டாத் தாறான் இல்ல..... முறைக்கிறான்.....”

“என்ன சேர்... ரெண்டு கன்னத்தில் குடுத்து வாங்கிறதுக்கு...” அந்த ஆசிரியன் சுத்த வீரனானான். நேராக அந்த மாணவனிடம் போனான். “எங்கடா கத்தி....” அவன் கத்தியை வெளியே எடுத்தான். முழுப்பலத்தையும் தன்கையில் சேர்த்து, அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். உலகம் அந்த மாணவனுக்காக ஒருமுறை இருண்டது. அவன் கன்னத்தில் கை வைத்து வாங்கில் சாய்ந்தான். ஆசிரியன் கத்தியைப் பறித்தான். கத்தியில் கூர் பார்த்தான். கொச்சிக்காய்.... வெங்காயம்.... வெட்ட உதவும் என்று நினைத்திருப்பான். மடித்து பொக்கட்டுகுகள் போட்டான். பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து வீர சிவாஜி சிரிப்புடன் வெளியேறினான். பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து அவன் முறைத்தான். “மவனே.. எனக்கா அறை வாங்கித் தந்தனி... இன்டைக்கு பள்ளிக்கூடம் விடுறத்துக்கிடையில் உன்கதை கந்தல்.....”

பரமேஸ்வரன் முறைப்பை ஊகப்படுத்திக்கொண்டான். வகுப்பறையை விட்டு மீண்டும் வெளியேறினான்.

“தம்பி பரமேஸ்வரன் வாத்தீட்டப்போய்..... மெடிக்கல் ரிப்போட் வாங்கி வா...” அதிபரின் கட்டளைக்கு அந்த மாணவன் இசைந்தான். வேகமாகப் போனான். சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

“சேர் கடற்கரையில் கூட பரமேஸ்வரன் வாத்தி இல்ல சேர்....” நல்லது நீ போ...” அதிபர் தலையாட்டினார்.

வீட்டின் முன் கதவு திறந்து கிடந்தது. பரமேஸ்வரனுக்கு மனைவி மீது கட்டுக்கடங்காத கோபம் வந்தது. அவள் தன் வேலைகளில் அசட்டுத்தனமாக ஈடுபடுவதில்லை என்ற உணர்வு உறுத்தியது. திருடர்கள் யாராவது கதவை உடைத்துத் திறந்திருக்கலாம். அவன் இல்லாததை அவர்கள் உளவு பார்த்திருக்கிறார்கள். தான் இன்று வீட்டில் இருந்திருந்தால் இதை தடுத்திருக்க முடியும் என்று நினைத்தான். வேகமாக வீட்டை நெருங்கியவன் நின்றான். சிலவேளை திருடர்கள் இன்னமும் உள்ளே இருக்கலாம். வீட்டை சுற்றிக்கொண்டு பின்னே போனான். அறை, யன்னல் கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அவள் கவனமாகத்தான் பூட்டிவிட்டு போயிருந்தாள். சுற்றிக்கொண்டு ஹோல் பக்கம் வந்தான். ஹோல் யன்னல் கதவு திறந்திருந்தது. பைத்தியக்காரி எல்லாத்தையும் பூட்டி இதை மறந்து விட்டிருந்தாள். இதற்குள்ளால்தான் தடியை போட்டு முன் கதவை திறந்திருப்பார்கள்.

திறந்திருந்த யன்னலை நோக்கி மெதுவாக முன்னேறினான். தலைக்கு கட்டுப்போட்ட நிலையில் அவன் மகன் படுத்திருந்தான். சட்டென்று யன்னலை நெருங்கினான். தலை கீழாய் இழைக்கப்பட்டு தொங்கும் தோரணங்கள். இரண்டு வேட்டிகள் இணைத்து மேலே

வெள்ளை கட்டப்பட்டிருந்தது. தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கு எரிந்தது. தெப்பை போட்டார்கள். பொற்சண்ணம் இடித்தார்கள். அவன் வேகமாக உள்ளே போனான்.

மகனின் முக்கின் மேல் விரல் வைத்துப்பார்த்தான் உஷ்ணக்காற்று கையில் பட்டது. “தம்பி... அவன் கண் விழித்தான். பாடசாலையில் ஓடி விளையாடும்போது காயம்பட்டது என்று சொன்னான்.

தாய் மருந்து கட்டி வீட்டில் கொண்டுவந்தது விட்டது என்று சொன்னான். தாய் மீண்டும் வேலைக்குப் போனதும் சொன்னான். அவன் இன்று அரைவாசியுடன் வந்தது நல்லதாகப் போய்விட்டதாகக் கருதினான். மகனைப்படுக்கச்சொல்லி தான் உடைமாற்ற உள்ளே போனான்.

மனைவி வந்ததும் சண்டைபோட்டான். காயம்பட்ட பிள்ளையை தனிய விட்டுச்சென்றது பிழை என்றான். “நான் லீவு போட்டு பிள்ளையை கவனிப்பேன். நீ வேலைக்கு போ...” என்றான். அவள் பயந்தாள் தான் லீவு போடுவதாக அவள் வாதாடினாள்.

அவள் காயம்பட்ட பிள்ளைய தனிய விட்டுச் சென்றது பிழை என்று திரும்பத் திரும்பச் சுட்டிக்காட்டினான். தன்னால் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியும் நீ வேலைக்கு போ என்றான். சிரத்தை எடுத்து மகனைக் கவனித்துக் கொண்டான்.

காயம் ஓரளவு ஆறி மகன் பாடசாலை போகத் தொடங்கினான். அவன் வேலைக்குப் போவது பற்றி எண்ணவில்லை.

அவள் அவனுடன் வாதாடிப்பார்த்தாள். சில சமயம் மனநல மருத்துவரிடம் காட்டலாம் என்று எண்ணினாள். பஞ்சிப்பட்டு வேலைக்குப் போகாமல் இருப்பதை மருத்துவரிடம் காட்டினால் தன் கணவனுக்கு பைத்தியக் காரப்பட்டம் கட்டிவிடுவார்கள் என்று பயந்தாள். தன் வேலையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவள் உறுதியெடுத்தாள்.

அவன் தன் காத்தாடி பறக்கும் என்பதில் சோர்வுக்கு மத்தியிலும்

திடமாக நம்பினான். அவன் நீண்ட நேரமாக காத்தாடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தீயர் என்று அவனுக்கு ஏதோ ஒன்று அவன் சிந்தையை தாக்கிற்று. கடல் அலைகள் ஆர்ப்பரித்தன. காலநிலை குளிர்ச்சியாக மாறியது. தென்றல் சீண்டியது. தென்னோலைகள் ஆர்ப்பரித்தன. அவன் இடது பக்க மூலையுடன் மெல்லிய தடி ஒன்றைக் கட்டினான். காத்தாடியை பறக்கவிட்டான்.

காததாடி இப்போது இடது பக்கம் சாய்ந்தது. பால்மா பக்கம் விளம்பரங்களில் வரும் சிறுவர்களைப் போல் அவன் புயங்களை மடித்து முஸ்டி காட்டி தன் வெற்றியை கொண்டாடினான்.

1997

மறநந்து தான்.....

விலா எலும்புக்குள் வயிற்றுத் தசைகளை தூக்கி கொழுவி விட்டது போன்று வலியை உணர்ந்தாள். ஒவ்வொரு முறை நிமிர எத்தனிக்கும் போதும் வலி உயிரை வதைத்தது. தொடர்ந்தும் முதுகைக் கூனிக் கொண்டிருக்கவே முற்பட்டாள். பசி..... பசியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கொட்டாவி வேறு தொண்டை மட்டும் வந்து நின்று போனது தாங்க முடியாத ஏமாற்றத்தை அவளுக்கு கொடுத்தது. சுத்தமாகக் கழுவி துடைத்து வைத்தது போல் தெருவும் கட்டடங்களும் புழுதி மணலும் எறிக்கும் வெயிலில் பளிச்சிட்டன.

கூசம் கண்ணை வெட்டி..... வெட்டி மூடுவதும் புழுக்கத்தை ஆசுவாசப்படுத்துவதற்காக முனகிக் கொண்டும் எறிக்கும் வெயிலில்

சீமெந்து கானில் குந்தி மதில் சுவரில் தலை சாய்த்திருந்தாள். ஆனாலும் அவள் தெருவைக் கூர்ந்து அவதானித்தபடியே இருந்தாள். தெரு சனநடமாட்டம் இல்லாமல் வெறிசசோடிப் போய்க்கிடக்கிறது என்ற நினைப்பு அவளைத் துணுக்குறச் செய்தது. தலையை உயர்த்தி... வெட்டி.. ஆட்டி... பின் சுருக்கி... உடம்பை உலுக்கித் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். எண்ணத்தை மாற்றப் பார்வையை அங்க.... இங்க..... என்று அலைய விட்டாள். பார்வை கோபுரத்திற்கு கீழ் கிடந்த கம்பிக் கூண்டில் நிலைத்தது.

கோபுரத்தின் நிழல்.... அந்தக் கம்பிக் கூண்டில் படாமல் வெட்டிக் கொண்டு போனது.... வேப்பமரத்தின் நிழலும் கம்பிக்கூண்டுக்கு வர நேரம் செல்லும். வேப்பமரத்தில் காகம் அடைத்த குரலில் ஒருமுறை கத்தியது. இரைந்து கத்தினால் அது இருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும் என்ற பயத்தில்தான்..... அது... மெதுவாக ஒரு தரம் கத்திவிட்டு அடங்கியதாக அவளுக்குப் பட்டது. வலி.. திரும்பவும் வலி... திரும்பவும் அவள் பார்வையும் சிந்தனையும் அந்தக் கம்பிக் கூண்டில் நிலைத்தது.

பகல் முழுவதும் எறித்த வெயிலில் கிடந்து போக்கு வெயிலின் சூட்டை வைத்திருக்கும், இந்த சீமெந்து கான் வெக்கையில் குண்டி தீய்ந்து போகிறது.... அந்தக் கூண்டில் கைபட்டால் பொக்களம் கிளம்பலாம் என்று தான் அவளுக்குப்பட்டது. கம்பிக் கூண்டுக்குள் கிடக்கின்ற அந்தக் கருங்கல் மணலுடன் சேர்த்து புழுதி நிறமாகவே அவளுக்கு தென்பட்டது. எறிக்கும் வெயிலில் அது தட்டையாகத் தெரிந்தாலும் அது தட்டையாக இருக்க முடியாது. வெயிலில் அந்தக் கல் சாதாரணமாக மணலில் கிடந்தால் அதை வேறுபடுத்தி பார்க்க தோன்றாதுதான். ஆனால் அது கம்பிக் கூண்டுக்குள் கிடப்பதால் தான் கொதிக் கிற புழுதிமணலையும் அதில் கிடக்கிற அந்தக் கல் லையும்.... அதைச் சூழ கிடக்கின்ற சிதறு தேங்காய் சில்லுகளையும் கூட வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடிவதாக எண்ணினாள். இன்னும் கொஞ்சநேரத்திற்குப் பிறகு தேங்காய் சிதறினால்.... அந்தக் கல்லும்.... இளனி படும் மணலும்..... தேங்காய் சில்லுகளும் கூண்டுக் கம்பிகளும் கூட நிறம் மாறும். வலி... திரும்பவும்...

வலி.... பசிதான் முகத்தில் வழிந்த வியர்வையை சோட்டியால் துடைத்தவள், வெடுக்கென தலையை பின்னுக்கு இழுத்து தலையை நிமிர்த்தி நல்ல காற்றை சுவாசித்தாள்.

ஊத்தை படிந்து... வியர்வையில் நனைந்து... வெயிலில் காய்ந்து.... மொறு.... மொறு என்று இருந்தாலும்... இந்த சோட்டி இல்லாவிடில் வெயில் தின்றுதான் போடும் முகத்திலும் சோட்டியின் கிழிசலுக்குள்ளாலும். வெயில் சுள்ளிடுகிறது குண்டிக்கும் சீமெந்து தரைக்குமிடையில் வேர்த்திருப்பதால் அங்கு வெக்கை முளை வந்த நெல்லுச் சாக்குக்குள் கைவிட்டது போன்று இருப்பதை உணர்ந்தாள். சோட்டி நாறுகிறதா?... காள் நாறுகிறதா?... என்று ஊகிப்பவள் போன்று இருந்தாள். இங்கிருந்து நகர முடியாது..நகரீயும் கூடாது.... அவர்கள் தேடி வரலாம் இந்த இடத்தில் இருந்தால்தான் அவர்கள் எந்த சத்தியால் வந்தாலும் தப்பி ஓடி விடலாம். அவள் தெருவை கூர்ந்து அவதானிக்கத் தொடங்கினாள்.

கூர்ந்து பார்க்க முடியாது உச்சந்தலைக்கும் கண் புருவத்திற்கும் இடையில் வலி... விண்டு.....விண்டு...வலிக்கிறது வலி தாங்காமல் கண் கலங்குவதும் முக்கை அரித்துக் கொண்டு நீர் வழிவதும் அவளுக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. நிழலில் இருந்தால் சுகமாக இருக்கலாம்..... ஆனால்... அது முடியாது....அவர்கள் எந்தநேரமும் தேடிவரலாம். அங்கிருந்து பார்த்தால்தான்... தெருவின் இருமுனையும் தெளிவாகத் தெரிவதாக நம்பினாள். திடீர் என்று துணுக்குற்று தெருவின் முனையை உற்று... உற்று.. பார்த்தாள்.

தெருமுனையில் யாரோ இருவர் வருவது கலங்களாகத் தெரிந்தது... இல்லை... இவர்கள்.. அவர்களாக இருக்க ஏலாது, இவர்கள் வேட்டி கட்டிஇருக்கிறார்கள்... வேட்டித்தலைப்பு காலை இடர... இடர... வேகமாய் வாறாங்கள். கிட்ட வந்திட்டாங்கள். அவங்கட பார்வையும் சரியில்லை... ஏன்.. உத்து... உத்து பார்க்கிறாங்கள். அவர்களையும் சந்தேகத்துடனேயே நோக்கினாள்.

“இதுகளுக்கு வெய்யில்.... சூடு... வெக்கை... ஒண்டும் தெரியாதா?”

“நடந்து போற எங்களுக்கே.... தலையைச் சுத்துது.. இது நிலவில் இருக்கிறமாதிரி இருக்குது.”

என்னவோ.... குச...குசக்கிறாங்கள். இவங்களையும் நம்பமுடியாது.... எழும்பி அங்கால போவது நல்லது என்று அவளுக்குப்பட்டது. அவங்கள் திரும்பிப் பார்க்காமல் போறாங்கள்..... அதுவும் நல்லதுதான்... எழும்பி அந்த கடத் தாழ்வாரத்திற்கு போகலாம்.... அங்க இருந்து பார்த்தாலும் தெருவின் இருமுனையும் தெரியலாம் என அவளுக்குத் தோன்றியது.

எழும்பி.... தார்போட்டில் குடுபடாமல்..... கால்... பாவ.... ஓட்டமாய் தெருதாண்டி, சுடுமணலில் கால் புதையப் புதைய ஓட்டமாய் கடை தாழ்வாரத்தை போய்சேர... முச்சு முட்டி... கண் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. கால் நிழலுக்கீழ்தான் இருக்கிறதா என்று நம்பமுடியாமல் சுடுவதை அவள் உணர்ந்தாள். சுடுகுதா... இல்லை.... விறைச்சிற்றுதா... என்று அவளால் உணரமுடியாது இருந்தது. மணலுக்கும் காலுக்கும் இடையில் முள்ளுக்குத்துவது போல அரித்தெடுத்தது.

முன்தட்டிக் கப்பில் சாய்ந்து... கண்முட... எல்லாம் இருண்டுபோனது... வயிறு நக்கலாய் சத்தம் போட்டது. சடக்.. முடக்.. வெளியிலும் சத்தம் கேட்குமோ என்று அவளுக்கு சந்தேகமாய் இருந்தது. வயிற்றுக்குள் இருந்து நெஞ்சை எரித்துக்கொண்டு ஏதோ ஒன்று மேலே கிளம்பி வந்தது... தொண்டைக்குள் காரமும் புளியுமாய் திரவம் ஓடித்திரும்ப நெஞ்சை எரித்துக் கொண்டு வயிற்றுக்குள் அடங்கிற்று. முக்குக்குள்ளால் அழுகல் நாத்தத்தை தாங்கி உஸ்ணக்காற்று வெளியேறியது. மூக்கு அரிப்பு தாங்கமுடியாமல் அவளுக்கு கண் கலங்கியது.

கண்ணைத் திறக்க.... கலங்கின கண்ணுக்குள் கடை தெரிந்தது. கடைக்குள் நல்லவெளிச்சம் இருந்தது. கடைக்காரர் மேசையில் குப்பறக்கிடக்கிறார். கடைப்பொடியன் ஸ்றுாலில் குந்தி கண்ணாடியில் தலையை சாய்ச்சு தூங்குகிறான். அட இந்தக் கடைக்கையும் நிறைய சட்டி.. முட்டி... எல்லாம் கிடக்கு... அவள் திடுக்கிட்டு தன் பார்வையை கூர்மையாக்கினாள். ஒண்டு இரண்டு முட்டி தான் சிவப்பு நிறத்தில்

கிடந்தது. மிச்சமுட்டி எல்லாம் கறப்பு கலந்த ஊத்தை சிவப்பு நிறத்தில் கிடந்தது... சிலவேளை இந்தமுட்டி களுக்கையும் அந்த பழைய சாமான்தான் இருக்குமோ.... அவள் உடல் ஒருமுறை உதறிப்போட்டது.

“அந்த முட்டி வேணும்....” கடைக்காரன் திருக்கிட்டு எழும்பினான். வாயில் வழிந்த எச்சிலையும்... கழுத்து வியர்வையையும்..... சறத்தில் துடைத்தான். திரும்பி அவளை முறைத்தான். முறைச்ச...முறைச்ச... பார்க்கிறான். இவனையும் நம்பமுடியாது....அவள் பயத்துடன் பார்வையை கடைப்பையனிடம் திருப்பினாள். அவன் விருட்டுென்று எழும்பி பலகை ராக்கையில் அடிவாங்கி முழுசி..முழுசி...பார்க்கிறான். பாவம்.... அவள் அவனை பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்

“ஆர்றா....இவள்...விட்டா அடிப்பாள் போலகிடக்கு..”

“தெரியேல்ல.. ஐயா இரண்டு முன்று நாளா இது வழியா உலாவுது ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொண்டு புதுசு.. புதுசா..... உலாவுது”

“சக்... வெடுக்கு நாத்தம்... கன்னத்தில் சிதல் வேறவழியுது.... ஓடு... ஓடு..... சனியனே... முட்டியும் இல்லை... ஒரு கோதாரியும் இல்ல..... ஓடு.... ஓடு... அங்கால....”

அந்த முட்டிக்கு மேல.... மேல.... வரிசை... வரிசையாக.... அடுக்கியிருக்கிற முட்டிக்கு மேல.. பச்சையா.. ஏதோ.. அட... கிளி... அதுவும் பஞ்சவர்ணக்கிளி....² அட பஞ்சவர்ணக்கிளி மங்கிப்போகுது.... அதுவும் ஈ.வ இல காட்றமாதிரி கொம்பியூட்டர் கிரபிக்ஸ் முறையில் சின்னச் சின்ன..... வர்ண... வர்ண சதுரங்களாய்.... பஞ்சவர்ணகிளி மங்கிப் போயிற்று.... அவள் ஏதோ வெறுமையை உணர்ந்தாள். அட என்ன ஆச்சரியம்..... திரும்பவும் அதே மாதிரி கொம்பியூட்டர் கிரபிக்ஸ் முறையில் கிளியின் உருவம் மெல்ல... மெல்ல..... உருக் கொள்ளுது.... ஐயோ... இது என்ன..... கிளி... நெஞ்சுவிறைச்ச... பட...படக்க... உதடு உலர்ந்து போய் துடித்தது. அவளுக்கு கீழே விழுந்து விடுவேன் என்ற பயத்தில் தள்ளாடினாள். இது என்ன கிளி ஊத்த பிரவுன்ல சொண்டு..... உடம்பு முழுக்க ஊத்தைப் பச்சை ஊத்தை மஞ்சள்..... ஊத்தை கறுப்பு.... உடம்பிலையும் ஊத்த பிறவுள் அவள் கண்ணைமூடி உடம்பை சிலிர்த்து

தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு கண்ணைத் திறந்தாள். திரும்பவும் கொம்பியூட்டர் கிரபிக்கசில சின்ன.... சின்ன.... வர்ண சதுரமாய் கிளி மங்கிப்போனது. அவள் நிம்மதியாய் பெருமூச்சு விட்டாள். அட.... இதென்ன தொல்லை திரும்பவும் உருக்கொள்ளுது. ஜயையோ... இது என்ன இது.... ஏதோ ஒரு ஊத்தை கலரில் இரண்டு பக்கமும் சிறகு முளைச்ச முட்டி ஒண்டு.. ஜயோ.... முட்டி இறகை அசைச்சு பறந்து வருகுது.... பறந்து வந்து கடைப் பொடியன்ட காலுக்கு கீழே குந்திற்று..... ஜயோ.... எனக்கு தெரியும் அது என்ன என்று எனக்குத்தெரியும்.... அவள் வெகுண்டாள்.

“எனக்குத் தெரியும்..... எனக்குத்தெரியும்.... முட்டிக்குள்ள என்ன இருக்கெண்டு.... எனக்குத் தெரியும்...நீங்கள் எல்லாம் சனத்தை சாகடிக்கப் போறீங்களடா உங்களை எல்லாம் சும்மா விடக்கூடாதா”

“அட.... சக்... வேகிற வெய்யில்ல.... சனியன் கடைக்கு முன்னால நிண்டு கத்துது.... ஏதாவது வாய் உடைஞ்ச முட்டி இருந்தா தூக்கிப் போடுடா.... கொண்டு போகட்டும் சனியன்”

கடைப்பொடியன் அசட்டையாக முட்டியைத் தூக்கினான். பாவம் அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்.., கைதவறி விழுந்தா என்ன ஆகும் என்று அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்.. அவன் தூக்கிப் பொத்தெண்டு போட்டிருவான் போல.... அவள் திடுக்கிட்டாள்.

“கீழே பொத்தெண்டு போடாதா..... மெதுவா... மெதுவா.... மெதுவா.... அப்பிடித்தான்..... கீழ... மெதுவா வை.... வை..”எட்டநின்று குனிந்து முட்டியை உற்றுப் பார்த்தாள். முட்டி வெறுமையாக கிடந்தது. அவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள். நிமிர எத்தனித்தபோது நிமிர இயலாமல் முழங்கால் சில்லு..... வழ...வழப்பாய்.... காலோடு ஓட்டாத மாதிரி நிமிரஇயலாமல் விழுந்து விடுவது போல் தள்ளாடி... பின் கடைத்தாழ்வாரக் குந்தில் இருக்கப்போனாள்.

“அட..திமிரப் பார்ரா.... திமிர.... அடோய்...அடோய்.. இதில குந்தப் போகுதடா.... தண்ணி எடுத்து வந்து ஊத்தடா சனியன் அங்கால தொலையட்டும்...”

கனரக வாகனத்தின் இரைச்சல் தெருவில் கேட்டது. பெரிய வாகனத்தின் விட்டு..விட்டு.. உறுமும் பேர் இரைச்சலுமும் கேட்டது. சந்தியில ஓடிப்போய் நின்று பார்த்தால்.... அது என்ன வாகனம் என்று தெரியலாம்.... அவள் வாகன இரச்சலை உன்னிப்பாக செவிமடுத்து போல காணப்பட்டாள்.

“அட... தண்ணி ஊத்தெண்டு சொன்னோன்ன. ஓடுற.. ஓட்டத்தைப் பார்ரா.... இதுகள் பயித்தியமா இல்லாட்டி பயித்தியம் மாதிரி நடக்குதுகளோ எண்டு தெரியயில்லை.

II

நாய்களின் குரைப்பொலி அவளை அருண்ட தூக்கத்தில் இருந்து விழிப்புக்குக் கொண்டு வந்தது. ஏன் இந்தக் குரை குரைக்குதோ தெரியவில்லை. இந்த நாய்களே காட்டிக்கொடுத்திடும் போல கிடக்கு.... நிம்மதியாய் தூங்க முடியாமல் புரண்டுபடுத்தாள். அண்ணியும் வீட்டில் இருப்பதாக அவளுக்கு படவில்லை. அறைக்கதவும் பூட்டி இருந்தது... வெளிப்பக்கமாகத்தான் பூட்டி இருக்க வேண்டும். அண்ணியையும் நம்ப முடியாது.... நேரே அவங்களை கூட்டி வந்து காட்டாட்டியும்..... ஊர் முழுக்க கதைத்தே விசயத்தைப் பரப்பிடும்..... கதவு திறந்திருந்தாலும் என்ன நடக்குதெண்டு பார்க்கலாம்.... நாய்களின் வேகமான குரைப்பொலி அவளை வெருளவைத்தது.....

“அண்ணி...! அண்ணி...! கதவைத்திறவுங்கோ... அண்ணோய்.....! எங்க போய் துலைஞ்சுதுகளோ.... கத்தவும் முடியாமல்.... ஆரோ ஏறி நெஞ்சுக்கு மேலே இருந்து கொண்டு தலையை அமத்திப் பிடிக்கிற மாதிரியும் அடிச்சப் போட்ட மாதிரி கைகால்... சோர்ந்து போய் கிடப்பதையும் உணர்ந்தாள். கூச்சல் போடமுடியாமல் அவதிப்பட்டாள். தனியாக விட்டுப்பூட்டிற்றுப் போனவர்கள் தானே. அவர்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிப்பது என்று தீர்மானித்தாள். அவள் எழுந்து நின்றாள் அவளுடன் சேர்ந்து அந்த அறையும் ஆடியது. எங்கோ... அதலபாதாளத்தில் போவது போலும்.. பின் மேல் எழுவதும்... இடம்... வலம்..என்று அறையுடன் சேர்ந்து தாழ்வதும் பின் மிதப்பது மாய்... இவ்.... இவ்... என்ற இரைச்சலுடன் அவளை எங்கெங்கோ தூக்கி

வீசுவது போலவும்.... அவள் சட்டென்று பக்கத்தில் இருந்த தையல் மெசினில் கையுண்டறி கண்களை மூடிக்கொண்டாள். மூடிய இமைக்குள் ஏதோ கனதியான கருமையான ஒன்று ஊடுருவுவது போல உணர்ந்தாள். இயலாமையையும்.... சோர்வும்.... அவளை ஆத்திரப் படவைத்தது. ஆத்திரத்துடன் தையல் மெசினை கீழே தள்ளும் முனைப்புடன் தள்ள... தையல் மெசின் சரிய... கால் தடுமாற மெசினுடன் சேர்ந்து அவளும் விழ்ந்தாள். தையல் மெசின் விழுந்து நொருங்கிய சத்தம் நாலாப் பக்கமும் சிதறியது. சுவரில் தலை மோத பலகீனமும்.... சோர்வும்..... அவளை மெல்ல... மெல்ல.. நினைவிளக்கச் செய்தது.

“ஐயோ....! இதொண்ட வைச்சுக் கொண்டு மனிசன் படுறபாடு.. போடா போய் கொப்பரக் கூட்டியாடா..போகேக்க சொன்னான் குளுசையைக் குடுத்திற்று போங்க எண்டு... விசர் மனிசன் பேசாமல் போயிட்டது”

“ஏன்டி..... இப்ப..... கத்துறாய்.....!”

“போய் பாருங்க உள்ள என்னத்தப் போட்டு உடைச்சாளோ.....”

“சரி... சரி.. கத்தாம... தண்ணியையும் குளுசையையும் கொண்டா....”

அண்ணனும் அண்ணியும் எங்கோ தூரத்தில் கிணற்றுக்குள் இருந்து கதைப்பது போல் அவளுக்கு கேட்டது. காதுக்குள் ஏதோ வாகனம் எல்லாம் ஓடுவது போல...ஊம்.. ஊம்.. ஒரே இரைச்சல்..., எங்கோ அதல பாதாளத்தில் கிடப்பது போல உணர்ந்தாள். கொடுப்பு இரண்டும் பலமாக நெரிபட்டது...“ அம்மா” வாய்க்குள் ஏதோ கட்டியாய் இரண்டு உருளுவதையும் தொடர்ந்து வாய்க்குள் தண்ணி ஊற்றப்படுவதையும் வாய்க்குள் தண்ணி நிறைந்து கடவாயில் வழிவதையும் உணர்ந்தாள். தன்னிச்சையின்றி தண்ணியை விழுங்கினாள். கட்டியாக உருண்டது தொண்டைக்குள் அடைத்துக் கொண்டது. முச்சு முட்டியது. நெஞ்சு வலி தாங்கமுடியாமல் உடம்பு ஒரு உதறு உதறிப் போட்டது. தண்ணி மட்டும் வயிற்றுக்குள் போனது போலவும் கட்டி நெஞ்சுக்குள் அடைபட்டு நிற்பது போலவும் உணர்ந்தாள். காதுக்குள் இன்னும் பலமாக வாகனம் ஓடுவது போல்....

இரைச்சல்..... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... எங்கோ மெல்லிருள் சார்ந்த
மேகக் கூட்டத்திற்குள்ளால் போவது போல...

** *** *** *** *** **

எங்கோ மெல்லிருள் சார்ந்த மேகக் கூட்டத்திற்குள்ளால் போவது போல்.... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... காதுக்குள் பலமாக வாகனம் ஓட்டுவது போல்... தட.... தட... தட..... ஜயோ ரெயின்... கண் திறக்க முடியாமல்..... இரண்டு கண்ணும் அயர் கட்டிப்போய் இருந்தது. கண் இடுக்கில் பூளசாரி காய்ஞ்சு போய்க்கிடந்தது. கையால் நோண்டி எடுத்து கண்ணைத் திறக்க..அறை முழுவதும் வெளிச்சமாய் கிடப்பது அவளுக்கு வியப்பை தந்தது. எப்படி இவ்வளவு வெளிச்சம் கண்ணைக் கூசுவது போல்.... சில் என்று காற்று படுவது அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. “ தட.... தட... தட..... தட..... தெப்” “அத்தை”

“அட விவேக்குட்டி.....! குஞ்சு..! இப்பிடி ஓடி வந்து குதிக்காத அத்தைக்கு தலை இடிக்குது.”

“சரி அத்தை....”

“ஆர் கதவைத் திறந்து விட்டது.....”

“நான்... நான்..... அத்த....” அறைக்க வரஏலாம ஓரே நாத்தமாய் கிடந்தது..... அம்மாவும் நித்திரை தானே அதுதான் திறந்துவிட்டான்.”

“ம்.....”

“அத்த நீங்க ஏன் இப்ப வடிவா வெளிக்கிட்டு... டீயூசனுக்கு எல்லாம் போறதில்லை...”

“அத்த... உங்கட... சுருட்ட முடிஎல்லாம்... கொட்டுப்பட்டு... கொஞ்ச முடிதான் தலையில் இருக்கு....”

“ம்..”

“உங்களுக்கு கிட்ட வரஏலாம.... ஓரே..... நாத்தமாக கிடக்கு அத்த..”
“ம்...”

“அத்த... உங்கட.... உங்கட.... உப்பின வெள்ள சொக்கு கருத்து
 ஓட்டி பல் லெல் லாம் வெளியில் தெரியுது....”
 “ம்..”

“அத்த நீங்க ஏன் அந்த பஸ்சில போனீங்க..... அந்த பஸ்ஸில...
 போனதால தானே... உங்களுக்கு இப்படி வந்தது எண்டு... அம்மா
 சொன்னா.....” “என்ன..... என்ன..... என்ன..... சொன்னனி.....” அவன்
 திடுக்கிட்டு முழுசி பின் வாங்கினான். பாவம் பயந்திட்டான். இவன
 வெருட்டி என்ன செய்யிறது..... இந்த அண்ணிக்கு ஆரோட என்ன
 கதைக்கிறதெண்டு தெரியாது....வாஞ்சையுடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“அப்பு இப்படி எல்லாம் கதைக்கக் கூடாது என்ன.....? “சரி.....
 அத்த.....”

தெருவில் நாய் குரைக்குது..... என்னெண்டு பார்.....” “அது எங்கட
 ‘பிரவுனி’ அத்த... அது றோட்டால வேற நாய் போகுது அதுதான்
 குரைக்குது.....”

“இல்லையப்பு..... பிரவுனி கடுமையாக குரைக்குது.... என்னெண்டு
 பார்த்திற்று வா...”

“சரி அத்த.....”

அவன் பார்க்கப் போனான்..... பாவம்.. விவேக்குட்டி... அதுக்கு
 என்ன தெரியும். அண்ணிக்குத்தான் விசர்... நாய்களின் கடுமையான
 குரைப்பொலி அவளுக்கு பயத்தை தந்தது. “ தட.... தட... தட.....
 தட..... தெப்...” “அத்த... அது... நாயப் பார்த்து குரைக்கயில்ல.....”
 “என்ன... நாயப் பார்த்து குரைக்கயில்லயா? அப்ப..... ஆர் றோட்டில
 நிற்கிறது.”

“ஐயோ.... அத்த அது நாயுமில்லை... ஆக்களும் இல்ல.....
 மாடுநிக்குது...”

“ம்.....சரி.... அத்த நித்திரை கொள்ளப்போறேன். பக்கத்தில் இருந்து
 கொள் ஆரும் வித்தியாசமா வந்தா.... அத்தய எழுப்போனும் என்ன.....?”

“சரி அத்த...அத்த படுங்க நான் தடவி விடுகிறன்... என்ன? “சரி..”

அவன் தடவி விடத் தொடங்கினான். பாவம் விவேக் குட்டி எவ்வளவு நல்லம்.... தலை விறைக்குது... சா.. முதுகத் தடவிவிட எவ்வளவு சுகமாக இருக்கு அவள் மெல்ல கண் முடினாள். கண் அயர் கட்டி போனமாதிரி நோகுது... திரும்பவும் காதுக்க ஏதோ சத்தம்... ஊம்... ஊம்... ஊம்... இரைச்சல்..... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.. எங்கோ அவள் அதளபாதாளத்தில் எல்லாம் பயணப்படுவது போல்... இரைச்சல் இரைச்சலோடு தான் அந்த பஸ் வந்து நின்றது. கூடையோடு அந்த அம்மா இடிச்ச முண்டி ஏறினாள். அவசரப்படாமல் அவ ஏறவிட்டு பின் இறங்கிறவரையும் இறங்க விட்டு பஸ்க்குள் ஏறினாள். சனவெக்கை முகத்தில் அறைந்து தாக்கியது. பஸ் உலுப்பலுக்கு ஈடுகொடுத்து தடுமாற்றத்தை ஈடுசெய்து கொண்டு இருக்க சீற் தேடினாள். பின்நீட்டு சீற்றில் நடுவில் மட்டும் ஓர் இடம்.. ஒரு பக்கம் கூடையோடு ஏறின மனிசி. மற்றப்பக்கம் ஒரு இளம்பொடியன்... அதில் இருக்க அவள் தயங்கினாள். அவன், அவள் முகத்தை பார்த்து விட்டு தான் இருந்த பக்கம் இன்னும் ஒதுங்கி இருந்தான். அவன் முகத்தில் ஒரு இளம் புன்னகை இருந்து கொண்டே இருந்ததாக அவளுக்குப்பட்டது... இதுக்குப் பிறகும் அந்த சீற்றில் இருக்காட்டி அவனை கேவலப்படுத்தினதாய் போகும் என்று நினைத்தபடி அந்த சீற்றில் குந்தினாள். அவன் தனக்கு முன்னால் இருந்த கடதாசிப் பேப்பரால் வாய் முடி இருந்த தயிர் முட்டியை காலுக்கு கீழ் தள்ளி விட்டுவிட்டு காலநீட்டி இன்னும் ஒதுங்கி இருக்கிறான். அடுத்த கோல்ட்டில் பஸ் நிக்க ஒரு வயசான மனுசி ஏற... அவன் தனர இடத்தைக் கொடுத்து விட்டு முன்னுக்கு போய் நின்றான். அடுத்த ஸ்டொப்பில் ஆர் வயசானவங்க ஏறினாலும் எழும்பி இடம் கொடுப்பது என்று அவள் முடிவுசெய்தாள். அவன் முகத்தில் இன்னும் புன்னகை அப்பிடியே இருந்தது... சீச்சி... அவன் சிரிக்க இல்ல அவன் மீசை முகத்தை சிரிச்ச முகமாய் காட்டுது நல்ல காலம் அவன் சிரிக்கிறான் என்று நினைத்து சிரித்து அசடு வழியாமல் விட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டாள். அடுத்தடுத்த ஸ்டொப்பில் ஏறினவங்கள் எல்லாம் தண்டு தரமான இளமாக்களாய் ஏறி வெறுப்பேத்தினார்கள். சனம் கூட அவன் பஸ்சின் நடுப்பகுதிக்கு போய்விட்டான். அடுத்த ஸ்டொப்பில் ஒரு பெண்... கையில் குழந்தையுடன் ஏறினார். பெண் ஏறிவர முன்னமே எழும்பி

இடம் கொடுத்தாள். அந்தப் பெண் சிரிப்பிலேயே நன்றி சொல்லிவிட்டு இருந்தாள். இடிபட்டு திரும்பி கம்பிய பிடிச்சுக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தாள். நடுவில் அவனைக் காணவில்லை... பஸ் ஸ்டொப்பில் நிக்குது அவன் இறங்கிப் போனான். அவனுடைய தலைமட்டும் தான்... தெரியுது... பஸ் கடந்து போகுது... அவன் தயிர் முட்டியை விட்டிட்டு இறங்கிட்டான். அவளுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவனுக்கு அதை எப்பிடி தெரிவிப்பது என்று துணுக்குற்று நிமிர் பின்னுக்கு நின்டவரை இடித்து... முன்னுக்கு நின்டவருடன் மோதினாள். பஸ்க்குள் அவளை வினோதமாய்ப் பார்த்தார்கள். திடீர் என்று பஸ்ஸை ஆரோ பிடிச்சு உலுப்பி விட்டமாதிரி... காற்று அலை... அலையாக... உஸ்.... என்று காலுக்கு கீழே அடிச்சுக்கொண்டு போனது. முகத்தில் ஏதோ மோதி குளிர்ச்சியாய் சில்லென்று பட்டது. அவளுக்கு உடம்பு சிலிர்த்து விறைத்தது.

“ஐயோ... குழந்தையிட.... கால்... ஐயோ... முகம் எல்லாம் ரெத்தம்....”

“இல்ல அத்த கை..... இஞ்ச.... கை தான்...”

“என்ன கையா.... அப்ப கால்...”

“இஞ்ச... கால்.... துடையில இருக்கு....”

“கால்.... துடையில இருக்கா.....”

“ஓம்.... அத்த நான் கையத்தான் முகத்தில் வைச்சனான்” “அப்ப..... இரத்தம்....”

“நீங்க கனவு கண்டிருக்கீங்க அத்த”

“கனவா.....”

“ஓ.... கனவு தான்.....”

திடுக்கிட்டு எழும்பியதால்.... கழுத்து சுளுக்கிவிட்டது போன்று அவளுக்குப் பட்டது. திரும்பவும் தலையணையில் தலைசாய்த்து.... காலை மடித்து நெஞ்சுக்குள் குறுக்கி கொண்டு கண் மூடினாள். இரைச்சல்.....

இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... எங்கோ மெல்லிருள் சார்ந்த மேகக் கூட்டத்திற்குள்ளால் போவது போல்.....

** *** *** *** *** ***

எங்கோ மெல்லிருள் சார்ந்த மேகக் கூட்டத்துக்குள்ளால் போவது போல்... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... இரைச்சல்.... அவள் கண்ணைத் திறந்தாள். வெளிச்சம் சுவரில் பட்டு முகத்தில் அறைந்தது. அவள் கண்ணை மூடினாள்.. இரைச்சல் ... அவள் வலிந்து பிரயாசைப் பட்டு கண்ணை திறந்தாள். சுவரில் குட்டிப் பல்லியொன்று... ஏதோ இரையை இலக்கு வைத்து மெல்ல... மெல்ல...ஊர்ந்து வந்து நின்றது. பூச்சி பல்லிக்கு கிட்ட ஊர்ந்து போனது... பல்லி பதுங்கி பாயத் தயாரானது. பாயப்போகுது.....பாயப்போகுது.... உச்சந்தலையில் இடி விழுந்தது போல் பல்லி ஒன்று சத்தம் போட்டது. திடுக்கிட்டு பதறும் நெஞ்சைப் பிடித்தபடி எழும்பி இருந்தாள். அறை சுற்றத் தொடங்கியது... தலையை உதறி உடம்பை சிலிர்த்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தினாள். உச்சந்தலையில் அடித்தது போன்று பிரவுனியின் குரைப்பு அவளுக்கு ஆத்திரத்தை கொடுத்தது. இவன்....விவேக்குட்டி எங்க போனானோ... கதவில் கை ஊன்றி எழும்பி நின்றாள். அறையை விட்டு வெளிவர... கண் வெளிச்சத்துக்கு ஓரளவு பரிச்சயப்பட்டிருந்தது. விவேக்குட்டி தாய்க்கு பக்கத்தில் நல்ல நித்திரை. அவள் கோல் தாண்டி வெளியே வந்தாள். வெயில் கண்ணைக் கூசச்செய்தது. பிரவுனி செத்தைக்குள் எதனுடனோ போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தது. பின்னால் போய் அதன் தலையில் எதையாவது போடவேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றி பார்வையை ஓட விட்டாள். அருகிலிருந்த பட்டுப்போன பூமரச் சாடியை பிரயாசைப்பட்டு தூக்கினாள். தூக்கி கொண்டு நடக்க முற்பட்டாள். அவள் தொடர்ந்தும் தான் ஒரேயிடத்தில் நிற்பதை உணர்ந்தாள். பிரவுனி செத்தைக்குள் தன் போராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பியது. பூச்சாடியுடன் நிற்கும் அவளைக் கண்டு பிரவுனி மிரண்டது. முதலில் அவளைப்பார்த்து ஆக்ரோஷமாய்க் குரைத்தாலும்... பின் அவளை இனங்கண்டு கொண்டு... வாலை ஆட்டி குழைத்துக் கொண்டு அவளை நோக்கி ஓடி வந்தது.

ஓடிவரும் பிரவுனியைக் கண்டு மிரண்டாள். தடுமாறி கீழே விழுந்தாள். அவள் விழுந்த வேகத்தில் பூச்சாடி எகிறி ஓடிவந்த பிரவுனியின் முகத்தில் மோதியது.... பிரவுனி துடித்து.... சுருண்டு... ஊளையிட்டது. அவள் கையிலும் முகத்திலும் சிராய்ப்புடன் எழும்பி நிற்க்க முற்பட்டாள். பிரவுனியின் ஊளைச்சத்தம் கேட்டு அண்ணி எழும்பி ஓடி வந்தாள். உடைந்து கிடைக்கும் பூச்சாடியும்..... துடித்து ஊளையிடும் பிரவுனியும்.... சிராய்ப்புக்களுடன் நிற்க்கும் அவளையும் பார்த்து தான் பெரிய யுத்த சூழலுக்குள் நிற்பதுபோல உணர்ந்தாள். வேகமாய் உள்ளே பாய்ந்து... விவேக்குட்டியை இழுத்துக் கொண்டு தெருக்கதவை திறந்து.... தெருவுக்கு ஓடினாள்.

“ஐயோ...” இனி இந்த வீட்டில் இருக்கேலாது... இண்டைக்கு நாயினர் தலையில் பூச்சாடியை போட்டவள்... நாளைக்கு என்ட பிள்ளையின்ட தலையில் போடமாட்டாள் எண்டு என்ன நிச்சயம்.... அவள் இருக்கிறவரைக்கும் இனி இந்த வீட்டில் இருக்கமாட்டான்....”

அண்ணியின் கூச்சலில் தெருநாய்கள் மிரண்டு குரைக்கத் தொடங்கின. அவள் தெருவுக்கு வந்தாள். ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் அவளை மிரட்சியுடன் பார்த்தார்கள். இவங்கள் பதுங்குகிறார்கள். பிடிச்சக் கொடுக்கப் போல... அவள் இரைக்கும் முச்சுடன் ஓடத் தொடங்கினாள்

III

அவங்கள் வந்து கேட்டா சொல்ல வேண்டும்... ஒண்டும் தெரியாதென்று... அவங்கள் என்ன எவங்கள் வந்து கேட்டாலும் ஒண்டும் தெரியாது.. அதுதான் பதில். முட்டி என்ன மாதிரி..., என்ன கலர்... என்னத்தால் மூடியிருந்தது.என்ன கேட்டாலும் தெரியாது தான் பதில். கொண்டு வந்தவன் எப்படி உயரமா? கட்டையா? என்ன உடுப்பு போட்டிருந்தான். தெரியாது.. தெரியாது...தெரியாது தான் பதில் அவள் நிமிர்ந்து மின் கம்பத்தில் உடம்பை சாய்த்துக்கொண்டாள்.

அது என்ன மாதிரி முட்டி.. ஊத்த சிவப்பு நிறத்தில் அவனும்... ஏதோ... ஊத்த கலர்... கீச். கீ. அப்பிடி ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை...

அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது அவள் தன் சிந்தனையை கலைக்க எண்ணி தெருவில் போவோர் வருவோரை.. புதினம் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

நாகரீகமாக வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு ஆணும்.. பெண்ணுமாய்... இருவர் அவளை தாண்டி போனார்கள். அவன் புதுசு.. புதுசாய்.. எல்லாம் போட்டுப் போறான். பெண்ணும் அதுக்கு குறைவில்லாமல் போட்டுப்போறான். எங்கோ தூரப் பயணத்தால் போகிறார்கள் போல.... வேர்த்து... களைத்து... போட்டிருக்கிற உடுப்புக்கும் அவங்களுக்கும் சம்மந்த மில்லாததுபோல... அரியண்டமாக இருப்பதாக எண்ணினாள். பெண்ணின் கையைப் பார்த்தவள் திடுக்கிட்டாள். ஜயையோ! முட்டி வைச்சிருக்கு மனிசி, அதுகும் தயிர்முட்டி... இதுகளுக்கு என்ன பயித்தியமா.... சாகப்போகுதுகள்.... அதே முட்டிதான் அதே முட்டிதான் அத... பறிச்சு எறிஞ்சிற்று தான் மற்ற வேலை. சீச்சி... தூக்கி எறியக்கூடாது... மெதுவா தூரக்கொண்டே வைச்சிட்டு தான் மற்ற வேலை.... அவள் எழும்பி அவர்களை துரத்தத் தொடங்கினாள்.

“ஐயோ.. பைத்தியம்.. தயிர்முட்டிய பறிச்சுக் கொண்டு ஓடுது.....”

“அது... பறிக்கும் மட்டும் நீ என்ன கனவு கண்டனியா அட தம்பிமார்.... புடியுங்கடா.... அது.. தயிர்முட்டியை பறிச்சுக் கொண்டு ஓடுது....”

இதென்ன இந்த பொடியங்கள் மொக்குப் பொடியங்களாகக் கிடக்கு... வழிய மறிச்சுக் கொண்டு தடியும் கல்லுமா.. நிக்கிறாங்கள் இவங்களுக்கென்ன விசரா... கல்லுப்பட்டா என்ன நடக்கும் எண்டு இவங்களுக்கு தெரியுமா.. முட்டியை நெஞ்சோட பொத்திப் பிடிச்ச... குனிஞ்சு கொண்டு கல்லும் படாமல்.... ஒரே.... ஒட்டமாய் அவங்களை தாண்டி ஓடினாள். “எறிடா... எறிடா... கொண்டு ஓடுது... விடாத.. எறி. எறி”

வேகமாய் காற்றில் விசிறி வந்த தடி அவள் நாரியில் மோதி தெருவில் விழுந்தது. அவள் வலி தாங்காமல் குனிய... வேகமாய் வந்த கல்லு... அவள் பிடரியில் மோதியது.

“ஐயையோ..... அம்மா....”

காதடியில் மண்டை உடைத்து இரத்தம் வடிந்தது.. பிரடி சாரீ... சாரீ... என்று வலித்தது. இனியும் இதைக்கொண்டு ஓடினால். ஆபத்து என்று நினைத்தாள். முட்டியை பக்குவமாய் தெருவில் வைத்துவிட்டு தள்ளி ஓடினாள்.

“டேய்... முட்டிய.... கீழ வைச்சிற்றுதடா... எப்பிடி எறி... ஐயாட.....! குறிதவறாம பிடரியில்....”

ஐயோ... என்ன இந்தப் பொடியன்கள் அந்த முட்டிய நெருங்கிறாங்கள்... இவங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா... காதடியில் விண்.... விண்... என்று வலி தாங்கமுடியாமல் அவள் மயக்கம் வரும்போல் உணர்ந்தாள். பொடியங்கள் அதநெருங்கிறாங்கள்.... கூடாது... கூடாது “அத.. தொடாதேங்கோ...அத.. தொடாதேங்கோ... எனக்கு நல்லாத் தெரியும் அது அதோ பழைய சாமான் தான்... தொடாதேங்கோ.....” “முந்தநாள் வாரதெண்டு இருந்ததால..... தங்கிற வீட்டுக்காரருக்கு குடுக்க எண்டு முந்தநாளே வாங்கினது அதுக்குள்ள பழுதாப் போயிருக்குமா? திறந்து பார்க்காம இது எப்படிக்கண்டு பிடிச்சது.....” “பைத்தியங்களுக்கு எதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கிற தன்மை இருக்கெண்டு கேள்விப்பட்டிருக்கன்... வெருளாம..... வா..” “தொடாதேங்கோ....தொடாதேங்கோ.... அது... அதே பழைய சாமான் தான்.....” அவள் இரத்தம் வழியும் பிரடியை பொத்திப்பிடிச்சுக்கொண்டு.... ஓடினாள்.

இரும்புப் பருவைகள்

காதுகளைத் தாண்டி உப்பிப்போன கன்னங்களையும், தலையில் முடியற்றதும் உப்பிப்பருத்த வயிற்றைக் கொண்டதும், கால்கள் அற்றதுமான பூதங்கள் கடலுக்குள் முழுகி உயர்ந்த அலைகளுடன் தலையை தரையில் அடித்து ஓஓஓ..... என இரையும் கடற்கரைப் பிரதேசத்து சிறுவனின் நினைவில்: மழைக்கால பேரிரச்சனலக் கொண்ட கடலின் அலைகள் சிறுவனின் நண்பனின் கடற்கரை ஓரத்து வீட்டிற்குள் புகுந்திருந்தது. நண்பனின் தங்கை இருண்ட அறை ஒன்றின் யன்னல் கம்பியை ஒற்றைக் கையால்பற்றி அந்தரத்தில் தூங்கியபடி முகத்தில் இருள் கவிந்து கிடக்க வெண்பற்கள் மட்டும் ஒளிர இளித்துக் கூச்சல் இடுகிறாள். நண்பனின் வீட்டாருக்கும் அவனுக்கும் பொதுவில் தேவை யற்ற பொருட்கள் வீட்டு முற்றத்தில்

தென்னை மரஅடியில் முட்டியபடி வெண்ணுரையுடன் இரையும் உப்புக்கரிக்கும் கடல் அலைகள் மீது மிதக்கிறது. சற்றுமுன் நண்பனின் தந்தை புன்னகையுடன் சைக்கிளில் மழைநீர் செஞ்சகதியாக்கி இருந்த கிறவல் வீதியில் சென்றிருந்தார். எனவே இப்பிரதி நிகழக்கூடிய சாத்தியப் பாடுடைய ஒரு பிரதேசமாக, ஒரு நகரை அண்டிய சினிமாப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் தவறவிட்ட கடற்கரைப் பிரதேசமாகவோ அல்லது உலகின் எந்த ஒருமொழி பேசப்படும் பிரதேசத்திலும் இப்பிரதி இயங்கக் கூடிய சாத்தியப் பாடுடையதாக இருக்கலாம்.

அந்தப் பொருள் மீதான அவனது கவன ஈர்ப்பானது ஒரு வித பதட்டத்தை ஏற்படுத்தும் பீதியுடனே இருந்தது. புதிய கொப்பி ஒன்றில் கவலையீனமாக ஊற்றப்பட்ட மையானது கொப்பித் தாள்களில் ஊறி உலகப்படம் போல் வியாபித்துச் செல்வதானதொரு பீதியே அவனைப் பதட்டப்பட வைத்தது. எனினும் அந்தப் பொருள் மீதான கவனக்குவிப்பை அவனால் விட்டுவிட முடியாதிருந்தது. அது அவனை அச்சுறுத்துவதாக இருந்தபோதிலும், தன் மீது கவிந்துள்ள இனம் புரியாத சுமையை அல்லது அழுத்தத்தை அது அகற்றிவிடக்கூடிய பொருளாகவே அதனை அவன் கருதினான். எனவே தான் பதட்டத்திற்கும், அச்சத்திற்கும் இடையில் தன்மீது எந்தவிதமான கவனிப்போ பார்வையோ பதியப் படக்கூடாது எனும் கவலையுடன், அவன் அணிந்திருந்த காற்சட்டையின் பக்கற்றுக்கள் ஈய்ந்து கிழிந்து விடக்கூடிய தன்மை கொண்டவை என்பதை உணர்ந்திருந்த போதும், கனதியான அந்தப் பொருளை தன் காற்சட்டை பக்கற்றுக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

தன்மீது கவிந்துள்ள அழுத்தமானது இவையாக இருக்கலாம் என அவன் சிந்தித்தபோதும், பின்னாளில் அவன் மீது கவியக்கூடிய சாத்தியப் பாடுடைய ஆதிக்கம் பற்றியும் நீங்கள் ஆராயலாம்.

வெண்பழுப்பு நிற முடிகள் எப்போதும் நெற்றியில் சுருண்டு தொங்க திரியும் கணக்கு வாத்தி, பள்ளிக்கு வரக்கூடாது, வந்தாலும்

அடிக்கக்கூடாது, என பிள்ளையார் கோயில் உடைந்த தேங்காய்ச் சில்லுத்துண்டை தன் வெண்ணிற மேல் அங்கிக்குள் மறைத்துக் கொண்டு சென்ற நாட்களிலேயே அவனுக்கு அதிகம் அடிவிழுந்தது. அவன் தன் பிராழ்த்தனை மீதும், கடவுள்மீதும் மிகச் சிறியவயதிலேயே நம்பிக்கையை இழந்திருந்தான். தன்னிடம் அந்த அபாயகரமான பொருள் இருப்பதை தன் கணித ஆசிரியர் தெரிய வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம்காட்டவும் அது காரணமாக அமைந்திருந்தது. பாடசாலையின் தேநீர் இடைவேளையின்போது அவனைச் சூழ சகமாணவர்கள் நிற்கும் சந்தர்ப்பத்தில் மிக அலட்சியமாக அந்தப்பொருளை வெளியில் எடுக்க விரும்பினான். அவர்கள் அது பயன்படுத்தும் ஆயுதம் பற்றித் தங்களுக்கு தெரிந்ததைக் கூறுவார்கள். ஒருவன் L.M.G ரவுன்ஸ் எனச் சொல்வான். இன்னொருவன் S.L.R. இனுடையது எனச் சொல்வான். ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு பெயர் சொன்ன பிற்பாடு அவர்கள் சொல்லாத துப்பாக்கியின் பெயர் சொல்லி மிக அலட்சியமாக அதன் பயன்பாடு தனக்கு மிகப் பரிட்சியமானது என்கின்ற தொணியில் மீண்டும் அந்த ரவுன்சை தன் காற்சட்டைப் பையில் போட விரும்பினான். இதன் மூலம் கணித ஆசிரியருக்கு அவன் மர்மமானவன் என்பதை மாணவர்கள் மூலம் தெரியப்படுத்த விரும்பினான். பொதுவாகவே கணித ஆசிரியர் அவனுடைய வகுப்பின் மீது தீராத பகை கொண்டிருப்பதாக தெரிவித்திருந்தார். அதிகாலைக் கனவொன்றில் அந்த வகுப்பு மாணவர்கள் செவ்வந்தியர்கள் போல் உடை அணிந்து கையில் பொல்லுகள் தடிக்குடன் தன்னை துரத்தியதாகவும் பயந்து எழுந்து ஓடியதில் தன்தோள் முட்டு கதவில் இடிபட்டதால் தனக்கு தீராத வலி இப்போதும் இருப்பதாக அவர் அவர்களை கடுமையாகத் தண்டிக்கும்போது தெரிவித்திருக்கிறார். எனவே தன்னிடம் ரவைகள் இருப்பது அவருக்கு தெரிய வருமானால் வேப்பமரத்தின் கீழும் கோயில்களிற்குள்ளும் இருக்கும் கரிய நிற சாமிகள் எல்லாம் கண்ணில் இருந்து சிகப்பு நிறச் சுவாலைகள் ஒளிர கனவில் தத்தமது ஆயுதங்களுடன் அவரை விரட்டக்கூடும் என தனக்குள் ஒரு குறுகுறுப்புடன் புன்னகைத்தான்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பமாக எப்போதும் அப்பாவிபோல் நடமாடிக் கொண்டு எதையுமே குள்ளத்தனமாகசெய்யும் அவன் அண்ணன் கள்ளக் கரண்ட் எடுப்பதற்கு கொண்டுவந்த வயரை ஆமி ரவுண்டப் பண்ணினால் கைது செய்யலாம் என்ற அச்சம் காரணமாக தந்தை அந்த வயர்களை கிடுகு மட்டை வேலிக்கும் மாட்டுக் கொட்டிலிக்கும் இடையான சந்தில் குழிதோண்டிப் புதைத்ததை அறிவான். எனவே தன்னிடம் ரவைகள் இருப்பது நேரடியாக தந்தைக்கு தெரிய வருமானால் ரவுன்சுக்குப் பதிலாக மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு பின்புறம் தான் புதைக்கப்படலாம் என்பதையும் அறிவான். ரவைகள் வைத்திருப்பது வேறுறொருவர் மூலம் தந்தைக்கு மறைமுகமாக தெரிய வருவதையே விரும்பினான். அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் தந்தை அவனை நேரடியாக கவனிக்காததுபோல் பாவனை செய்தாலும், மறைமுகமாக அவர் தீவிரமாக கவனிப்பதை இறுமாப்போடு எதிர்கொள்ளவே விரும்பினான்.

பின்னர் மழைநீர் ஓடி கருநீல நிற இரும்புத்தாது படிவுற்றுக் கிடந்த நீர் பீலியில் தன் கவனத்தைக் குவித்து நடந்தான்.

வாகைமரத்தடியை அவன் நெருங்கியபோது இடுப்பில் இருந்த வோக்கி டோக்கி சிகப்பு நிற ஒளிர்வுடன் கரகரத்தது. அவன் சட்டென்று வாகைமர வேலியுடன் பதுங்கினான். வலது கை இடுப்பில் இருந்து. பிஸ்டலை உருவி எடுத்தது. கையை உயர்த்தி கழுத்துடன் பிஸ்டலை அணைத்துக் கொண்டான். இடது கையால் வோக்கியை ஓன் செய்து வாய்க்கருகில் கொண்டு வந்தான்.... ஓவர்..... ஓவர்.... யேஸ்..... ஓவர்..... ஓவர்..... ரிசீவ்... எனிமி.... எனிமி.... வோக்கியை இடுப்பில் செருகி விட்டு இடது கையையும் பிஸ்டலை நோக்கி கொண்டு போய்க்கொண்டே வேலியுடன் இன்னும் நெருக்கமாய்ப் பதுங்கினான். உள்ள எதிரிகள் முதுகு கடுக்கியது. கம்பி வேலியின் கரல் கட்டிப்போன முள்ளோ அல்லது வாகை மரத்தின் மொக்கோ முதுகுடன் கடுமையாக அண்டிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான். தமிழ் அல்லது ஆங்கிலப் படத்தில் வருவது போல் அவன் ஓட்டியிருந்த இடம் ஒரு தட்டையான மதில் சுவராகவோ

அல்லது மரக்குற்றியாகவோ இல்லாதிருந்தது அவனுக்கு வருத்தத்தை அளித்தது. தான் ஒரு கேள்விக்குறிபோல் வளைந்து நிற்பதை உணர்ந்தான். மீண்டும் சிகப்புநிற ஒளிர்வுடன் வோக்கி கரகரத்தது...எனிமி.... எனிமி.... சேஞ் யுவர் பொசிசன்.... ஓவர்..... ஓவர்... ஆம் அவன் தன் நிலையெடுப்பை மாற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தான். சொர.. சொர... என்ற சத்தத்துடன் எதுவோ நிலத்தில் வீழ்ந்து தெறித்தது. தன் கால்களில் இளஞ்சூட்டுடன் தெறித்த சாணித்துகள்கள் கீழ்நோக்கி வழிந்து செல்வதைக் கண்டான்.

“அந்த எருமையை காலையில் இருந்து தேடுறன் எங்க தொலைஞ்சுதோ தெரியாது....” எனிமி.... எனிமி.... டேஞ்சரஸ் எனிமி....சேஞ் யுவர் பொசிசன்..... அவன் மூளை அவனுக்குக் கட்டளை இட்டது. பழுப்பும், பசியநிறமும் கலந்த நந்தியாவெடடையின் இலைகளுக்கிடையில் அந்த வெண்ணிறப் பூக்களின் அசைவைத் தவிர எதிரில் அவனுக்கு எதுவும் புலப்படவில்லை, இரண்டு தாவு... ஒரு எட்டு... இன்னொரு ஜம்ப்.... அவ்வளவு தான்.., அவன் அந்தக் குறுக்கு வெட்டையைக் கடந்து பூவாழைக் குரோட்டன்களுக்குப் பின்னால் ஒரே கிடையாய் விழுந்து தன் சேப்பி பிளேசை அடைந்து விட முடியும் வன்..டு...திரி.. இரண்டு எட்டு ஒரு தாவு இன்னுமொரு ஜம்ப்.. அவன் கணிப்புத்தவறவில்லை. வெது வெதுப்பானதும் உரோமத்தின் மென்மையைக் கொண்டதும் சூடான எலும்புகள் முட்டுவதுமான ஒரு பொருள் மீது வீழ்வதை உணர்ந்தான். மனச் சுமையுடன் கூடிய தவிப்பில் நீல வானும், அலையும் வெண்பரப்பும் அவற்றுக்கிடையில் அச்சுறுத்தும் இரு கரிய விழிகளும், இளஞ்சிகப்பு நிற முரசுகளும் அதில் தெரியும் வெண்பழுப்பு நிறகூரிய பற்களையும் கண்டான். காதுகள் அடைத்து விடுவது போன்ற அலரலுடன் தான் இடர்ப்படுவதை உணர்ந்தான். தொடர்ச்சியான ஈனமான முனகலுடன் கூடிய ஊளையிடுதலே தனக்கு நேரவிருந்த விபத்தின் கடுமையை அவனுக்கு உணர்த்தியது. அவன் உடல் ஒருமுறை துடித்து அடங்க..... உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தது..“டேஞ்சரஸ் எனிமி.... கெரி பல்லா.... புடுக்குத்

தப்பினது தம்பிரான் புண்ணியம்....”

15ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தீர்க்க தரிசியானவன் வானத்தில் இருந்து ஒரு பயங்கரம் வரும் இரண்டு இரும்புப் பறவைகள் இரண்டு பெரிய கட்டிடங்கள் மீதுமோதும், உலகம் அழிவைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும், மக்கள் பட்டினியால் சாவார்கள் என்ற தீர்க்க தரிசனத்துக்கு நீங்கள் செவி சாயக்காது போனாலும், மழுங்கடிக்கப்பட்ட விதைகளின் உற்பத்தியுடன் இவ் உலகமானது பச்சயத்தை இழக்கத் துணிந்துவிட்டது என்பதை நீங்கள் உணர்ந்திருப்பீர்கள். அவன் அந்த ரவைகளை கண்டெடுப்பதற்கு சற்று முன்னான இந்த நிகழ்வு இங்கு பதிவு செய்யப்படுகிறது.

மாரிகால கடலின் ஓயாத இரைச்சலும்..... கல்லில் உடுப்படிக்கும் சத்தமும்... அணில் பிள்ளையின் தித்.தித் சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போதும்.... வளவு சத்தமில்லாமல் அமைதியாக இருக்கு மாப்போல் அவனுக்குப்பட்டது. மதியம் பெய்த மழைக்குப்பிறகு இப்போது தான் மஞ்சள் வெய்யில் எறிக்குது... ஆனாலும் முகில்கலையாது மம்மலாய் இருந்தது. பாதத்திற்குள் நிலம் ஈரமாய் கசிவதை உணர்ந்தான். கிளுவைக்கும் கொய்யாவுக்கும் இடையில் வேலியில் வரியப்பட்டிருந்த பனைமட்டைகளுக்கிடையே விழும் மஞ்சல் வெய்யில் புந்தரையில் நீட்டு நீட்டு மஞ்சல் கீலமாக விழுந்து கிடந்தது.... கரும் பச்சைநிறப் புறக்கள் விறு.... விறு... என்று வளர்ந்து வழித்தடத்தை எல்லாம் மூடிவிடும் போல் இருந்து. மிக மெல்லியதாய் குளிர் காற்று உடல்மீது படர்ந்ததை உணர்ந்தான். திடீர் என்று காற்று பலமாக வீசிவிட்டு சட்டென்று ஓய்ந்தது. கிளுவையில் இருந்து சிமுநீர் அவன் உடல், உச்சந்தலை என்று கொட்டிற்று. சிமுநீர் விழுந்து உச்சிவிறைக்க, உடல் பதற, புடுக்கு விறைச்சு நிற்க, நெஞ்சுக் கூடு கொடுக அடித்தொண்டையால் தன்னிச்சையின்றிக் கத்தினான்.

“மஞ்சல் வெய்யில் எறிக்குது

மாங்கொட்டை துடிக்குது

மச்சாண்ட புடுக்குத் தொறிக்குது...”

“தட்டினால் தப்பி வருவேன். தடவினால் தாலியைக் கழட்டிவை....” என்று ஆண் நுளம்பு தன் மனைவியிடம் சொல்லி வருவதாக..... நுளம்படி க்கப் பக்குவம் சொல்லித்தந்த பாட்டி இறந்து போனாள் எனும் இரவுநேர நினைப்பின்போது ஏற்படுவதான திகிலே கத்தியவுடன் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனாலும் சட்டென்று அவன் தன்நிலை அடைந்தான். ராகினி வீட்டு டொயிலெட் கதவு திறந்து கிடப்பதும்..... பத்தர் வீட்டு யன்னல் பூட்டி இருப்பதும்... தூரத்து தார்றோட்டில் சிலர் தன் பாட்டில் இயங்குவதும்..... அருகில் இருந்த ஒழுங்கை ஆள் அரவமற்றுக் கிடப்பதுமான முரண்பாடான விசயங்கள் தான் அடைந்த அச்சத்தில் இருந்து தன்னை விடுதலை அளித்து விட்டதாகவும் மகிழ்ந்தான். பின்னர் மழை நீர் ஓடி கருநீல நிற இரும்புத்தாது படிவுற்றுக் கிடந்த நீர் பீலியில் தன் கவனத்தைக் குவித்து நடந்தான்.

“ஆர்.... சபேசனா..... ஐயாச்சி இங்கொருக்கா வாய்யா.....”

குரலில் இருந்த கனிவு காரணமாகவோ அல்லது அந்தக் குரலுக்குரியவரை இனங்கண்டு கொண்டதாலோ அவன் சிறிய திடுக்கிடலுடன் மட்டும், அழுத்தமான உள்ப்பாதிப்பு எதுவுமின்றி அந்த விழிப்புக்கு செவிசாய்த்தான். வசந்திச்சித்தி குறுக்ககட்டி கிணத்தடியில் குந்தி இருந்து உட்புத்துவைக்கிறா. சிவராமும், ஸ்ரீறியும் வசந்திச் சித்தி பற்றி அதிகம் சிரிச்சுச் சிரிச்சு கதைப்பதை அவன் கண்டிருக்கிறான். வசந்திச் சித்தி வடிவுதான்.

“ஐயாச்சி..... வாழைக்குப் போற தண்ணிய ஒருக்கா தென்னைக்கு மாற்றி விடய்யா.....”

தன் ஆண்மையை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதான அவாவே...தன் புயவலிமையை காட்டுவாதான பாசாங்குமற்று.. இயல்பாகவே ஒரு கைதேர்ந்த விவசாயின் நுணுக்க பாவத்துடன் மண்ணைக் கோலி

தண்ணீரின் திசையை மாற்றினான். இவற்றின் மீது எதுவித கவனமற்றது தன் உட்புக்களை துவைத்தபடியே வசந்திச்சித்தியின் உதடுகள் பிரிவதைக் கண்டான்.

“ஆற்ற புடுக்கையாச்சி தெறிச்சது....”

உளவியல் தாக் கமானது குறிபிட்ட வயது வகுப்பாயிடையிலேயே வகுக்கப்பட்டுள்ளது. நிமிடந்தோறும் மாற்றமடையும் யுத்தகுழலில் இந்த ஆயிடைகள் எந்தவிதநிலையான, ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட தீர்மானமான முடிவுகளையும் சாராது இருப்பினும், உளவியல் ரீதியான தனிப்பட்ட பகுதி ஒன்றை சேர்த்துக்கொள்வது பிரதியை முழுமைப்படுத்தும் என்ற கற்பிதம் காரணமாகவும் இப்பகுதி சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்

கொதிக்கும் சுண்ணாம்புக் கலவைப் பின்னணியில் சுருட்டுக் கடைக்காரர் ரவுண்டப்போல கிடக்கு என்று கிடுகு மடைவேலிக்குப் பின்னால் மறைந்து மறைந்து போய்க்கொண்டே கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு மேல் தூக்கி உதறி.... உதறி கத்திக் கத்திப்போனார். நெஞ்சு விறைச்சுப்போக திடுக்கிட்டு கோழிக் குடிலின் உச்சியில் இருந்து உருண்டு சேற்றுக் குழிக்குள் வீழ்ந்தான். சேற்றில் இருந்தும் ரவுண்டப்பில் இருந்தும் தப்புவதற்கான வகையற்று தவித்தான். அம்மாவின் குரல் முகில்களுக்குள்ளேயோ அல்லது கரிப்பிடித்த குசினிச் சிமினிக்குப் பின்னால் இருந்தோ அசாரீ.... போல் ஒலித்தது... “டேய்... பள்ளிக்குப்போற மாதிரி புத்தக பேக்க தூக்கிட்டுப் போடா....” பரீட்சய மானது போல் தோற்றம் தந்ததும் ஆனால் அவனுடைய வீட்டு முற்றமும் அல்லாததாகவும் இருந்த இடத்தில் இருந்து அவன் தெருவை நோக்கி ஓடினான். ஆனால் வந்து சேர்ந்த அந்த வீதியும் அவனுக்கு பரீட்சயமான கிரவல் வீதியாக இல்லாமல் புல்லும்.... புதரும்... தென்னை மரங்களும் நிறைந்த மணல் பாதையாக கிடந்தது.... நிறையப்பேர் துப்பாக்கியுடன் யூனிபோம் போட்டு நின்றார்கள். அதில் அவனும் துப்பாக் கியுடன் யூனிபோம் போட்டு நிற்பதைக் கண்டான். ஒருவரும் கவனிக்காத போதும் பரீட்சயமற்ற புதிரான பாதைகளில் அலைவது அவனுக்கு பயப்பீதியை உண்டு

பண்ணியது. தீவர் என்று ஒரு புதிர்பாதைமுன் சென்றி தோன்றியது. அவன் புத்தகப்பையில் இருந்து ரவுன்சை கீழே போடுவது எனத்தீர்மானித்தான். தீவர் என்று விறைச்சுப்போன முத்தப்பாவின் முகத்தில் அவருக்கு சொந்தமில்லாததும் யாருடையதோ இறுகிப்போன குரல் கட்டளை இடுவதுபோல் கரகரத்தது... “செக் பொயிண்டுக்கு முன்னால் நிண்டு புத்தக பேக்கத் திறக்கக் கூடாது. ஒருத்தர் செக்பொயிண்டுக்கு முன்னால் நிண்டு வெத்திலபோட இடுப்பில் இருந்து வெத்தில பேக்க உருவினவராம். அவர் இடுப்பில் இருந்து துவக்க எடுக்கிறதா நினைச்சு கட்டுப்போட்டாங்களாம்.” சென்றியைச் தாண்டிச்சென்று ரவுன்சை கீழே போடுவது எனத்தீர்மானித்தான்..... பின்னால் யானை பிளிறுவது போலே அல்லது ஆகாய விமானம் இரைவதாகவே மிகப் பயங்கரமான உறுமலும் அலரலும் சேர்ந்தான சத்தம் கேட்டது... இரண்டு ரவுன்ஸ் இணைஞ்சு... ஆங்கிலப் படத்தில் வற்றதுபோல் இரண்டு கூர் முன்னால் நீட்டிக்கொண்டு.... பள... பளப்பா.. மினிங்கிக்கொண்டும்.... ஒரு ஜீப் வேகமாக வந்தது... அவன் கூர்ந்து பார்த்தான். கணக்கு வாத்தி முன்சீற்றில் வேட்டி கட்டி... குதிச்சு... குதிச்சு... கத்தினார். “அவன் தான்... அவன் தான்..” கால்கள் தள்ளாடியது.. பாதைகள் விட்டு விட்டு. தோன்றியது.. ஜீப்பும் தீவர்.... தீவர்... என்று மறைந்து... மறைந்து... தோன்றியது.... ஆனாலும் அச்சுறுத்தும் உறுமல் தொடர்ந்து கேட்டபடி இருந்தது.....ஒட முடியாத அளவுத்தொண்டை காஞ்சுபோனது.... முற்புதற்களுக்கிடையில் வகுப்பு மொனிட்டரும், கணக்கு வாத்தியும் குந்தி இருந்தார்கள்.... தீவர் என்று அவனுக்கு முன்னே வானத்தை முட்டுவதுபோலே உயர்ந்த கோபுரம் தோன்றியது. சுவர்கள் அவனை விழுங்கி உள்ளே துப்பியது. அவன் புல்தரையில் புரண்டான். அவன் முதுகில் சொர்.. சொர்... என நீர் ஊற்றப்பட்டு நனைவதை உணர்ந்தான். வெத்தில போட்ட வாயுடன் பிரின்சிப்பல் தோட்டத்திற்கு தண்ணி அடிக்கிறார். உடம்பில் மெல்ல குளிர்பரவுதை அவன் உணர்ந்து திடுக்கிட்டு முழிச்சுப் பார்த்தான். உடம்பெல்லாம் நனைந்து போய் கிடந்தது. தலைமாட்டில் வைத்திருந்த தண்ணிச் செம்பு உருண்டு போய்க் கிடந்தது. நிமிர்ந்து மேசையைப் பாத்தான்.

குளத்தில் கழுத்தளவு தண்ணியில் எருமை தலையை மட்டும் மேலே தூக்கிக்கொண்டு அமைதியாக நிற்குமாப் போல் மேசையில் புத்தகபேக் அமைதியாகக்கக் கிடப்பது இருட்டில் தெரிந்தது. விடிந்ததும் முதல் வேலையாக குசினிக்குப் பின்னால் குழி கிண்டி ரவுன்சைத் தாக்க வேண்டும் என நினைத்தான். ஊர் முழுவதும் நாய் கண்ட மாதிரியும் குரைத்தது. விடிய ரவுன்டப் போட்டாலும் போடு வாங்கள் என்ற நினைப்பு உடம்பெல்லாம் கூதலாய்ப்பரவி நடுங்குவதை உணர்ந்தான்.

ஒப்பனைநீழல்

ஆதி அந்தம் இல்லாத மதத்தின் பெயராலும், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றிய மூத்த மொழியைக் கொண்ட இனத்தின் பெயராலும், பனிப்பெய்து கூதல் அடிக்கின்ற பின்இரவு நிலாக்காய்வதுமான விடிகாலைப்பொழுதில், தான் இழந்து விட்ட புனிதத்தை மீண்டும் அடைவதற்கான பிராயச்சித்தச் சடங்கைச் செய்வதென தீர்மானித்தான். பத்தினித் தெய்வத்தின் பெயரால் மடிப்பிச்சை எடுக்கப்போனபோது அவளுக்கு குழந்தை பிறந்ததால் யன்னி கண்டிருக்கக் கூடும் என, ஒற்றைக் கண்ணாடி உடைந்து உடைந்த கண்ணாடிக்கூடாக கூழாய்ப்போன கண்ணால் பார்த்து வள்ளிக்கிழவி அருகில் இருந்தவர்களிடம் கூறியபோது ஆத்திரமடைந்தாள். இன்னும் கன்னி கழியாது அவதார புருஷன் ஒருவனுக்காக காத்திருப்பதை அவர்களுக்குப் பெருமிதத்துடன் சொல்ல விரும்பினாள்.. அதன் பின்னரும், உடல் முழுவதும் புழுதியில்

புரண்டது போல் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டும்போது வளுவளுப்பாக இருப்பதுபோல் உஸ்னம் பரவி அடி வயிறு கடுமையாக வலித்தபோதும், பத்தினித் தெய்வத்தின் பேரால் ஏழு வீடுகளில் மடிப்பிச்சை எடுத்திருந்தாள். தூய மஞ்சள் நிறத்தைக் கொண்ட பழங்களையே எதிர்பார்த்தபோதும் கறுத்து நசிந்த பழங்களையே அவளால் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்திருந்தது. முடி உள்ளதாகவும், கண்கள் அழகல் அற்றதாகவும் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கே உரிய கரிசனையுடன் குலுக்கிப் பார்த்து தேங்காய்களை தெரிவு செய்திருந்தாள். பலிப்பொருளானது பின் இரவின் பனிக்குளிரில் கொடுகி அவள் மார்புச் சூட்டுடன் நெருங்கி அசைவு காட்டியது. புனிதச் சடங்கிற்கான பலிப்பொருளை அதன் பெயர் சொல்லி அழைப்பது அந்த யாகத்தின் முழுப் பயனையும் தராது போகும் என்பது போல் உணர்ந்தாள். சக்குப்பிடித்துக் கிடந்த பரட்டைக் கூந்தல் மீதும் தடம் மாறி மாறி இயங்கு நிலையில் இருக்கும் உவர் ஏரியின் நீரலை மடிப்புக்கள் மீதும், வளுவளுப்பான பாசி படிந்த கண்ணா மரங்களின் அடிக்கட்டைகள் மீதும், கண்ணா மரங்கள் மீது படர்ந்து கிடந்த இருள் மீதும் பின் இரவின் நிலவொளி சலனப்பட்டது. அவள் தந்துணிவுக்கு அப்பால் மெல்லிய சலனமாக தொற்றிய சந்தேகம் முடிவில்லாது வலுப்பெறுவதை உணர்ந்தாள். தலைமூழ்கி சடங்கை ஆரம்பிப்பதா, அல்லது சடங்கு முடிந்து தலைமூழ்கி புனிதமடைவதா என முடிவற்ற வினாவுதலுக்கு இரு தடவைகளும் தலைமூழ்குவது சம்பிரதாயம் என தன் சந்தேகத்திற்கு தீர்ப்பளித்தாள். கால்களை மிதமான இளஞ்சூட்டுடன் நீர் சூழ்ந்து கொள்ள உவர் ஏரியில் இறங்கினாள். கால்கள் குதிவரை சேற்றில் அமிழ்ந்தபோது, அவள் கணவன் அதிகாலை கனவில் இளம்பெண்ணொருத்தியின் முலைகளை பிடிக்க முயன்று பிடிபடாமல் நழுவும் பெண் பற்றிய ஏக்கத்தில் எச்சில் தலையணை பஞ்சுகளில் ஊற அசடு வழிந்து கோணிப் போன முகத்துடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். தலையில் சுருள்.. சுருளான அடுக்குகளைக் கொண்ட வெண்ணிறத் துணி அணிந்து நீதி சொல்வதான கற்பனை கலைந்து வெறுமென நற்சான்றிதழ் பத்திரம் வழங்கவோ, அல்லது

கையொப்பத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவோ மட்டுமே சமாதான நீதவான் பதவி பயன்படும் என்பதை அவள் தந்தை உணர்வதற்கு முன் எப்போதோ கந்தபுராணப் புத்தகத்தின் பக்கங்களுக்கிடையில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த அவருடைய ஒழுக்க மீறல் நடத்தையைக் காரணமாகாட்டி J.P பதவி பறிக்கப்பட்டதற்கான கடிதத்தை அந்த அதிகாலை வேளையில் கண்டார் கள்ளத்தொடர்பே பதவி பறிக்கப் பட்டதற்கு காரணம் என மனம் நொந்து, கந்தபுராணத்தை மூடி சாமி அறையிலேயே தன் தலையிலே அடித்துக் கொண்டபோது, குளிரில் கொடுகிய படி உடல் முழுவதும் உஸ்னம் பரவிக்கிடக்க கூந்தலில் இருந்தும், அணிந்திருந்த உடையில் இருந்தும் நீர் சொட்டச் சொட்ட அந்த பத்தினித் தெய்வத்தின் பலிபீடத்தின் முன்னே வந்து நின்றாள். சந்தனக் குச்சியில் இருந்து உதிர்ந்த சாம்பல், உடைந்த பாதி தேங்காய்முடி மீது உதிர்ந்த போது கற்பூரம் கிழக்கு நோக்கி வாசனையுடன் தன் சுடர்களை சாய்ப்பதைக் கண்டாள். வெண்ணிற மற்றும் செந்நிற பெரிய அலரிப்பூ மாலை அணிந்து பெரியதாக சந்தன குங்குமப் பொட்டிட்ட பலிப்பொருள் கற்பூரச் சுடரின் சாய்வு ஒளியில் அச்சுறுத்தும் ஒரு தெய்வீகத் தரிசனத்துடன் கிடப்பதாக உணர்ந்தாள். அதிகாலையின் விழிப்புக்கும் உறக்கத்திற்கும் இடையிலான தவிப்பில் அவள் தாய் எங்கோ ஆந்தை அலறுவதான நினைப்பில் மரணபயம் பிடிக்க விசனப்பட்டு கொடுப்பிற்குள் கொதிக்கும் சூத்தைப்பல்லால் ஆத்திரமுற்று தன் பாட்டில் புறுபுறுத்துக் கொண்டு பாயில் புரண்டு படுத்த போது, மிகுந்த பயபக்தியுடன் ஏற்கனவே கற்றுத்தரப்பட்ட ஒழுங்கில் திருமுறைகளை கனிவான குரலில் தன்னைச் சூழ கண்ணுக்குப் புலப்படாது மறைந்து கிடக்கும் பல்லின சிறு உயிர்களின் சிலம்பல் இசைப் பின்னணியில் பாடிமுடித்தாள். பால் வெடுக்குடன் சேர்ந்து கதம்பமான வாசனை வீசும் அலரிப் பூமாலை அணிந்த பலிப்பொருளை கைகளில் ஏந்தி பாம்புகள் உறையக்கூடிய புதர்களைச் சுற்றுப் பாதை யாகக் கொண்ட பத்தினித் தெய்வத்தின் சித்தோடு வேயப்பட்ட சிறிய கோவிலை மும்முறை வலம் வருவது எனத்தீர்மானித்து நகர்ந்தாள். மிகச் சிறிய பெண் என்று

சொல்லமுடியாததும் பெரிய பெண் என்று மற்றவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளாததுமான வயதில் அவள் வெண்ணிற யூனிபோம் அணிந்து கழுத்தில் செந்திர டைகட்டி ஒரு கலவரமான சூழலில் பாடசாலைவிட்டு தெருவில் வரும்போது வழிமறித்த உறவுக்காரப்பயன் சைக்கிளில் ஏறுமாறு கேட்டபோது பதட்டமான அந்த கொதிக்கும் மதிய வேளையிலும் தார் வீதியில் நின்று கேவிக் கேவி அழுதாள். பின் அந்த அழுகை பிரபலமாகி ஊருக்குள் பதுமையான பெண் என்று பெயர் எடுத்ததையும், பாடசாலையில் அதிபர், ஆசிரியர் என்பதைவிட மொனிட்டருக்கே பயந்த சபாவம் கொண்ட பதுமையப்பா என அயலவர்கள் நாடியில் கைவைத்து வியந்ததை பலதடவை கேட்டதை நினைவு கூர்ந்து, அவ்வாறான தனக்கு இவ்வாறு நேர்ந்து விட்டதென தன்மீது பச்சாதாபமும், கழிவிர்க்கமும் கொண்டாள். இந்திரன், ரிஷி பத்தினியின் முலைகளின் திரட்ச்சியில் மயங்கி ரிஷியின் சாபத்துக்குப் பயந்து தன் சுயரூபத்தில் இச்சிக்க முடியாது காக்கை உருவம் கொண்டு ரிஷி பத்தினி மல்லாந்து உறங்குகையில் காக்கையின் கால்களால் ரிஷி பத்தினியின் முலைகளின் திரட்ச்சியை இச்சித்ததாக ரீச்சர் திடடுத்திட்டான வெண்படிவுகள் கொண்ட கரும்பல கையின் பின்னணியில் கொடாவி விட்டபடி படிப்பித்தபோது இவ்வாறு ஏதாவது மாயங்கள் நிகழ்ந்து தனது பத்தினித்தன்மைக்கு களங்கம் ஏற்பட்டுவிடும் எனும் பயத்தில் மேசையில் குப்பிறக்கவிழ்ந்து அழுததை நினைவு கூர்ந்தபோது அவளது கண்கள் பனித்தன. தன் உடலில் உஸ்னம் அதிகரிப்பதையும் பலிப்பொருளானது அவளுடைய உடலின் தொடுகையின்போது சில்லிடுவதையும் உணர்ந்தாள் தன் உடலின் உஸ்னமானது வெளியில் மட்டுமல்லாது உள்ளேயும் அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பதை சிலநாட்களாகவே உணர்ந்து வருகிறாள். அவளுக்கு பரிட்ச்சிய மில்லாததும் எப்போதோ பார்த்த இடம்போலும் இருந்தது அவள் நின்றிருந்த சீமென்டால் வட்டமாக தரைபோடப்பட்டு செங்கற்கள் பெயர்ந்து வெளித்தெரிகின்ற அந்த நிலம், எந்த மறைப்பும் அற்று அது வெட்டை யாகவும் கிடந்தது. அருகில் பெரும்மரங்களோ, வீடுகளோ, மதில் சுவர்களோ, வேலி

மறைப்புக்களோ இல்லாதிருந்தது ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. நீட்டு நீட்டாக வளர்ந்த கூரான முனைகளைக் கொண்ட புற்க்கள், வெண்ணிற வெளிர்வானத்தை பிற்புலமாகக் கொண்டிருந்தது. கடுக்கும் முத்திரத்தை அடக்க முடியாது அவதிப்பட்டாள். சுற்றிவர நோட்டம் விட்டபின் தன் பாவடையுடன் சேர்த்து சாரியை உயர்த்தியபடி மனத்தவிப்புடன் வெட்டையில் முத்திரம் பெய்தாள். சட்டென அவளைச் சூழ சம்பாஷனைகள் கேட்டன. எவரோ வெளிசாரான வானம் போன்ற பிற்புலத்துக்குப் பின்னால் நடமாடுவதுபோல் உணர்ந்து திடுக்கிட்டு விழித்தாள். அவள் தன் துடைகளுக்கிடையில் இளஞ்சூடான திரவம் பரவுவதை உணர்ந்தாள். அவளைச் சூழ இருள் மண்டிக்கிடந்தது. முத்திரவாடை அடிப்பதையும் நைட்டி ஈரமாகி இருப்பதையும் உணர்ந்தாள். தடுமாறி லைட்டைப் போட்டாள். கணவன் விழித்து அவளையே பார்த்தபடி தலைக்கு கீழே கைகளை கோர்த்த வண்ணம் சாய்ந்து படுத்திருப்பதைக் கண்டாள். அவனும் முத்திர வாடையை சுவாசித்திருக்க வேண்டும். திடுக்கிட்டு தலையைத் தூக்கி திரு திருவென விழித்தான். பின் அவன் பலதடவைகள் திடுக்கிடும் படியும், திருதிருவென விழிக்கும்படியும் சரம்தடுக்கி குப்புற விழும்படியானதும், கதவு நிலையில் இடிபட வேண்டியதுமான பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. மஞ்சள் நிறப் பின்னியில் சிவப்பு நிறப்பூவும் கறுப்புநிறக் கோடுகளும் கொண்ட வெல்வெட் உறைபோட்ட சோபா குஷன் மீதும், தூய வெளுத்த வெண்ணிறமும், நீலநிறமும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிய கட்டில் மெத்தையில் விரிக்கப்பட்ட பெட்சீமீதும், சாமி அறையிலும் ஒரு கனவுப் பாங்கான பிரமைக்கு உட்பட்டு இருக்கின்ற இடங்களிலேயே தன்னிச்சை இன்றி மலமும் சலமும் கழிக்கநேர்ந்தபோதே அவள் கணவன் திடுக்கிட்ட சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தேறின. தான் இழந்துவிட்ட புனிதம் காரணமாகவே இவ்வாறு நிகழ்வதால் பத்தினித் தெய்வத்திற்கு பலிஇட்டு புனிதமடைவது என தீர்மானித்தாள். ஆனால் தான் புனிதமிழக்கக் கூடிய சம்பவங்கள் ஏதாவது நிகழ்ந்ததா என அவள் எண்ணியபோது வெறுமையும், சூனியமுமே மிஞ்சிக் கிடப்பதாக உணர்ந்தாள். உடல் பருத்தவளும்,

வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சி கொண்டவளும் அயல் வீட்டுப் பெண்ணுமான குமாரி வீட்டுக்கு வரும்போது கணவன் செல்லமாக அவளது கன்னத்தில் கிள்ளுவதும் தோளில் குத்துவதும் வெறும்பகிடி என்றும் அதில் ஏதும் காரண காரியங்களை தேடக்கூடாது என்றும், கையைத் திருகி சுவருடன் வைத்து நசிப்பதும் கூட வெறும் விளையாட்டே என்றும் அதில் எதுவித கற்பிதங்களையும் தான் வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் சிந்தித்தாள். மங்கலான இருள் கொண்ட கோலில் துடைகாட்டிச் சிரிக்கும் ரம்பாவின் இரண்டயிரமாம் ஆண்டு கலண்டருக்குக் கீழ் இருந்த சோபா செட்டியில் குமாரியின் துடையில் தன்துடையை வைத்து அவளின் கழுத்தை இறுக்க அவள் முச்சுத் திணறி செருமியதுகூட விளையாட்டே அன்றி வியாக்கியானபடுத்துவதற்கு எதுவும் இல்லை என்றும் கருதினாள். மிதமான சிறு ஓசையுடன் பேன் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் நிசப்தமான தன் படுக்கையறையில் அப்படி ஒரு சம்பவம் நிகழவில்லை என்றும் அதுவெறும் மனப்பிரம்மையாகவோ அல்லது ஒரு கனவாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் அதை நிஜத்துடன் சேர்த்துக் குழப்புவது கூடாது என்றும் தனக்குள் வாதிட்டாள். பலிப்பொருளின் அசைவில் உடல் சில்லிட திடுக்கிட்டு தன் நினைவோடத்தில் மும்முறை வலம் வருவதான கணக்கு தவறிப்போய்விட்டதை உணர்ந்து பின் துப்பல் சொல்லி, காலிற்க்குக்கீழ் காய்ந்த சருகுகள் நெரிபடும் ஓசையுடனும், பனித்துளிகள் ஓர் இலையில் இருந்து இன்னோர் இலைக்கு மழைத்துளிபோல் விழுகின்ற ஓசையை செவிமடுத்த படியும் சிறு உயிர்களின் ரீங்காரத்தினுடும் பின்இரவு நிலா நிழல் விழித்திக்கிடக்கும் மரத்துக்கு கீழ் இருந்த அந்த பத்தினித் தெய்வத்தின் கோயிலை நிதானமாக மூன்று முறை வலம் வந்தாள். முழங்காலில் பலிபீடத்தின் முன் நின்று மங்கிப்போன கற்பூர ஒளியில் பலிப்பொருளை கருங்கல் பீடத்தில் கிடத்தினாள். தான் கொண்டு வந்திருந்த கூரிய கத்தியை எடுத்து பிராத்தனை செய்தபடி மிகப்பலமாக ஓங்கி பலிப்பொருளின் நெஞ்சப்பகுதியில் குத்தினாள். பாணில் ஏறுவதை விட கடினமாகவும் பூசனிக் காயை நறுக்குவதை விட இலகுவாகவும் இருந்த பலிப்பொருளின்

நெஞ்சப்பகுதியின் எலும்புகளை நெருக்கிக் கொண்டும் சதைகளை கிழித்துக் கொண்டும் கத்தி ஆழமாக இறங்கி கருங்கல்லில் முட்டி மழங்குவதை உணர்ந்தாள். பலிபீடத்திலும் அவள் கைகளிலும் இளஞ்சூட்டுடன் இரத்தம் பீச்சியடித்து பலிப்பொருள் சிறியதொரு அசைவுடன் கேவி பின் அசைவற்றுப்போனது. கத்தியை உருவி வழியும் இரத்தத்தை ஆல் இலையில் வடித்து பூசைப்பெட்டியில் வைத்தாள். பலிப்பொருளை இன்னொருவர் தீண்டி சடங்கை அசுத்தப்படுத்தக் கூடாது எனும் நோக்கில் நீர் தேங்கி புல் பூண்டுகள் அழுகி வெக்கையுடன் கூடிய ஒருவித நுகரக் கூடிய வாசனை வீசும் கண்ணா மரங்களுக்கிடையில் வீசி எறிந்தாள். பூசைப் பெட்டியை கல்முனை பிரதான வீதியில் இருந்து கடற்கரை நோக்கிப்போகும் கிழக்கு வீதியும் சந்திக்கும் முச்சந்தியில் தூண்களின் மீது இரண்டு நந்திகள் காவல் செய்யும் சுற்றுப்புற மதிலைக் கொண்ட வீட்டின் முன் கழிப்புச்செய்தாள். தலைமூழ்கி புனிதச் சடங்கை நிறைவு செய்யும் நோக்குடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள். மூன்று குழந்தைகளின் தந்தையும் ஆட்டு வியாபாரியுமான அவன் சைக்கிளின் பின்கரியறின் இரு புறங்களிலும் பசளைபேக் உறையில் தொங்கும் ஆட்டின் இடைவிடாத கத்தலினால் எரிச்சலுற்று சைக்கிளை நிறுத்தி ஸ்டாண்டில் விட்டான். வலது புறமாக தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆட்டின் முழங்கால்கள் சைக்கிள் கம்பியுடன் உரசி இரத்தம் வடிவதைக் கண்டான். ஆட்டின் கால்களுக்கு பச்சிலை வைத்துக் கட்டும் நோக்குடனும், தன் இயற்கை உபாதையை தீர்த்துக்கொள்ளும் நோக்குடனும் கண்ணா புதர்களை விலக்கி ஊடறுத்துச் சென்றான். பொதுவாகவே குழந்தைப் பேறில்லாத கடவுள் விசுவாசிகளுக்கு மாத்திரமே தெய்வீகக் குழந்தைகள் புதர் நடுவிலும் காட்டுப் பாதைகளிலும் கிடப்பதாக அவன் சரித்திரத்தில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் மூன்று குழந்தைகளின் தந்தையான தனக்கு அவ்வாறு நிகழ்ச் சாத்தியமில்லை என்பதால் இந்தக் கண்ணாக் காட்டுக்குள் வர இருந்த கடவுள் விசுவாசியைத் தேடினான். காணாமல் போகவே வெண்ணிறமும் செந்நிறமும் கலந்த அலரிப் பூமாலை அணிந்து நிலவொளியில் தெய்வீக தரிசனத்துடன் கிடக்கும்

குழந்தையை தூக்கினான். நெஞ்சுக்குழி குழிந்து கறுப்பு மறுவாய்க்
கிடந்தது. கையில் பிசு.. பிசுப்பது இரத்தம் என அவன் புத்தி
உணர்ந்து அலறியபோது கிடுகுமட்டையால் தட்டி கட்டி சிதம்பருத்திப்
பூ பூத்துக்கிடந்த கிணற்றடியில் தன் சடங்கிற்கு இடையூறு ஏதும்
இல்லாது முடிந்து, புனிதமடைந்ததை நினைத்தது தலை மூழ்கிக்
கொண்டிருந்தாள்.

2002

சீதைக்காளை

ஆனாலும் பாருங்கள் எப்போதும் எதற்காகவாவது அதிகாலையில் இருந்தே எரிச்சல்பட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டி இருக்கிறது. தொடர்ச்சியாகப் பாருங்கள், மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாக எந்த ஒரு பற்பசையும் எங்கள் பகுதிக்கடைகளில் கிடைப்பதில்லை. கேட்டவுடன் கடைக்காரன் இல்லை என்கிறான். உடனே பாருங்கள் அவன் மீது எரிச்சல் வருகிறது. ஆனால் பாருங்கள் பாலத்தில் உள்ளவர்கள்தான் சாமான்களை இங்காலை விடுவதில்லை என்ற உண்மை பின்னர்தான் புத்திக்கு வருகிறது. பற்பசை எந்தவித ஆயுதம் என்று புரிவதில்லை. ஆனால் பாருங்கள் வினாசித்தம்பி அண்ணா போன்ற விபரமான ஆட்கள் சில உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்து விடுகிறார்கள். பற்பசையுடன் வேறு எதுவோ பட்டைகளையும் சேர்த்து வெடிப்பட்ட காயத்துக்கு மருந்து கட்டமுடியுமாம். பாருங்கள் வேப்பங்குச்சியின் கயர்ப்பால் தொண்டைக்குள் சளி குமட்டுகிறது. பின் பனிக்குளிர் வேறு எரிச்சலுக்கான காரணத்துடன் சேர்ந்து கொள்கிறது. ஆனாலும்

பாருங்கள் வயதானவர்கள் போல் அப்பு இந்தக் குளிருக்கெல்லாம் பயப்படுவதில்லை. இன்னும் நிலம் வெளுக்காத விடியலில் மாட்டுக் கொட்டிலுக்குள் சாணம் அள்ளுகிறார். ஆச்சி உயிருடன் இருந்த காலத்தில் பாருங்கள் எப்போதும் அப்புவின் புராணந்தான். ஊருக்குள் உள்ள மற்ற ஆம்பிளைகளைப் போல ஏதாவது சண்டை சச்சரவோ அல்லது அப்பு அப்பிடி இப்பிடி என்று ஒரு கதையோ ஆச்சியின் காதுக்கு வந்ததில்லையாம். பாருங்கள் அப்புவின் மீது காரணமில்லாமல் எரிச்சல் வருகிறது. தொண்டையைக் காறித்துப்பினது அப்புவுக்கு கேட்டிருக்க வேண்டும். அப்பு வேலையை விட்டிற்று நிமிர்ந்து நிற்கிறார். இருளில் அவர் முகம் தெரியவில்லை. அதனால் அவர் எங்கே பார்க்கிறார் என்று புரியவில்லை. ஆனாலும் பாருங்கள் அவருடைய கூரிய பார்வை என்னை நோக்கி அச்சுறுத்துவது போல் இருக்கிறது. அவருடைய பற்கள் இப்போது கூட ஒழுங்காக இருக்கிறது. அவர் எந்தப் பற்பசையும் பாவிப்பதில்லை. உமிக்கரியும் வேப்பங்குச்சியும்தான். பற்பசை பாவித்தால் அவர் வாய்க்குள் கொப்பளங்கள் வந்து விடுகிறது. பாருங்கள் திரும்பவும் அப்பு தன் வேலையில் சிரத்தையாக ஈடுபடுகிறார். மஞ்சள் நிற வைக்கோல்களை ஒட்டிய சாணியை வாளிக்குள் அள்ளிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வேப்பங்குச்சியை வீசிவிட எண்ணம் வருகிறது. களிமண்ணால் அரைக்குந்து வைத்து தகரம் அடித்து கிடுகால் கூரைவேய்ந்த குடில் இருளில் மௌனமாக நின்றிருந்தது. ஆனாலும் பாருங்கள் குடிலுக்குள் இரண்டு ஜீவன்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குடில் இருளில் உறைந்து போய்க்கிடந்தாலும் உள்ளே மனுஷியும், ப்ரியாக்குட்டியும் பனையோலைப் பாயில் சுருண்டு கிடப்பதும், ப்ரியாக்குட்டி சரத்தால் இழுத்துப்போர்த்திக் கொண்டுகிடப்பதும் நினைவில் வருகிறது. பேந்தும் பாருங்கள் எரிச்சல் தான் மிஞ்சுகிறது. பெட்ட இண்டைக்கும் முத்திரம் போயிருந்தா சரம் என்னாகும். சூத்தை கண்ட கொடுப்புப்பல் வேறு, குளிரை உள்வாங்கி கூசி வலிக்குது. கொட்டிலுக்கு வெளியே இருளில் புள்ளியன் படுத்துக்கிடப்பதை, அதன் ஒளிரும் கண்களாலும், அசை போடும் தாடைகளாலுமே காணமுடிகிறது. இப்படித்தான் பாருங்கள் சாமத்தில் எனக்கு இருக்கும் எவ்வளவோ வேலைகளை பாதுகாப்புப் பிரச்சனையையும் மறந்து முடித்து விட்டுவரும்போது

புள்ளியன் கண்கள் ஒளிர பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். சாமத்திலே
 ஊருக்குள் இருக்கும் எனது வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு
 திரும்பும்போது அப்புவும், மனிசியும் மகளும் உறங்கிவிட்டிருப்பார்கள்.
 ஆனாலும் பாருங்கள் இந்தப் புள்ளியன் தாயை அசைச்சுக்
 கொண்டு ஒளிரும் கண்களுடன் குற்றம் கண்டுபிடித்துவிட்ட
 தோரணையில் கழுத்தை ஆட்டி மணியை ஓசைப்படுத்தும். என்னதான்
 இருந்தாலும் பாருங்கள் புள்ளியன் திறமான ஒரு சினைக்காளான்தான்.
 நியூசிலாண்டில் இருந்து இறக்கின காளையில் பார்த்து, மாட்டுத்தரகர
 வைச்சு வாங்கின காளையப்பா அது. அதுண்ட திமிலைக்கும்
 நீட்டுக்கும் எங்கட ஊர் மாடுகள் பக்கத்திலேயும் நிக்கேலாது பாருங்க.
 சும்மா சொல்லக் கூடாது பாருங்க, இதுவரைக்கும் கொண்டு
 வந்துவிட்ட இருபது, இருபத்தைந்து பசுக்களையும் சினைப்படுத்திப்
 போட்டுது. இதுல பாருங்க வேடிக்கைய இதிட்ட சினைப்பட்ட எங்கட
 ஊர் பசுக்களல பத்துப் பன்னிரண்டு குட்டியைத் தாங்கவும், குட்டி
 போடவும் ஏலாம அவதிப்பட்டு செத்துப்போச்சு. தப்பிப்பிறந்த கண்டுகள
 கண்ணால பார்க்க ஏலா. அவ்வளவு பெரிய கண்டுகள் மொழு...
 மொழு.... என்று. ஆனால் கண்டுபோட்ட பசு எல்லாம் எழும்பி
 நடக்க ஆறு ஏழு மாசம் பிடிந்தது. அது மட்டுமா தப்பிப் பிழைச்ச
 கண்டுகள் எல்லாம் அனேகமா பசுக்கண்டுகள்தான். ஆனால் பாருங்க
 இதுட்ட சினைப்பட எங்கட வீட்டுப்பசு நாம்பன் கண்டாய் போட்டுட்டுது.
 மனிசி சொல்றாள் பாருங்க எனக்கும் அதுக்கும் அதிக
 வித்தியாசமில்லையாம். போன... போன... இடத்தில் எல்லாம்
 பையன்களாப் போனதாலதானாம் தனக்கு வடிச்சலா மிஞ்சி ஓரே
 ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையோட போயிட்டுதாம். இயற்கையா
 நடக்கக்கிற விஷயத்துக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம் பாருங்க.
 புள்ளியன் பக்கத்தில் ஆளக் கண்டோன்ன முன்னங்கால நீட்டி
 உன்னி எழும்புவதுபோல பாசாங்கு காட்டுது. பாருங்க இதுக்கும்
 எங்கட மாடுகள் மாதிரி கள்ளம் புடிச்சிட்டுது. அதுக்கும் பாருங்க
 வாழ்க்கையில் அலுப்புத்தட்டத் தொடங்கி இருக்கும்தானே. இருபது,
 இருபத்தைந்து பசுக்களோட உறவுவச்ச அதுக்கும் பலவீனம்
 இருக்கும்தானே. விரக்தியும் மெல்லத் தட்டத்தொடங்கி இருக்கும்.
 இப்ப மூண்டு கிழமையாப் பாருங்க கணபதியற்ற பசுவேற சினைக்கு
 நிண்டது. பாருங்கள் திரும்பவும் எரிச்சல் வருகிறது. கயிற்ற ஆப்பில

இருந்து உருவவும் முடியாமல் அவுக்கவும் முடியாமல் கிடக்கிறது. பத்தாதுக்கு இருளில் தெரியாமல் சாணியில் வேறு கைபட்டு சில்லிட்டு பிசுபிசுப்பாய்க் கிடக்கு. நகக்கண்ணுக்குள் ஊத்தை வேறு அடைந்து போய்க்கிடக்கும். பாருங்க திரும்பத்திரும்ப எரிச்சல் தான் மிஞ்சிக் கிடக்குது. எங்கட ஊர் மாடுகள் மாதிரி எழும்புவது போல் பாசாங்கு காட்டி விட்டு இன்னமும் படுத்துக்கிடக்கு புள்ளியன். அடியில் முடிச்சப் போட்ட கயிற்றுத் தலைப்பால் இரண்டு விளாச... விளாச..... கண்ணைக் கூசி முதுகை சிலிர்த்து எழும்பி நின்றது. பாவந்தான் பாருங்க சந்து இரண்டும் உள்ளுடுங்கி விலா எல்லாம் வெளித்தெரியுது. நேற்றுத்தான் கணபதியர் சினைக்கு விட்ட பசுவ அவிட்டுக் கொண்டு போனவர். இன்னும் காசு தரஇல்ல.

“டோய் கனகற்ற வளவில் கட்டுறது சரி... உன்ரபாட்டில விட்டுவிட்டு வந்திராத..... மேயவிட்டு நிண்டு அவிட்டுக் கொண்டுவா.....”

பார்த்தீங்களா குளிரில் கூட பிசிறடிக்காத, அதட்டுகிற கம்பீரமான குரல். கயித்துத் தலைப்பால் இரண்டு விளாச விளாசுரதொனி. “ந்தா...” அசட்டையாய் புள்ளியனை சாச்சுக் கொண்டு போனாலும் பாருங்க அப்பு சொல்றத கேட்கத்தான் வேண்டும். புள்ளியன கண்ட கண்ட பசுக்களோட சேரவிடக் கூடாதுதான். அதுல கவனமா இருக்.. சக் பேந்தும் பாருங்க எரிச்சல் வருகுது. இருட்டில் கடப்புத்தட்டி இடிச்ச விலா விண்..விண்...எண்டு... வலிக்குது. பனியில் நனைஞ்ச கடப்புத்தடி சில்லிட்டு குளிருது. மேல் கடப்புத் தடிய உருவிப்போட்டு, இடத்தடிக்கு மேலால காலத்தாக்கிப் போட்டு கம்பில குந்த..... பாருங்க உடல் முழுவதும் அசதியாய்க் கிடக்கு, மற்றக் காலையும் தூக்கிப் போட்டு, கடந்து மற்றப் பக்கம் வாறதே பெரும்பாடாய்க்கிடக்கு. “ந்..தா...” பார்த்தீங்களா இவற்ற திமிரை சாதுவா வந்து ஒரு நெம்பு நெம்பி நிலம் தட.... தடத்து அதிர கடப்பு கம்புக்கு மேலா தாண்டி குதிச்சு வந்து கழுத்தில இருக்கிற மணிய ஆட்டி ஒரு நக்கல் பார்வை வேற.... பாருங்க இவற்ற ஏளனத்துக்கு ஒரு நா... “டமார்” நாசம் கட்டுவான்கள் நெஞ்சு வெளுத்துப் போச்சு. விடிய வெள்ளனத்தோட தொடங்கிறாங்கள் பாடையில் போறவங்கள். புள்ளியன் வேற மிரண்டு கடப்பில இடிபட்டு நிக் குது. இன்னும் பாருங்க “செல்” போற கூவல் சத்தம்

கேட்டுக்கொண்டிருக்குது. “ந...தா...” றோட்டில புள்ளியனோட ஏறினாப் பிறகுதான் பாருங்க “டம்” என்ற அடங்கின சத்தத்தோட “செல்” விழுந்து வெடிக்கிறது கேட்குது..... ஆற்ற தாலிய அறுத்தாங்களோ..... எந்த புள்ளயோ... புட்டியோ.... காடோ..... கரம்பையோ.... வீடோ.... மரமோ... “செல்” விழுந்த இடம் நிலாவெளிப் பக்கமாகவோ அல்லது கும்புறுப்பிட்டியாகவோ இருக்க வேண்டும். கும்புறுப்பிட்டியிலோ அல்லது நிலாவெளியிலோ சொந்தக்காரங்களோ அல்லது தெரிந்தவங்களோ இல்லை என்பது மனதுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது. இப்படி ஒரு அதிகாலையில் தான் மனிசிட ஒன்டவிட்ட அண்ணனுடைய பெஞ்சாதியும், இரண்டு பிள்ளைகளும், ஆச்சிக்கிழவியும் “செல்” விழுந்து நித்திரைப் பாயிலேயே சிதறிப் போனார்கள். அவங்கட செத்த வீட்டுக்கு பெட்டயக்கூட்டிப்போனது பிழைச்சுப்போச்சு. பெட்ட எந்தநேரமும் யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தாள். சாப்பிடச் சொல்லத்தான் “அப்பா.... நாங்க ஏன் படிக்கோனும்... ஏன் நல்ல உடும்புப் போடோனும்... ஏன் குளிக்கோனும்... எங்கட பல் காவிபிடிச்சாத்தான் என்ன... நாங்களும் கெதியா “செல்” அடிபட்டு செத்துத் தானே போவம்...” இண்டைக்கு நினைச்சாலும் பாருங்க நெஞ்சு பதறிப் போகும்... கயிறு கையைவெட்டுது புள்ளியன் பின்னுக்கு நின்றுட்டுது. திரும்பவும் பாருங்கள் எரிச்சலாகக் கிடக்கிறது. கால் குளிர்வதால் தான் பாருங்கள் தெருவில் தேங்கி நின்ற தண்ணியை மிதித்துத் தாண்டி வந்திருக்கிறேன் என்பதே உணர்வில் வருகுது. கயிற்றின் இழுவைக்கு எதிராக கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்து பாதி மதகுக்குள்ளாலும் பாதி றோட்டிலும் தேங்கும் பள்ளத்தில் புள்ளியன் தண்ணி குடித்துக் கொண்டு நின்றது. தண்ணி குடிக்க கயித்த விட்டதன் பிறகுதான் பாருங்க ஞாபகம் வருது அவிட்டுக் கொண்டு வரேக்க புள்ளியனுக்கு தண்ணி வைக்கஇல்ல என்டது. இந்த மதகு போட்ட வரலாறப் பாருங்க. வினாசித் தம்பியண்ணர் என்ற மனிசீட்ட முந்நாறு தடவ சொல்லி இருப்பார். நீர்ப்பாசனக் கந்தோர்காரர் வந்து மட்டம் பார்த்துப் போட்டு மேட்டு நிலத்தில் இருக்கிற வயலுக்கு தண்ணி பாயிறத்துக்காக மதக உயர்த்தி வைச்சாங்களாம். றோட்டுப் போடுற கந்தோர்காரர் வந்து பார்த்துப்போட்டு இவ்வளவு உயரத்துக்கு கிரவல் போட நிதி ஒதுக்கீடு இல்ல எண்டு சொல்லிப் போட்டு மதகப் பதிவாவைச்சு கிறவல் போட்டாங்களாம். அதுக்கு பிறகு

இப்படித்தான் பாருங்க பாதிதண்ணி மட்டும் மதகுக்குள்ளால போக அரைவாசி றோட்டில தேங்குது. இரண்டு கந்தோர்காரரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் குற்றம் சாட்டிறதிலதான் கவனமாக இருக்கிறாங்களாம். குளக்கோட்டு மன்னனும் இவ்வளவு பெரிய குளத்தையும் கட்டி மைல்கணக்கில் வாய்க்காலும் வெட்டி ரோட்டும் போட்டார் எண்ட அந்தக்காலத்தில் இருந்த கூட்டு முயற்ச்சியத்தான் பாருங்க பாராட்ட வேணும் என்ற வினா....

“ஓய் வைத்தி..... மாடு தன்ர பாட்டில போகுது.....”

இவன் பாருங்க உடற்பயிற்ச்சிக்காய் காலையில் ஓடுறவன். ஆனா பாருங்க அவன்ர விரல் இடுக்கில் இருக்கிற சிகரட்டுண்ட முனையில் இருந்து இருட்டுல செந்தனல் உதிர்ந்து சிவப்புக் கோடு வரைந்து மறைந்து போகுது. சிகரட் அடிக்காதவர்களும், தண்ணி அடிக்காதவர்களும்பாருங்க கௌரவக் குறைவானவர்களாக நினைக்கிறான். அதுதான் பாருங்க “ஓய் வைத்தி” ஒண்டுந் தெரியாத அப்பாவிபோல புள்ளியன் கழுத்து மணி ஒலிக்க சாவகாசமாக றோட்டின்ட கரையைப் பிடிச்ச நடக்கிறார். இவன் பாருங்க ஒரு முறை என்ற மகளிட்ட மாட்டிக் கொண்டான். மகளர் பிறந்த நாளுக்கு வந்தவன் பாருங்க எல்லோரும் கேள்வி கேட்கிறாங்கள் எண்டு போட்டு தானும் பாருங்க பெட்டையிட்ட அரிசி மாவில செய்யிற உணவுப் பண்டம் இரண்டு சொல் எண்டு கேக்க மகள் யோச்சுப்போட்டு தெரியாது எண்டு சொல்ல “என்ன இவ்வளவு வாயடிக்கிறாய் இது தெரியாதா பிட்டு, இடியப்பம், தோசை....” எண்டு விலாசமாச் சொல்லப் பாருங்க மகள் உடனே “எங்கட அம்மா கோதம்மாவில தான் இதெல்லாம் செய்யிறா...” எண்டு சொல்லப் பாருங்க பெடியர்க்ப்சிப் மகள நினைச்சு பெருமைப் படும்போது பாருங்க கவலையும் கூடவே வருது. பெட்ட எதையும் சட்டென்று பிடிச்சுக் கொள்ளுவாள் பாருங்க கிட்டி விளையாடுற இடத்தில் பொடியல் “உச்சாவா...” “உச்ச..எங்க” எண்டு கேட்டு கூடாத சொல்லச் சொல்லிப் பாடிக்கொண்டு விளையாட பொட்ட இதப்பிடிச்சுக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ள பாடிக்கொண்டுவரும் பாருங்க மனிசி பிள்ளையைப் போட்டு அடி...அடி.. எண்டு அடிச்சுப்போட்டாள். பிறகு ஒரு நாள் பாருங்க மனிசிட பழைய பிரன்ட் வர கதைக்க விஷயம் இல்ல என்டோனே மகளக் கூப்பிட்டு பாருங்க

“அண்டைக்குபாடின பாட்ட ஒருக்கா பாடம்மா...” எண்டு மனிசி கேட்க்க பொட்டைக்கு பாட்டு மறந்து போச்சு. “எந்தப் பாட்டம்மா?” எண்டு பொட்ட கேக்க “ஒருநாள் பாடக்கூடாது எண்டு அடிச்சன்” “அப்ப நான் பாடினா நீங்க அடிப்பீங்களே?” மகள் சொல்லப் பாருங்க “இல்ல நான் அடிக்கமாட்டன். இந்த மாமிக்காக ஒருக்கா பாடிக்காட்டுபெட்டைக்குப் பாருங்க மறந்து போச்சு, உடனே மனிசி பாருங்க “உச்சவா.... உச்ச” எண்டு தொடக்கி விடப்பாருங்க வர்ர எரிச்சல்ல கயித்துத் தலைப்ப உயர்த்தி நாலு விசுறு விசிற... காற்றில் விசிறிய கயித்துத் தலைப்பு முடிச்ச காலில்பட்டு வலித்தது. பாருங்க நாலடி முன்னே சாவகாசமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்குது புள்ளியன்.

மனிசி மேல இருந்த எரிச்சலும் கால்வலியும் சேர்ந்து பாருங்க ஏனோ இரண்டு மூன்று வருசத்துக்கு முந்தி ஆமி சுட்டுச் செத்துப்போன வினாசித்தம்பியண்ணற்ர மூத்தமகன ஞாபகப்படுத்துது. முரளி பற்றிக் கதவந்தாக்காணும் பாருங்க மனிசிட முகம் சிவந்து பிரகாசமாயிடும். எண்ட முகத்தை ஏறெடத்துக்கூட பார்க்கமாட்டான் பாருங்க. ஆனா இது இரகசியமான விஷயம் பாருங்க. முரளி உண்மையில் கோழி களவெடுக்கப் பதுங்கித்தான், பதுங்கி இருந்த ஆமி இயக்கம் எண்டு சுட்டது. ஆனா பாருங்க என்ர மனுசி முரளி இயக்கத்துக்கு உளவு பார்க்கப்போய்த்தான் ஆமி சுட்டதாக சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்பவும் பாருங்க முரளிய நல்லவனாக காட்டிறதில மனிசி முன்னுக்கு.....

“கயித்த விர்ரா பரதேசி” திகைச்சப் போய் கயித்த இறுக்கிப் பிடிக்க முனையப் பாருங்க கையில் இருந்த கயிறு விடுபட்டுட்டுது. “கடவுளே விழுந்தான்..., தப்பிட்டான்....” பாண்பெட்டியோடு போன சைக்கிள்காரன் றோட்டின் இருகரையிலும் உழாஞ்சி சைக்கிளை நேராக்க கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாருங்கள் புள்ளியன் செய்யிற வேலையை என்ன இங்கால விட்டிற்று அது தன்ரபாட்டுக்கு றோட்டக் குறஸ்பண்ணி மற்றப்பக்கத்தால போய்க்கொண்டிருக்கு. சைக்கில நிப்பாட்டி திட்ட ஏலாத பாண்பெட்டிக்காரன் அம்மா..... மனிசி..... அயல் வீட்டுப்பெண்கள்... ஒழுக்கம் பற்றியெல்லாம் செத்த, மதில்சுவர், மின்கம்பம் எண்டு விசாரிச்சுக்கொண்டு போனான். நானும் இப்பிடி கண்டமாதிரி யோசிக்கிறத விடோனும்.....

விடோனும் எண்டு தான் பாருங்க நினைக்கிறன். ஆனாலும் பாருங்க முடியிறதில்ல. கடும் யோசனையில் இருக்கேக்க தானாம் பாருங்க மனிசி என்னட்டக் காசு கேட்பாளாம் அப்பத்தான் உண்மையிலேயே என்னட்ட காசு இருக்கா என்றது தெரியவருமாம். கையில் காசு இருந்தா பாருங்க யோசனையில் உடனே எடுத்துக் குடுத்துவிடுவனாம். மூன்றாவது மனுசனான வினாசித்தம்பி அண்ணனிட்ட இதசொல்லேக்கதான் பாருங்க எரிச்சலும் சினமும் கூடுது. பிரசர்காரன் வேற பாருங்க. இப்படித்தான் அடிக்கடி ஆத்திரம் எல்லை மீறிப்போயிருது. கயித்துத் தலைப்பை மேலே உயர்த்தி விசிற கயித்துத் தலைப்பில இருந்த முடிச்சு புள்ளியன்ட முதுகில நாலஞ்சு தரம் விழுந்தது. புள்ளியன் பதறி அடித்தொண்டையால் கமறிப்பாஞ்சது. பாருங்க பாவப்பட்ட வேலையை. அடி முறையா விழுந்திட்டது. கயிறு கையில் இருந்து விடுபட வீதிய விட்டு இறங்கி வாய்க்காலுக்குள் இறங்கி மேட்டு நிலத்தில தாவிப்பாயுது. இண்டைக்கு இதோட மல்லுக்கட்டின மாதிரித்தான். அதுண்ட பாய்ச்சலுக்குப் பாருங்க என்னால ஈடுகொடுக்க ஏலாம முச்சுத் திணறுது. சனியன் பசுவாட பிடிச்சுப் போறமாதிரி எல்லா போகுது. இங்கால சென்றி வேற இருக்குது பாருங்க. கன்னம் ஒட்டி மீசை முளைத்தும் கறுக்காத பொடியன் தான் பாருங்க அனேகமாக குந்திக்கொண்டு இருக்கிறவன். கையில் வேற பாருங்க, தானா நிக்காத சாமான்ல கோர்வை கோர்வையா பித்தளையில் மினுங்கிற சாமான் தூக்கிக்கொண்டு இருக்கிறத கண்டிருக்கன் பாருங்க. துலைஞ்சது கம்பி வெளிய நெருக்கிறறு.

“டூமீல்..... டூமீல்.....ட்டட்டட்டட்டட்ட...டூமீல்...டூமீல்...ட்டட்ட.”

புலர் காலை.... அலைறுவும் கம்பிவேலி மரங்கள் பனியில் நனைந்து ஒளிரும் பனைமரம்.., மரங்கள்.. புதர்....., கம்பிவேலி.... புதர்.... கம்பிவேலி புதர்.... வடலி... கருக்குமட்டை...., கங்குமட்டை.... முகம் புதைந்த மணல்..., மண் வாசனை..., மாட்டுச்சாண வாடை.... இரத்தவாடை..., மகள் கேட்ட பள்ளிக்கூட யூனிபோம்..., காசு தராத கனகர்..., புள்ளியன் அப்பு, புலர் காலை இருள்.. இருள்.. கார் இருள்.

கார் இருள்.... இருள்... புலர் காலை இருள்... சாணவாடை.... இரத்தவாடை..., மண்வாசனை இல்ல... இல்ல.. முத்திர வாடை... மகள்கேட்ட பள்ளிக்கூட யூனிபோம்... “ஐயோ..... விடிய வெள்ளன

டியூசனுக்குப் போனவன். கண்கெடுவாங்கள் கண்டுட்டாங்களே யாரோ கதறும் சத்தம் மங்கலான வெளிச்சம்... சூழ அந்தரத்தில் அரைவாசி உடம்புடன் தெரியும் தெரிந்த முகங்கள்... சீலிங்கில் பேன் மிகக் குறைவான இரைச்சலுடன் சுழல்கிறது. சுவரில் நீலநிறப் பின்னலில் ஒரு குழந்தை தன்வாயில் கைவைத்து ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்... என்று எச்சரிக்கும் படம்....., சோட்டிக்கு மேலா சாறி சுத்தின மனிசி... அப்பு... மகள்..., சில ஊர்ப் பெருசுகள்... “அநியாயம் நல்ல சாதி சினைக்காளையப்பா.....” புலம்பும் பெரிசு, புள்ளியனுக்கு என்ன ஆனாலும் கவலை இல்லதைத்தான். எப்பவும் பாருங்க என்னில குற்றம் கண்டு பிடித்து மணிய ஆட்டிக்கொண்டிருக்கும் சில வேளைகளில் என்ற பலவீனத்த நக்கல் பண்ணியும் இருக்கு..... அதுக்கு என்ன நடந்தாலும் கவலைப்படுறத்திற்கு ஒண்டும் இல்லைத்தான். “அதுக்கு தீனி போட்டுக் கட்டாது. அகதியாத் திரியேக்கையும் அதக்கொண்டே வைச்சிருக்கிறதும் கஷ்டம்..... அதுபோனது ஒரு வகையில் நல்லதுதான்.....” ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கிறதாலேயோ என்னவோ பாருங்க குரல் தன் பாட்டுக்கு அனுங்குது.

“சா அருமையான சின்னைக்காளையப்பா...” பாருங்க பெரிசு புலம்பல விடுறதா இல்ல..., மனிசிட முகத்தில பாருங்க ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பு மலருது. சில வேளையில் சினைக்காளைய இன்னும் சாக இல்ல எண்டு நினைச்சிருப்பாள் போல. என்ற முகமும் பாருங்க என்னையறியாமலே மலருது.

“எமகாதகப் பயலப்பா இவ்வளவு கஷ்டத்திலேயும் சிரிக்கிறான்.....” பாருங்க பெரிசு இன்னமும் புலம்பலை விடுவதாக இல்லை.

-1994

தாயம்மா

பூஞ்சை பிடித்து பார்வை மங்கிப் போன தாயம்மாக்கி கிழவி மங்கலாகத் தெரியும் தன் மூக்கு நுனியின் ஊடாக மிக நுண்ணிய டப்... டிப்.... எனும் வெடிப்போசையுடன் சுங்கானின் கரிப்பிடித்தமண் சுட்டி விளிம்புகளுக்குள் சிவந்த நீண்ட ஒளிர்வுக்கோடுகளின் வியாபகத் தன்மையுடன் கணன்ற செந்தணல் கங்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சுங்கானுக்குள் வெட்டி அமத்தி இருந்த பதப்படுத்திய கோடாச் சுருட்டின் புகை கிழவியின் தொண்டைக்குள் வந்து வீரியமான தாகத்துடன் நாசியில் ஏறி புகையாக மூக்குத் துவாரங்களுக்கூடாக வெளியேறி கண்களை எரியவைத்தது. மண்டைக்குள் எதுவோ பற்றிப் பிடிப்பது போல் இறுக்கியின் லேசாவதுபோல் கிழவி உணர்ந்த போது சுங்கானுக்குள் கணன்ற தணல்களின் மீது சாம்பல்படியத் தொடங்கி இருந்தது. வெளியில்

மழை பெரிய ஆர்ப்பாட்டமான கிரேச்சலுடன் மிக மெதுவாக இடைவிடாது தூறிக்கொண்டிருந்தது. குடிலின் வாசலுக்குள்ளால் வந்துகொண்டிருந்த மழை இருளில் மங்கலான வெளிச்சம் வாசலில் கால் நீட்டி கூனி இருந்து கூங்கான் பிடிக்கும் தன்னைத் தாண்டி வியாபிக்க முடியாமல் முழு ஒளியும் தன்மீது படிந்து விட்டதால் குடில் இருளல் கிடப்பதுபோல் கிழவி உணர்ந்தாள். தேங்காய் யாவாரத்துக்குப் பயன்படுத்திய கைப்பிடி நரைத்து வெளிறிப் போன பச்சை நிற காக்கிக்கித்தான் பேக் குடிலின் ஏதாவது ஒரு மூலையில் கிடக்க வேண்டும் என நினைத்தாள். இனி அது தனக்குப் பயன்படாது என்பதால் அதன் மீது அவளுக்கு இனம் புரியாத பற்றுதல் ஏற்பட்டு அதை மடித்துப் பத்திரப்படுத்த வேண்டும் என நினைத்தாள். தான் தேங்காய் யாவாரத்தை கை விட்டதால் தன்னைப் போல் உரத்துப்பேசத் தெரியாத சில பெண்களும், ஆண்களுமான வாடிக்கையாளர்கள் தன்னை தேடினாலும் அவர்கள்பின் வேறு ஒரு வியாபாரியிடம் வாடிக்கையாளராக மாறிவிடுவதால் தன்னைத் தவிர வேறையாரும் நஷ்டமடையப் போவதில்லை எனவும் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள். குடிலுக்கு எதிரே இருந்த வீதியில் ஆரோ ஒருவர் வேட்டியைத்தூக்கிப்பிடித்து குடையுடன் கால்களை அங்கும் இங்கும் அகட்டி வைத்து தேங்கி நிற்கும் மழை நீருக்கோ அல்லது தெருச் சாணிக்கோ பயந்து இடறி இடறி செருப்பு படார்.... படார்.... என ஓசை எழுப்ப நடந்து போனார். மழை இன்னும் தூறிக்கொண்டுதான் இருந்தது. உவர் ஏரியில் தண்ணி மட்டம் கூடித்தான் இருக்கும். இறால் குத்தி விரல்கள் வலித்தன. இளஞ்சூட்டுடன் உவர்ஏரி நீர் மார்பளவுக்கு சூழ்ந்திருந்தது. முதுகில் மீன்கள் முட்டி முட்டி கூச்சம் காட்டின. மெல்லிய குளிர்காற்று தீண்டி கொடுக்கும்படி செய்தது. அத்தாங்கிற்குள் இறால்களும் மீன் குஞ்சுகளும் துள்ளி விழுந்தன. தாழ்வாரத்தில் ஒழுகும் மழை நீரின் இரைச்சல் அதிகமாகி இருந்தது. மழை உரத்துப்பெய்யத்தொடங்கியிருந்தது. நேற்று மாலையே பிச்சாண்டியை உபத்திரப்படுத்தி அத்தாங்கும், பறியும் வாங்கி வைத்திருந்தாள். அத்தாங்கையும், பறியையும் குடிலுக்குள் கொண்டுவருவதா விடுவதா எனக்குழம்பி பின் தாழ்வாரத்தின் இறப்பில்

கட்டித்தூக்கி இருந்தாள், தலையை குடில் வாயிலுக்காள் வெளியே நீட்டி தாழ்வார இறப்பைப் பார்த்தாள். அத்தாங்கும், பறியும் ஊமையாக ஒன்றும் உணராது, மழை நீர்ப்படாது தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கிழவியின் சுருக்கம் விழுந்துபோன முகத்தில் தூவானம் அடித்ததால் தலையை குடிலுக்குள் இழுத்துக் கொண்டாள். மழை இரைச்சலினூடு தூரத்தில் இருந்து தன்னை யாரோ “ஆச்சி” எனக் கூப்பிடுவது அவளுக்குக் கேட்டது. கூவலான கூப்பிடுதல் அதிக தூரத்தில் இல்லாமல் தன்குடிலுக்கு பின்புறமான வளவில் உள்ள சரசுவின் கூவல் அழைப்பு என்பதை இனங்கண்டுகொண்டாள். அந்தக் கூவலுக்கு செவிசாய்க்கவோ அல்லது பதில் குரல் கொடுக்கும் மனநிலையோ அற்று இருந்தாள். நிச்சயமாக சரசு கிழவிக்காக எதையும் கொடுக்கவோ, அல்லது பகிரவோ போவதில்லை என்பது கிழவிக்குத் தெரியும். மார்க்கட்டில் ஏதாவது வாங்குவதற்காகவோ, அல்லது நெருப்புக்குச்சியோ அல்லது வேறு ஏதாவது கடன் வாங்கவோ அவள் தன்னை கூப்பிடுவாள் என்பதால் கிழவி பேசாது இருந்தாள். கேட்டால் மழை இரச்சலில் தனக்கு எதுவும் கேட்கவில்லையென சாமாளித்து விடுவது என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். கூப்பிடுவது ஓய்ந்து சரசு ஆருக்கோ கிழவி இல்லப் போலக்கிடக்கு என்று கூறுவது கேட்டது. மழையின் தொடர்ச்சியான இரச்சல் இருந்தபோதும் மழை சற்று ஓய்ந்திருப்பதுபோல் அவளுக்குப்பட்டது. மழை நீரின் கனத்தால் சவண்டு போய்க்கிடந்த நிறைய குழாய் போன்ற மஞ்சல் நிறப்பூக்கள் பூத்துக் கிடந்த அலரி மரத்தின் அடியில் பனைமட்டை வேலிமீது ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக சாத்திக் கிடந்த கரள்கட்டி நெளிந்து போன இரண்டு வண்டில் சக்கரங்களின் பட்டங்களில் இருந்தும் நீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவைதான் தாயம்மாவிடற்கு ஒரு கணவனும் அவனுக்கு ஒரு இரட்டைக் கரத்தையும் இருந்ததற்குச் சாட்சியாக அவளுடன் கூட இருப்பவை. அந்த இரட்டைக் கரத்தையில்தான் முன்றாவது பிரசவத்திற்காக அவள் கணவன் டவுனில் இருந்த மருத்துவ மனைக்கு சாக்குப்படுக்கையில் கிடத்திக் கொண்டு போனதை நினைவு கூர்ந்தாள். அப்போதும் அவர்கள்

அந்தப்பாலத்தைத் தாண்டித்தான் போனார்கள். அப்போதும் பாலம் இருந்தது. அதை யாரும் காவல் காக்கவில்லை ஏரியில் தண்ணி மட்டம் உயர்ந்தால் மாத்திரமே சனம் பாலத்தால் போகும். இல்லாவிட்டால் கரச்சி வெட்டையை குறுக்காக நடந்து தாண்டி விடுவார்கள். அவளும் தன்னுடைய முன்றாவது பிரசவத்திற்காக டவுனுக்குப்போனபோது மாட்டு வண்டியும் கரச்சி வெட்டைக்கு குறுக்காக அதைத்தாண்டிப் போனது. அப்போது அந்தப்பாலம் கறுத்துவிட்ட வானத்தில் ஒளிரும் ஓர் இரண்டு வெள்ளிப் பொட்டுகளைக் கொண்ட பின்னனியில் பிரமாண்டமான முதலை ஒன்று இருட்டில் தலையையும் வாலையும் நிலத்தில் பதித்து வயிற்றை அந்தரத்தில் எக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு கிடப்பதுபோல் அவளுக்குப் பட்டது. அவள் ஏற்கனவே இரண்டு ஆண் குழந்தைகளை உள்ளூர் மருத்துவச்சிகளின் உதவியுடன் பிரசவித்தாள். இரண்டுமே இறந்துதான் பிறந்தன. எனவேதான் முன்றாவது குழந்-தையை டவுன் ஆஸ்பத்திரியில் போய்பெற்றெடுப்பது என அவளுடைய கணவன் தீர்மானித்தான். ஆனால் முன்றாவது குழந்தையும் பிறந்து சில மணிநேரங்களில் இறந்து போனது. அதன் பிறகு அவளது கருவில் எந்தக் குழந்தையுமே தங்காமல் போய்விட்டது. அப்பிடி அவளுடைய குழந்தைகள் இறந்து போனதால் அவர்கள் புத்திசாலிகள் என்றே கருதினாள். அவள் கணவன் விறகு ஏத்தப்போன இடத்தில் பாம்பு தீண்டி இறந்து போனான். அப்படி அவன் இறந்தபோது அவர்கள் உயிருடன் இருந்திருந்தால் பத்துவயதும், எட்டுவயதும், ஐந்து வயதுமாக இருந்திருப்பார்கள். தன்னைக் காப்பாற்றவே தடுமாற்றமாக இருக்கும்போது அவர்களையும் காப்பாற்றி வாழ தன்னால் முடியாமல் போயிருக்கும் எனக்கருதினாள். பின்னாளில் யுத்தம் தொடங்கியபோது அவர்களால் அவளும் அவளால் அவர்களும் வேதனைப்படாமல் தீர்க்கதரிசனமாகவே அவர்கள் பிறந்த வீட்டிலேயே இறந்து போனார்கள் என அவள் எண்ணம் அலைந்தது. அதன் பிறகு அவள் வாழ்வும், தேங்காய்யாவாரமும் நாப்பது வருடங்களுக்கு மேல் சூதும்வாதும் தெரியாது, உயர்வும் தாழ்வும் இல்லாது சீராக ஏதோ அவள் பாட்டுக்கு என்று போய்க்கொண்டிருந்தது. மழைநின்று

தாழ்வாரத்தில் இருந்து நீர் சொட்டுச்சொட்டாக ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. மழை மயித்தூத்தல் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. தெருவில் ஈரத்தில் டயர் சுற்றும் இரைச்சலுடன், வெள்ளைநிற வேள் ஒன்று வேகமாகப்போனது. வாசல் இரும்புக்கதவு திறக்கவோ பூட்டவோ முடியாமல் மண்ணில் புதைந்து கெழிந்து போய்க்கிடந்தது. அது அவளுடைய கணவன் "தேவி" ஆங்கில கடற்படைத் தளத்தில் வேலை செய்தபோது செய்துபோட்டது. அவள் கணவனுக்கு அப்பு கரத்தை வாங்கிக்கொடுப்பதற்கு முன், அவள் கணவன் நேவியில்தான் வேலை செய்தான். அப்போது அவனும் குடிசை பெருப்பிக்கவோ அல்லது கல்வீடு ஒன்றை கட்டவோ வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தபோதும் இவை எதையுமே செய்ய முடியாமலே அவன் இறந்துபோனான். அப்போதும் சண்டை நடந்தது. ஜப்பான்காரனும், வெள்ளைக்காரனும் சண்டை போட்டார்கள். அவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் ஜப்பான்காரன் குண்டு போடும்போது மெல்லிய தடி ஒன்றினை பற்கள் கொடுகாதபடி பல்லால் கவ்விப்பிடித்தபடி குழிக்குள் குந்தி இருந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான். மற்றப்படி ஜப்பான்காரன் குண்டு போட்ட ஒரு தினத்தில் தான் குடுமிக்கார பொன்னையற்ற வண்டிப்பட்டறைக்க அவள் குமரானது என்பது ஞாபகத்தில் இருந்தது. மற்றபடி அந்த சண்டை பற்றி அவளுக்கு ஏதும் தெரியாது. அவள் கணவன் வந்து சொல்லும் விஷயங்களே அவளுக்கு கிடைக்கும் மேலதிக தகவலாக இருக்கும். கல்குவாரி மலையில் பெரிய பெரிய நெருப்பு பலுன்கள் எல்லாம் வெள்ளைக்காரன் பறக்க விட்டு கட்டி இருப்பானாம். ஜப்பான்காரன் பதிஞ்சு குண்டு போடமாட்டானாம். அப்பிடிப் பதிஞ்சா பிளேன்ஸ் நெருப்புப் பிடிச்சிருக்குமாம். இரவில் "நேவி" வேலை விட்டு வரேக்க பெரிய பெரிய சிவத்த கண்கள் மாதிரி கற்குவாரி மலையில் "காஸ்" பலுன்கள் அச்சுறுத்திக் கொண்டு நிற்குமாம். இரவில் அவனும் நண்பர்களும் நேவியில் இருந்து வேலையை விட்டு வரும் வழியில் திடீர் என்று எங்காவது இருந்து வெள்ளைக்காரற்ற படையில் இருந்த காப்பிரிகள் ஆயுதங்களுடன் தோன்றுவார்களாம். அப்படி அவர்கள் தோன்றும்போது தங்களுக்குத் தரப்பட்ட பாஸ்காட்டை

நெஞ்சக்குநேரே பிடித்தால் அவர்கள் டோர்ச் அடித்துப் பார்த்து விட்டு அவர்களை தொடர்ந்து போக அனுமதிப்பார்களாம். என்று அவள் கணவன் அவளுக்கு மாமர வேரில் குந்தி இருந்து சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அவளுக்கும் அப்படி ஒரு பாஸ் தேவைப்பட்டது. எப்போதும் பாலத்தடியில் நொண்டியும் கூனியும் நடித்துத்தான் பாலத்தடியிலுள்ள சென்றியை தாண்ட வேண்டியுள்ளது. பாலத்தில் நிற்கிற ஆமிக்காரர்கள் எப்போதும் அவளிடம் ஐ.சி கேட்கிறார்கள். சிரித்தும், நடித்தும் சாமாளித்தும் வந்தாள். அவளுக்கு ஐ.சி எடுப்பதில் சிரத்தை இருந்தாலும் நஷனல் ஐ.சி. எடுப்பதற்கு அவளிடம் பிறப்பத்தாட்ச்சிப்பத்திரம் இருக்கவில்லை. போட்டோ சைன் தானும் தருவதற்கு அவள் ஏரியா ஜி. எஸ். மனம் கொள்ளவில்லை சந்தையில் கிழவியிடம் தேங்காய் வாங்கிய ஜி.எஸ். பின்னேரம் வீட்டில் வந்து காசை வாங்கிப்போ என்று கூற கிழவி அப்பாவித்தனமாய் பின்னேரம் கடைசி பஸ் பிடித்து போக நேரம் போய்விடும் என்றும், தன்னால் அலைந்து திரியவும் முடியாது எனக்கூறிவிட்டாள். அந்தக் கரளைத்தான் ஐ.சி. எடுப்பதில் ஜி.எஸ். காட்டினான். உடல் பருத்த பெண்களைக்கண்டால் பல் இளிக்கும் அவளிடம் குமர்ப்பொட்டைகள் காவாசிமாரைக் காட்டியே காரியம் சாதித்து விடுவது அவளுக்குத் தெரியும். கிழவியும் ஒரு காலத்தில் மாரைத் தூக்கிக் கட்டிக் கொண்டு திரிந்தவள்தான், இப்போது தோல்சருங்கி தொய்ந்துபோன மாரைவைத்துக்கொண்டு தன்னால் என்ன செய்யமுடியும் என கொடுப்புக்குள் புன்னகை தோன்ற கிழவி நினைத்துக்கொண்டாள். இப்போது பாலத்தை புதிய படை அணி காவல்காக்கிறது. அவர்கள் ஐ.சி. கேட்டு அதிகம் தொந்தரவு செய்யாவிட்டாலும் அவர்கள் கடுமையாக நடந்து கொள்கிறார்கள். பாலத்தின் ஒரு ஓரத்தில் காக்கிக் கித்தன்களாலும், தகரத்தாலும் கூண்டுகள் அமைத்து பெண்களுக்கென்று பெண் இராணுவம் சோதனை செய்கிறது. அவளுடைய கைகளும் அவளுடைய கணவனின் கைகளும் மாத்திரமே பட்ட உடலின்மர்ம உறுப்புக்கள் மீதெல்லாம் பெண் இராணுவத்தின் கைகள் ஊர்ந்தபோது அவள் உடல் கூசிக்குறுகிப்போனாள். சில தினங்களுக்கு முன் தேங்காய்

யாவாரத்துக்கு போவதற்கு தகரத்தால் அடைத்த கூண்டுக்குள் செக்கிங்குக்காக உள்ளே போவதற்கு லைனிலில் நின்றிருந்தாள். அப்போது அவளுக்கு முன்னால்போன இளம் பெண்ணை பெண் இராணுவம் கடுமையாக சோதிப்பதைக்கண்டாள். கிழவிக்கு முன்னே கூண்டுக்குள் நின்ற அவள் முகம் முழுவதும் மஞ்சள்பூசி கண்கள் வீங்கி சோர்வான கலவரமான முகத்துடன் கண்கள் கலங்கி நின்றிருந்தாள். அவர்கள் ஏன் கடுமையாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என கிழவிக்குப் புரியவில்லை. அவள் அரசாங்க அலுவலகம் ஒன்றில் வேலை செய்பவளாகக்கூட இருக்கலாம் எனக் கிழவி நினைத்தாள். வெள்ளையும் ஊதா நிறமும் கலந்த சுடிதார் அணிந்து தோளில் கேன்பேக் கொழுவி இருந்தாள். அவளை ஏன் கடுமைப்படுத்த வேண்டும் என்று கிழவி அங்கலாய்த்தாள்.

“இப்படித்தான் எல்லாக் கட்டியவும் சொல்றது சுகம் இல்ல... சுகம் இல்ல....” “சில கட்டியவுக்கு மாசத்தில நாலு ஐந்து தடவ வாரது”.....,

“பேந்து பாத்தா கஞ்சா கடத்துறது....”

“எப்பிடி நம்புறது நீங்க சுகம் இல்ல சொல்லி குண்டு கொண்டு போக மாட்டுது.....”

“அவுட்டு பிளட்ட காட்டிற்று போறது.....”

அவள் மருண்ட கலங்கிப் போன விழிகளுடன் தன் இடுப்பு நாடாலை உருவி அவிழ்த்து சுடிதார் ஜீன்சை இழுத்தாள். கிழவியின் மண்டைக்குள் கசிந்த சிவப்பு நிறமும், சுருங்கிப் போன கிழிசல்களும் வந்துபோக சில பொறிகள் மண்டைக்குள் சிதற, மண்டைக்குள் இறங்கிய கார் இருளுடன் மயங்கி அறுத்து விட்ட கொடிபோல் தன்னிச்சை இன்றி காற்றில் அலைந்து பின்னால் நின்றிருந்தவர்கள் மீதுவிழுந்தாள். பின் கடுமையான சபதமாகவே எடுத்துக்கொண்டாள். இனி அவர்கள் பாலத்தில் செக் பண்ணாமட்டும் பாலம் தாண்டி தேங்காய் யாவாராத்துக்கு மட்டும் இல்லாது வேறு எதற்கும் போவதில்லை என்று.

மழை விட்டு இருள் வெழுத்திருந்தது. தாழ்வாரத்தில் சொட்டுச் சொட்டாக நீர் வடிந்து கொண்டு இருந்தது. குடிலும் சற்று வெளுத்துக்

கிடந்தது. சுங்கானை தட்டி செத்தையில் செருகிய கிழவி மெல்ல எழுந்து பறியையும் அத்தாங்கையும் நோக்கிப் போனாள்.

அவள் கணவன் நேவியில் இருந்து கொண்டு வந்து போட்ட இரும்புக்கிறாதிக்கதவு திறக்கவோ சாத்தவோ முடியாமல் மழையில் நனைந்து மண்ணில் புதையுண்டு கிடந்தது. கதவுக்கும், கம்பிக் கட்டைக்கும் இடையான வெளிக்குள்ளால் கிழவி வெளியேறி தெரிவில் நடந்தாள். தெரு முடக்கில் பழைய ரெயின் கோட்டுப் போட்டு தம்பிராசா பியோன் வந்து கொண்டிருந்தான். கிழவி பயந்தாள். அவன் கேட்கக்கூடும் “என்னனை ஆச்சி கோலம் நளப்பொண்டுகளாட்டம்” “வேணுமென்டா வந்து அவிட்டுப் பார்த்திட்டுப் போ. நளப்பொண்டுகளைவிட எனக்கு ஏதாவது கூட வித்தியாசமா முளைச்சிருக்கா எண்டு” ஆனால் இந்த கடுமையான வார்த்தைகளை அதன் கடுமையுடன் தன்னால் உச்சரிக்க முடியுமா எனப்பயந்தாள். தம்பிராசா பியோனின் கீசம் சைக்கிள் ஒலி மிக நெருங்கி வந்தது. அவன் தன்சொந்த மகளையே நெருப்பில் எரியவிட்ட சாதிவெறியன்.

“எங்கன ஆச்சி கரச்சி வெட்டைக்கா.....” “ஓம் தம்பி.....”

“பார்த்துப் போனே அங்கின பாளிக்க முதல கிடக்கெண்டு கதச்சவங்கள்.....”

கிழவி நடக்கத் தொடங்கினாள். சாணியையே தேங்கிக்கிடக்கும் நீரையோ பொருட்படுத்தாமல் நடந்தாள். அவள் முதுகில் மீன்குஞ்சுகள் முட்டி முட்டி கூச்சம் காட்டின. இறால் குத்தி வலித்தது. அவளுக்கு முன்னே யாரோ வீசிய வீச்சுவலை பூப்போல் விரிந்து பின் ஏரிக்குள் அமிழ்ந்துபோனது. இன்று கிழவிக்கு மீனோ, இறாலோ பிடிபடலாம். சிலவேளைகளில் எதுவும் கிடைக்காமலும் போகலாம். ஆனாலும் இன்றோ அல்லது இனி வரும் நாட்களிலோ கிழவி தேங்காய்ச்சாக்கிற்கு அருகிலோ, அல்லது குடிலின் மற்ற மூலையிலோ அத்தாங்கையும், பறியையும் காண்டு வந்து விடுவாள் என்று தான் தோன்றுகிறது.

-1994

அப்பே நட்ட.....

மிகச்சலபமாக வெற்றுக் கண்களால் காண முடியாத மாயப்பிறவியாக அவன் இருக்கவில்லை. உங்கள் இயந்திரத்தனமான அவசர வேலை ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கு குறுக்கே வராது தன் வயிற்றுப் பாட்டுக்கான இரும்பு வியாபாரம் தவிர்ந்த நேரங்களில் மரத்தடிச் சந்தியில் இருக்கும் கிருஸ்ணன் கோவில் சிவப்பு, வெள்ளை நிறத்திலான நீட்டு நீட்டு கீலம் கீலமான காவி அடித்த மதில் சுவரில் தன்வயிற்றை வைத்து அண்ணாந்து வானம் பார்த்து நிற்பவன். ஆகவே அவனை பார்ப்பதற்கு நீங்கள் எதையும் கூர்ந்து அவதானித்து காலத்தால் பதிவு செய்து வைக்கவேண்டும் என எண்ணும் படைப்பாளியாகவோ அல்லது தம் காலத்தில் தம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் பற்றி

சிந்திக்கின்ற மனித நேயமுள்ளவராகவோ இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமுமில்லை. ஏனெனில் அவன் பொறுக்கிவரும் இரும்புகளின் எடையில் அவனை ஏமாற்றி அதேநேரம் அன்றையப்பாட்டிற்கு அவனுக்கு வழிவகுக்கின்ற நாடார் கடை முதலாளிக்கும், கோயில் மதில்சுவரில் வயிற்றை^{வை}த்து அண்ணாந்து வானம்பார்த்து நிற்க்கின்ற சந்தர்ப்பம் ஒன்றில் அவன் அறியாது பின்னால் பதுங்கி வந்து மெல்லிய தடி ஒன்றினால் குண்டியில் ஓங்கி அடித்து, அவன் அடியின் வலி பொறுக்கமுடியாது துடித்து பதைத்து ஓடுவதை குருரமான நமட்டுச் சிரிப்புடன் ரசிக்கும் தாடிவளர்த்து கிழடு தட்டிப்போன கிருஸ்ணன் கோவில் பரிபாலன சபைத் தலைவருக்கும், அவன் இரவுத் தூக்கத்தை அந்த “டுகுட்” பஸ்கோல்டில் பகிர்ந்து கொண்டு, அதற்க்காக அவன் சம்பாத்தியத்தில் இருந்து, பீடக்கோ அல்லது கஞ்சாவுக்கோ காசு பிடுங்கிக்கொள்ளும், காலைச் சுற்றி அழுக்குத்துணியை போர்த்தி பிச்சை எடுக்கும் கிழவனுக்கும் அவனைத் தெரிந்திருந்தது. நீங்கள் உங்களை ஒரு நாகரீகமான பிறவியாக கருதி நேரடியாக சந்திப்பதையோ அல்லது பாப்பதையோ விரும்பாவிடில் மரத்தடிச்சந்தியில் இருந்து ரயில்வே ஸ்டேசனை நோக்கிப் போகும் வீதியில் இருக்கும் பிரமாண்டமான நிழல் வாக மரமொன்றிற்க்குக் கீழ் நின்று அவனைக் காணலாம். இப்போது மஞ்சல் நிற “நியூஸ்டன்” பஸ் கொம்பனிக்கு சொந்தமான இறக்ககண்டி போட்டுடன் புழுதியும் புகையும் கிளப்பிப் போகும் பஸ்சையும், ஒரு குழந்தை அழுவது போன்று கோரன் அடித்துப் போகும் “கயஸ்” வேனையும் போகவிட்டு (நீங்கள் ஆணாக இருக்கும் பட்சத்தில்) பின்னால் “லேடிஸ்” சைக்கிளில் வரும் மென் நீல நிற சுடிதார் அணிந்த பெண் மீதான காதல் அல்லது புணர்தல் கற்ப்பனையையும் கலைத்து அவள் உங்களை தாண்டிச் சென்ற பின், (நீங்கள் ஒரு பெண்ணாக இருக்கும் பட்சத்தில்) தோளில் சுமந்து கூவி விற்றுப்போகும் குசினி “றாக்கை” வாங்குவது பற்றி அல்லது அடுத்த பெண்களின் நடத்தையில் குற்றம் கண்டு பிடிக்கின்ற தீவிர அக்கறை என்பவற்றை கலைத்துவிட்டு பின் கிருஸ்ணன கோவில் முகப்பை நோக்கினால், முகப்பில் கடலை விக்கும் முக்காடு போட்ட பெண்ணிற்க்கு பின்னே மதிலில் தன் வயிற்றை

வைத்து அண்ணாந்து வான்பார்த்து நிற்கும் அவனை உங்களால் காணமுடியும். ஊத்தை நிறத்தில் காறச்சட்டை போட்டு வெற்றுடம்புடன் தன் கரிய நிற வயிற்றில் வெளித்தள்ளி இருக்கும் பொக்கில் மதில் சுவருடன் நசிய அண்ணாந்து வான் பார்த்து நிற்பான். கடைக்காரன் ஏமாற்றிக் கொடுத்த பழைய உணவொன்றின் செமிபாட்டுக்காகவோ அல்லது சுய இன்பத்திற்க்காகவோ அவன் அவ்வாறு கோவில் மதில் சுவரில் தன் வயிற்றை வைத்து நசித்தபடி கோரமான முகத்தில் கண்கள் இரத்தச்சிவப்பாய் ஒளிர நின்றிருந்தான். மற்றவர் முகங்களைப் பார்த்து தான் பீதியடையக் கூடாது என்னும் நோக்கிலோ அல்லது மற்றவர்கள் தன் முகத்தைப்பார்த்து அலறி அடித்து ஓடக் கூடாது என்னும் நோக்கிலோ அவன் வான்பார்த்து நிக்கவும் கூடும். இந்தத் தவநிலை கிருஸ்ணன் கோவில் பரிபாலனசபை தலைவர் வந்து குலைக்கும்வரை நீடிக்கும். நீங்கள் அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதை தவிர்ப்பது நல்லது என்றே படுகிறது. முகம் கறுத்து சிவப்பு நிற கண்கள் அச்சுறுத்தும் என்பதை விட அவன் முகத்தின் ஒரு பக்க பாதி கன்னம் முழுவதும் அரை வட்டம் அடித்தது போல் இரண்டு அருகருகான சீரான இடைவெளி விட்டு சிறிய பதினொரு இரட்டைத் துளைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கமாக தசைகளை கவ்விப் பிடித்திருப்பது கோரமாகத் தெரியும். அவ்வாறு கவ்விப் பிடித்திருக்கும் சதைகள் சிவப்பும், பழுப்பு நிறமுமாய் எப்போதும் குருதியும் சிதலும் வடிந்த வண்ணமும், அதில் இலையானோ அல்லது கொசுக்களோ இரைச்சலுடன் மொய்த்தபடி இருக்கும். பகல் வானில் நட்சத்திரங்கள் ஏதும் இல்லாததாலும் அவன் கண்கள் வானத்தை குரூரத்துடன் வெறித்துக் கொண்டு இருப்பதாலும் அவன் வானத்தில் அழகியல் எதையும் தேடி இன்புறுபவனாகவும் தெரியவில்லை. சிவந்து ஒளிரும் கண்களைப் போலவே வானிலும் வளைந்து நெளிந்து ஓடும் சிவப்பு நிற சாயம் கலந்த பிசு... பிசுப்பற்ற சிறு ஆறு ஒன்று ஓடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். கட்டியாகவோ அல்லது இறுக்கமான பிசு பிசுப்புடனோ இல்லாது வெற்று ஆறு ஒன்றில் கலந்த சிவப்புச் சாயம் ஊறியது போல அந்த ஆறு ஓடிய போதும் அதில் இரத்த வெடில் அடிப்பதை உணர்ந்தான். அந்த ஆற்றின் சிவப்பு நிறத்தை விட

கடுமையான சிவப்பு நிறமும், வெளுப்பு நிறமும் கலந்த சிதைந்த தசைத் துண்டுகளும் இடைக்கிடை அந்த சிவப்பு ஆற்றில் மஞ்சல் கூழ்களாக முளைத்திசுக்களும் அமிழ்ந்தும், மிதந்தும் வந்தன. வெறிபிடித்த கரிய நிற நாய்கள் மின்னும் சிகப்பு நிற கண்களால் ஆற்றை கூர்ந்து வெறித்தபடி வாய்களை அகலத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இருந்தன. சில வேளைகளில் ஆற்றில் குதித்து, முழ்கி தசைத்துண்டுகளையோ அல்லது முளைத்திசுக்களையோ கவ்வி எடுத்துச் சப்பின நாய்களின் கடை வாய்களில் சதைத்துகள்களோ அல்லது முளைத்திசுக்களோ ஓட்டிக் கிடந்தன. இவ்வாறு தான் அவன் வானில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றைப் பார்க்கிறான். அடிவானம் சிவந்து தென்னை வட்டும், ஓலைகளும், வேம்பின் உச்சிப்பகுதியும் சிவந்து கிடந்த அந்திக் கருக்களில்தான் “வெல்கம் விகாரை” கேம்பில் இருந்து வீசப்பட்ட எறிகணை அவர்கள் தங்கியிருந்த “மில்” அகதி முகாமில் வீழ்ந்து வெடித்துச் சிதறியது. அதன் பின் அவன் இருபது நாட்களுக்கு மேல் மருத்துவ மனையில் இருந்து வெளியேறியபோது முகத்தில் பாதிக்கன்னம் முழுவதுமாக அரை வட்ட வடிவில் பதினொரு தையல் போட்டு அனுப்பி வைத்தார்கள். பின் அவன் “மில்” முகாமிற்க்கு திரும்பிய போது சுவரிலும் சீமென்ட தரையிலும் சிவப்பு நிற இரத்தம் காய்ந்து கறுத்து விட்டிருந்தது. பல இடங்களில் சதைத் துகள்கள் ஓட்டி அழுகி சாறு வடிந்து தூர்நாறும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. உடைந்த ஓட்டுத் துண்டுகளுக்குக் கீழ் புழுக்கள் ஊர்ந்தன. அதன் பின் அவன் தன் தாய் தந்தையையும் உறவுகளையும் தேடுவதை நிறுத்தி விட்டிருந்தான். பின்வந்த இரவுகளில் தூக்கத்திற்காக அந்த “டுகுட்” பஸ் கோல்டை நாடினான். ஆனால் ஏற்கனவே அந்த “டுகுட்” பஸ்கோல்டை கால்களை ஊத்தை துணியால் முடி பிச்சை எடுக்கும் கிழவன் தன் தொழிலுக்கும் உறக்கத்திற்கும் பயன்படுத்துவதைக் கண்டான். பீடியோ, கஞ்சாவோ கிழவனுக்கு கிடைக்காத இரவுகளில் அவனை அந்த பஸ்கோல்டுக்குள் உறங்க கிழவன் அனுமதிப்பதில்லை. கிழவன் ஆழ்ந்த போதையில் மட்டுமே தன்னுடன் தங்க அவனுக்கு அனுமதி அளித்த போதும், போதை தெளிந்த விடியல்களில் தன்

காலால் உதைத்து அவனை வெளியேற்றிவிடுவான். எனவே பெரும்பாலான இரவுகளில் அவன் அந்த பஸ் கோல்ட்டுக்கும் ரயில்வே ஸ்டேசன் பொறியலாளர் பங்களா சுற்று மதிலு க்கும் இடையிலான சந்திலேயே தூங்கினான். பகலில் பஸ்கோல்ட்டில் நிற்பவர்கள் பெய்த மூத்திரவெடுக்கு வெக்கையையும், பொலீத்தீன் பைகளின் சரசரப்பையையும், வீதுருத் துண்டுகளின் உறுத்தல்களையும், விடியல்களில் வீசம் அதீதமான குளிரையும் பொருட்படுத்தாது உறங்கப் பழகி இருந்தான். ஆனால் இப்போது சில தினங்களாக அந்த “டூகுட்” பஸ் கோல்ட்டுக்குள் கிழவன் இல்லாதிருந்த போதும் அவன் அந்த பஸ்கோல்ட்டுக்குள் மட்டுமில்லாதது அதன் பின்புறத்திலும் கூட உறங்குவதை தவிர்த்து நிழல் வாகை மரங்களுக்குக் கீழ் பயன்படுத்தாமல் கிடக்கும் ஒடுக்கமான கொங்கீரீட் “மேன்கோலை” தன் இரவுத் தூக்கத்திற்காக பயன்படுத்தி வருகிறான். சில தினங்களுக்கு முன் கிருஸ்ணன் கோயில் பரிபாலன சபைத்தலைவர் விட்டெறிந்த செங்கல் முழங்கையில்பட்டு உராய்ந்து இரத்தம் துளிர்க்க மற்றைய செங்கல்களின் குறியில் இருந்து தப்பி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரே நிறத்தில் புதிய தொப்பிகளும், அதே நிறத்தில் டீசேட்டும் போட்ட சில அண்ணன்மார்கள் கிழவனுடன் கடுமையாக வாதாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவர்கள் போட்டிருந்த டீசேட்டினதும், தொப்பியினதும் நிறத்தைக் கொண்ட பேப்பர்களில் பெரியவர் ஒருவரின் படம்போட்டிருப்பதையும் அதை அவர்கள் பஸ்கோல்ட்டில் ஒட்ட முனைவதையும், கிழவன் அதை தடுத்து கூச்சல் போடுவதையும்: கைகளையும் கால்களையும் உதறி கூப்பாடு போடுவதும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடப்பதுமாக இருப்பதையும் கண்டான். அப்போதுதான் பஸ்கோல்ட் முழுவதும் அங்கு நின்றவர்கள் போட்டிருந்த நிறத்தைக் கொண்ட பேப்பர்களில் வேறு ஒரு பெரியவர் வேட்டிசட்டை போட்டு கும்பிடுவது போலும், கோட்கூட் போட்டு கை அசைப்பதுபோலும் ஒட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான்.

“சொன்னாக்கேள், எங்களுக்கும் அவங்களுக்கும் பகை ஒண்டும்

இல்ல. அதில ஓட்டி இருக்கிறவருக்கும் எங்களுக்கும் ஒரே நிறந்தான். ஒரே சின்னந்தான்..., இலக்கம் மட்டுந்தான் வேற. நாங்க அவற்ற படத்துக்கு மேல ஓட்ட இல்ல. கீழ ஓட்டிற்றுப் போறம்..., விலத்தி நில்லு..." "நாணயம் என்டா நாணயம்தான். அந்த ஐயாமாரிட்ட இதில வேற ஆரும் ஓட்டவிடமாட்டன் எண்டு சொல்லீட்டன். இதில ஓட்டஎலாதுதான்..., நடையைக் கட்டலாம்...."

"பிச்ச எடுக்கிற கிழட்டு நாயே...! உனக்கு..."

பின் ஒருவன் கிழவனின் கழுத்தைப் பிடித்து தள்ளினான். தள்ளியவனைக் கூட வந்த சிலர் தாங்கிச் சாமாதானப் படுத்தினார். பஸ்கோல்ட்டுக்கு முன்பான தரையில் பல வித கால் தடங்களையும், சப்பாத்துத் தடங்களையும், புழுதி கிழப்பி காய்ந்த மண் ஒதுக்கி ஈரமண்கிளறுப்படுவதையும் பார்த்து நின்றான். பின் அவர்கள் நகர்ந்து தெருவில் நின்ற வேளை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். அப்பொழுது தான் அந்த வேளைக் கண்டான். அதுகும் அவர்கள் போட்டிருந்த நிறத்திலேயே இருந்தது. வேளைச் சூழவும் அவர்கள் கையில் வைத்திருந்த பேப்பரில் இருந்த பெரியவர் சிரித்த முகத்துடன் கைகளை தலைக்கு மேல் உயர்த்தி கும்பிடு போட்டபடி இருந்தார். கறுத்த கண்ணாடிக்குப் பின் கோரமான முகங்கள் வேணுக்குள் ஏறி அமர்வதையும் வேன் அசைவுடன் ஸ்ராட் ஆவதையும் கண்டான். நின்ற இடத்திலேயே பின் சக்கரங்கள் வேகமாக புழுதி கிழப்பி தரையுடன் உரசிச்சுளல வேன் முன்னே எகிறிகுதித்து வேகமெடுத்து மாதாகோவில் முடக்கில் கவிழ்ந்து விடுவது போல் திரும்பி பின் மறைந்து போனது. பஸ் கோல்டில் ஓட்டப்பட்டிருந்த பெரியவரின் முகமும், நிறமும் மங்கி இருளில் மறைந்து கொண்டிபோவதை, அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இரவு கஞ்சாப்புக்கையும், பீடி நாத்தமும் வழமைக்கு மீறி அதிகமாக இருப்பதை உணர்ந்தான். சில புதிய வடிவிலானதும் நிறத்திலுமான நோட்டுகள் கிழவனிடம் இருப்பதையும் அவன் கண்டான். பஸ் கோல்ட் முழுவதும் இருந்த பெரியவரும், அவரின் நிறமும் இருளில் முற்றாக மறைந்து போயிருந்தது. கிழவனின் புதிய வியாபாரம் அவனுக்கு புரிய முடியாது போனாலும் வழமையை விட இன்று அதிகமாக உழைத்து விட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

கிழவன் விபரமான ஆள்தான்.

“அட பரதேசி..’ சும்மா கிடக்குது எண்டதுக்காக... கிடக்கிறதெல்லாம் இரும்பில்லடா-! அதிலயும் தெரியோனும் உருக்கும் இருக்கும்--, உருக்கெண்டா அதுக்கு தனி விலைடா.., தரம் பிரிச்சுக் குடுக்கத் தெரியோனுண்டா பரதேசி...”

அன்று பின் இரவின் உறக்கத்தில் நாய்கள் நிறம் மங்கிப் போன சிகப்பு ஆற்றில் மிதந்து வந்து, ஆற்று நீரின் சிவப்பு நிறம் ஒட்டாது வெண்மையாக கிடந்த எலும்புத்துண்டை கவ்வி சப்புவதையும், எலும்புத்துண்டு சப்பச் சப்ப நழுவி.., நழுவி..., ரப்பர் தன்மையுடன் திரும்ப பழைய உருக் கொள்வதையும் கனவில் கண்டான். அத்தகைய ஒரு கணத்தில்தான் வாகனம் ஒன்று அடங்கிய இரைச்சலுடன் பஸ்கோல்ட்டுக்கு முன்னே வந்து நிற்பதை உணர்ந்தான். பஸ்கோல்ட்டின் முன்புறம் காலடி ஓசைகளையும்..., அடங்கிய குரலிலான இரைச்சலையும் செவியுற்றான். உடலின் மீதான அசதியும், மூத்திர வெக்கையும், எலும்பைச் சப்பும் நாயின் கவனமும் அவன் தூங்கிய இடத்தில் இருந்து எழும்புவதை அனுமாதிக்காததால் கிடந்த இடத்திலேயே கிடந்தான். சற்று நேரத்தில் இரைச்சல் அதிகமானது. பஸ்கோல்ட்டின் சீமென்ட் படிகளிலும், கட்டடத்திலும் மோதும் இரும்புக் கேடர்களின் “நங்” எனும் ஒலி துல்லியமாக அவன் மண்டைக்குள்கேட்டது. கிழவனின் கஞ்சா அடித்த அலட்டல் உறுமலாக மாறி, உச்சம் பெற்று அதட்டி, பின் அலறலாக மாறி, ஊளையிட்டு பின் கெஞ்சலும் கேவலுமாக மாறி அனுங்கி ஓய்ந்து போனது. பின் வாகனத்தின் இரைச்சல் கூடி ஓய்ந்து போனது. நாய்கள் மீண்டும் ரப்பர் எலும்புகளை சப்பமுனைய அவன் தூங்கிப் போனான். விடிகாலையின் பனிக்குளிர் உடம்பில் சாம்பல் படிவாய் அசதியை உண்டு பண்ணிக்கிடக்க, நாய்களையும் எலும்புத்துண்டுகளையும் உதறி அவன் விழித்தான். வழமையான கஞ்சா, பீடிப்புகை நாத்தத்தையும் மீறி புதுவித நெடி வீசுவதையும் அது “மில்” முகாமில் “செல்” விழுந்த போது ஏற்பட்ட அதே நெடி என்பதையும் உணர்ந்தான். இரத்த ஆறும் இரத்த வெடில் அடிக்கும் நாய்களும் அச்சுறுத்த பஸ்கோல்ட்டை எட்டிப் பார்த்தன். உள்ளே கிழிந்த துணிக்குவியலாய் கிடந்தான் கிழவன். கிழவனின் தலை எங்கே

இருக்கிறது என புரியாது விழித்தான். கிழவனின் இடுப்பில் இருந்து விலகிக் கிடந்தது சாரம். இடுப்பில் இருந்த கயித்துக்கு மேல் தோல் கிழிந்து இரத்தம் சிவப்பாய் கிடந்தது. கிழவன் கால் மடிந்து தலை சுவரில் முட்டி மடிந்து கிடக்க குப்புறக் கிடந்தான். பஸ்கோல்ட்டிற்கு வெளியே இரத்தம் படிந்த மெல்லிய நீண்ட தட்டையான இரும்புக்கேடர் கிடப்பதைக் கண்டான். இரும்புக் கேடர் மீது படிந்து கிடந்த இரத்தக்கயறை மண்ணுக்குள் தேய்த்துப் போக்கினான். பின் பொறுமையாக கிழவன் சொன்னதுபோல் சோடா போத்தல் முடியால் அந்த இரும்பை தேய்த்து கறளைப்போக்கினான். அது உருக்காக இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்து தன்னுடைய அன்றைய விடியலில் கிடைத்த பிரமிப்பான உழைப்பை தோலில் சுமந்து இரும்புக்கடையை நோக்கிப் போனான். பஸ் கோல்ட்டு இரத்த நெடி வீசுவதுடன் வெறுமையாகவும் கிடந்தாலுமே சில தினங்களாக அந்த ஒடுக்கமான “மேன் கோலை” தன் உறக்கத்துக்கு தெரிவு செய்தான். இன்னும் சில மணிநேரத்திற்குப் பின் கிருஸ்ணன் கோவில் பரிபாலன சபைத் தலைவர் வந்து துரத்தும் வரை அவன் அந்த வெள்ளை, சிகப்பு நிற கீலம்.. கீலமான காவி அடித்த கிருஸ்ணன் கோவில் மதில் சுவரில் வயித்தைவைத்து பழைய உணவின் செமிபாட்டுக்காகவோ அல்லது சுய இன்பத்துக்காகவோ வானில் ஓடும் இரத்த ஆற்றை வெறித்தபடி நின்றிருப்பான்.

2002

(faint, mostly illegible text, likely bleed-through or ghosting from the reverse side of the page)

5005

காத்துக் கறப்புகளும் கரித்துண்டுகளும்

சில்வாவைத் தெரியும், வாடியில் இருந்து விரல் இடுக்கில்
சூரன் மீன்களை இரு கைகளிலும் காவியபடி எங்கள் கிறவல் வீதியில்
பனை ஓலைத் தொப்பி நாடா மார்பில் சிலுவையாய் அசைய போபவன்.
சந்தியில் சைக்கிள் கடை வைத்திருக்கும் சில்வாக்கு நெருப்பில் எரிந்து
இழுத்துப் பிடித்த தோல்கள், கழுத்தடியில் சுருங்கிக் கிடக்கும். வைரவர்
கோவில் ஆலமர நிழலில் குண்டடித்து விளையாடி ஏதாவது காரணம்
தேடி சண்டை போடுபவனும் சில்வாதான். “சில்வாட ஆஸ்தி எங்கட
றோட்டால கொண்டு வருவாங்களாம்...” ஓங்கி நீண்ட வார்த்தைகளின்
கோர்வை எழுந்து தென்னை வட்டுக்களின் உயரத்தைத் தாண்டியது.
இரைச்சலின் அதிர்வில் முத்தம்மாச்சி அப்பாவின் முற்றத்து விலாட்டின்

மென் பசியநிற மாந்தளிர் ஆடி கலைவுற்றுப் போன மாமரப் பூச்சிகள் இரைச்சலான சடசடப்புச் சத்தத்துடன் முத்திப்போன கரும் பசியநிற இலைகளிலும், பழுப்பு நிற முதிர்ந்த இலைகளிலும் மோதின. நாக்குத் தெறிபட, தலை சிலும்பிப் போக பிடரியில் விழுந்த அடியில் மண் நீல நிறம் பெற்று மங்கி பின் பழைய நிறம் பெற்றது. பின்னால் தணிகாசலம் மாமா செவ்விளநீர் வட்டுக்கு முன்னே தலை சிலும்பி சிரித்தபடி, “சில்வா இல்லடா எரும செல்வாடா...” ஓ...! தமிழ்த் தேசியம். எழுபத்தேழின் இரவொன்றில் செல்வாவின் ஆஸ்தி கொண்டு வந்த ட்ரெக்டர் பெட்டியினுள் சிறிமா புரத்தில் வைத்து இருளைக் கிழித்து ஒளிரும் நெருப்புத் தணல்கள் செஞ்சிவப்பாய்க் கனன்று வந்து வீழ்ந்த விறகுக் கட்டையை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஊர்.

கடல் கன்னியின் சப்பாத்துக்களை திருடிப் போனவர்களை, கடற் குதிரையில் ஏறி தேடித்திரியும் குள்ளர்கள் இரவில் நடமாடுவதால் அலவாய்க்கரை முழுவதும் அதிகாலையில் தடம் கிடப்பதாக கடற்கரை ஓரக் கதைகளையும்: முந்நூறு வருடம் இப்பூமியில் உயிருடன் வாழ்ந்த முப்பது முழ கருநாகங்கள் சிறுத்து ஒரு முழுமாக, இறக்கைகள் முளைத்து மோட்சத்துக்கு, நாகலோகம் நோக்கி பறந்து போவதாக, கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு சுருட்டோ சுங்கானோ புகைக்கும் பெத்தாக்கள், அச்சமுட்டும் இருளில் சொன்ன கதைகள் சொந்துகளாக உலாவும் பிரதேசம் அது.

“ஓம்... சுவீம்... சுவீம்... மான் ஒரு கையில் மழு ஒரு கையில்.... சங்கொருகையில்.... ஆயிரத்தெட்டு பேய் பிசாசு பில்லி..... சூனியம்.... அறு... அறு... திரிபுர.... ஓம்... சுவீம்... சுவீம்...” நெற்றியின் மையம் கூசி நெருட உதிரும் திருநீறு கண் இமையிலும், மூக்கு நுனியிலும் சாம்பல் படிவாய்ப்படர மந்திரம் சொல்லி காய்ச்சலுக்கு திருநீறு போடுவார் முத்தம்மாச்சி அப்பா. வாழும்போது யாருக்கும் இடைஞ்சலில்லாமல் வாழ்ந்து, முடிந்தளவுக்கு மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தவர். பின்னாளில்

தன் மரணச் செலவுக்கு பணமும், தன் மார்பளவுப் படத்துக்கு பிரேமும் போட்டு வைத்தவர். வாய்க்கரிசி பொரித்து சில்லறையும் சேர்த்து வைத்தவர். தன் மரணத்தின் பின்னும் தன் வாழ்வு தனக்குள் அடங்கி நிற்கவேண்டும் என்ற அறத்தை வாழ்க்கையாகக் கொண்ட மூத்தம்மாச்சியப்பாவை, மூத்தம்மாச்சியின் சேட்டையைப் பார் என சிரித்த ஊர்.

பனையில் இருந்து உதிரும் சிறிய மஞ்சள் நிற தடித்த இதழ்களைக் கொண்ட பனம்பூவை மெலிந்த இடது கையால் நிலத்தில் விழாது ஏந்தி, இது ஆண்பூ, இது பெண்பூ என நெற்றியைத் தாண்டி கண்களை மூடி வந்து விழும் நீட்டு கரிய நிற முடியை ஒதுக்காமலே பிரசங்கம் செய்து, மனதில் வடுவை உண்டு பண்ணி, சப்பிய பனம் பூவின் கயர் தொண்டையை அடைக்க உணர்வில் இடறி, இடது கைக்காரிகள் மீது ஒரு ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி, பின் இரவில் படகேறி ஊரைவிட்டுப் போன சொண்டு குவியக்கதைக்கும் கீச்சுக் குரல்காரி நண்பியாக இருந்த உளர்.

சம்பந்தருக்குப் பின்னால் போய் சூரியக் கொடி பிடித்து வாழ்க தமிழ் ஈழம் என தேர்தல் காலங்களில் மட்டும் கத்தினால் தமிழீழம் கிடைத்துவிடும் என்ற கற்பனை கலைந்த தாடி வளர்த்து, மாலையில் கடற்கரை புதைமணலிலும், புல்மேட்டிலும், புட்போல் விளையாடி வியர்வையும், களைப்பும் கலைய பின் அந்திக் கருக்கலில் புற்றிடலில் கூடிக் கதைத்திருந்த குட்டி அண்ணன்கள் காணாமல் போயினர். திரும்பி வருவார்கள் என நிலவொளியில் காத்துக் கிடந்த கரும் பசியநிற புற்திடலும், வெண்மணல் பரப்பு மைதானமும் கோலாப் பத்தையாலும், தகரப் பத்தையாலும் மூடுண்டு போக, கோல் போஸ்டுகள் உக்கி கறையான் ஏறி சிதைந்து நிலத்தில் உரமாய் போயும், அவர்கள் திரும்பி வராமல்போனதை பார்த்திருந்த ஊர்.

தம்மை மீறி எதுவும் வீட்டுக்குள்ளோ அல்லது ஊருக்குள்ளோ

வந்து விட முடியாது என, ஈசிச்செயாரில் சாய்ந்து அட்டணக்கால் போட்டபடி உள்ளங்காலில் ஓட்டிய மண்ணை அசட்டுச் சிரிப்புடன் தட்டிக்கொண்டே தற்பெருமை பேசும் ஆண்களையும், அரையடி காணிக்கு அடிபட்டு மண்டையை உடைத்துக்கொண்டு, பின் சிறிமா புரத்து இனவாதக் குண்டர்கள் போட்ட டயரில் சிக்கி, கைகளை மேலே தூக்கிப் பிடித்தபடி எரிந்து உடல் கருகி உயிரிழந்த ஆண்களையும் கொண்ட ஊர்.

கஞ்சா அடிக்க தள்ளுவண்டியை தெரு ஓரமாக விட்டு விட்டுப் போவான் மாமி என்னும் தள்ளுவண்டிக்காரன். மதிய வெய்யிலைக்கூட பொருட்படுத்தாது தள்ளுவண்டியை தள்ளிக்கொண்டே கடற்கரையில் விட்டு விட்டு வந்து, வீட்டுக்குள் ஒழிந்து கொள்ளும் குறும்புக்காறப் பெண்களையும், கணவன்மார்களின் சஸ்பெண்டர்களையும் தோய்த்துப் போட்டு விட்டு, கக்கசுக்குப்போன குழந்தையை அலுப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்களையும் கொண்ட ஊர் அது.

தாடி வளர்த்த குட்டி அண்ணன்கள் காணாமல் போன காலத்தில் வித்தியாசமாக தலைமேவி இழுத்த புதிய அண்ணன்மார்கள் ஊருக்குள் வந்தார்கள். அதிகம் அறைகளுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்த அவர்கள் எங்களைக் கண்டு மருளவும், நாங்கள் அவர்களைக் கண்டு மருண்டதும் மாறி, பின் நட்பாந்த புன்னகையின் தொடுகை எம்மை வந்தடைந்தபோது, “நீண்ட படை நடப்பில் தலைவர் மா ஓவுடன்” உம், “லங்காராணியும்” எம் கைகளுக்கு வந்தன.

ஊருக்குள் ஒரு தொங்கலில் இருந்து மறு அந்தம் வரை கண்டாயங்களும், கடப்புக்களும் கம்பிகளை அறுத்து உண்டாக்க தெரு ஏறாமலே ஊர் சுத்தி வந்தோம் நாம். ஈரப்பிலாவிற்ருக்குக் கீழ் வட்ட விதானை அம்மாச்சி “சொட” கண்ணுடன் நிற்க, மண்ணுக்குள் வாள்களும் புதைத்து வைக்கப்பட்டது. காலையில் நாங்கள் கர்த்தாள்களை எதிர்பார்த்து போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடக்க ரவுண்டப் என்ற சொல் திடுக்கிட்டு விழிக்க வைக்கும். ஊருக்குள் பெனான்டோவின் பச்சை

நிற்ப் பொலிஸ் ஜீப் கிரவல் புழுதி கிளம்பவோ, அல்லது ஈரலிப்பான
 சேற்றில் சத்தத்துடன் டயர் சூழலவோ அடிக்கடி மாமாவைத் தேடிவரும்.
 நாப்பது வோல்ட் மின்சார பல்குகள் எரிவது தெரிகின்ற அளவுக்கு மாலை
 மங்கிய பின்னும் இறந்து போன செத்தைகளின் ஈர்க்குகளைப் பிய்த்துப்
 போட்டு காதல்மொழி பேசிய மாமாக்களும், சித்தப்பாக்களும் கூட
 காணாமல் போனார்கள். அப்படிப் போன இரவொன்றில் தான் அந்த
 ஊரும், கரிய நிறக் கடல் வெள்ளை நுரைகளைக் கரையை நோக்கித்
 தள்ளிக்கொண்டிருக்க இரைச்சலான கடலலைக்குள் அமிழ்ந்த குரலில்
 கதைத்துப்பேசி படகேறிப்போனது. பின் வீடுகள் என்று சொல்லப்பட்டவை
 வெறும் சுவர்களாக பாசிபிடித்து நிற்க, எல்லைகளை சுனைக்கும்
 நாடாண்பிப் பத்தைகளும் பாலக்கொடிகளும் தீர்மானித்தன.

எதுவும் தனக்குள் அடங்க வேண்டும். தன்னை மீறிப்போகும்
 எதுவும் அவரால் அங்கீகரிக்கப்பட முடியாத விசயங்கள். கண்டிப்பு,
 இறுக்கம், கடின உழைப்பு, உழைப்பால் தனக்கென்றொரு
 சுயகௌரவத்தை, மரியாதையை ஊருக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்
 ஐயா!. அவையே அதிகம் உண்மையென உறுதியாக நம்புவார். அரச
 உத்தியோகத்தில் தன் பிள்ளைகளை அமர்த்திவிட வேண்டும்
 என்பதற்க்காக கண்டிப்பையும், அதீதமான கண்காணிப்பை எம்மீது
 வைத்திருந்தவர் ஐயா!. அம்மா எப்போதாவது இரவில் விரித்த
 புத்தகத்திற்கும் தனக்கும் இடையே விளக்கை வைத்து வாசிப்பது
 வினோதமாக இருக்கும். அதிகம் சாண்டிலயன், கல்கி, லக்ஷ்மி,
 ஆகவேதான் இருக்கும். ஆனாலும் அம்மாவின் எல்லைகள் எப்போதும்
 மிகக் குறுகியதாக இருந்ததில்லை. தன் கருப்பை குறித்தும், கருப்பையில்
 உதித்தவை குறித்தும், அதீத மதிப்பீடுகள் இருந்தன. வீர மாந்தர்களும்
 இலட்ச்சியப் புதல்வர்களுமே அவருடைய மதிப்பீடாக இருந்தது. நான்
 உணர்ந்து என்னை தயார்ப்படுத்துவதற்க்கு முன்னமே சகோதரப்
 படுகொலைகளாலும், இலக்கற்ற வன்முறையாலும் தெறித்த இரத்தம்

எமது ஊர்களிலும், வீட்டு முற்றங்களிலும், யன்னல், கதவு இடைகளுக்குள்ளால் வந்து தெறித்து அறைந்து தன் கொடுரத்தை காட்டிற்று. இரத்த வெடில் முகத்தில் அறைந்து தாக்க வீரம், விளைநிலம் என்னும் சொற்க்களின் மேல் பூச்சு எம் முன்னே உலர்ந்து போனது. பொருள் ஈட்டலை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கையிலும் சரி, கல்வியிலும் சரி ஓட்ட முடியாமலும், வலிந்து ஓட்ட வைக்கவும் முடியாமல் போனது. இலக்கற்ற தவிப்பில் உலர்ந்த சருகைப்போல் பட்ட இடங்களில் எல்லாம் நெருங்குண்டது மனம்.

ஊதா நிற தலைப்பாகை அணிந்து, ஊதா நிறப்பின்னனியில் சிறுமி முறுவல் செய்யும் படம் ஓட்டிய கரும்பலகையைக் கொண்ட ஆதவனின்(அண்ணா) அறை அலுமாரியில் “உண்மை மனிதனின் கதை”, “ஐமிலா”, “குல்சாரி”, “கன்னிநிலம்”, “கப்டன்மகள்” என நீண்ட ஒரு தொகுதி ரஷ்சிய எழுத்துக்களின் மீதான கவனக்குவிப்பில் சிதறிப்போனது கற்பனாவாத யம்ப உலகம்.

தடித்த கண்ணாடிகளைக் கொண்ட பிரேமுக்குள்ளால் சிறுத்துத் தெரியும் வாசகி அக்காவின் மரபு வழிக்கோடுகள் பால்நிலைப் பாகுபாட்டால் அடக்கி ஆளப்படும் பெண்களின் குமுறலில், கொந்தளிப்பில், விடுதலையை அவாவி நிற்க்கும் உணர் கொம்புகளாக வியாபகம் பெறும் ஓவியக் கண்களின் பார்வையில் சிக்கியது தினமுரசுக் கலர் பக்கங்களுக்குள் வெள்ளைத் தாளில் கிடந்த எனது கறுப்புமை எழுத்துக்கள். பின் அது ஜெய்சங்கர் அவர்களுக்கு அறிமுகமாயிற்று. மரபைத் தேடி இன்றைய எமது சமூகப் பண்பாட்டு அசைவில் எம்மீது திணிக்கப்படும் ஆதிக்கங்களைக்கண்டு சினப்பவையே இவர் மேடையேற்றத்திற்க்கு தகுந்தவை என தெரிபவையாக இருக்க்கும். கையில் இருந்து கைநழுவிப் போய்க்கொண்டிருக்க்கும் ஆபத்தற்ற இயற்கை, “நஞ்சினில் விளைந்து கொண்டிருப்பதை நெஞ்சினில் விதைக்க முனைபவர்.” ஆடக சவுந்தரியின் அடையாளத்தை (வெவ்வேறு

நோக்கத்துக்காகவாயினும்) தேடுவதில் தொட்ட நட்பின் பிடியை மீறி நீண்ட மாயக்கரத்தின் வசீகரிப்பில் சி.ஜெய்சங்கர் அவர்களுடனான உணர்வின் பகிர்தல் இறுக்க, நீள்கிறது காலம்....

சமூக இயங்கியலின் உண்மை உணர்வுகளை தன் படைப்புத்தளமாகவும், வாழ்க்கைத்தடமாகவும் கொண்டது நந்தினி சேவியர் அவர்களின் ஆளுமை. படைப்புக்கு நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்தும் ஆளுமையைக் கொண்ட படைப்பாளி. வேப்பமரத்துக்கு கீழ் நீலப்பெயின்றடித்த கம்பிக் கதிரையில் இருந்து கொண்டு சாறத்தை சுருக்கி மடிக்குள் அடிக்கடி செருகியபடி, ஆஸ்துமாக்கண்டு வலிக்கும் நெஞ்சை வருடியபடி, “கேடீரே” என விளித்து சிந்தனை வசப்பட்டு அமைதியாகி “நாங்கள் முதல்ல வானத்தில இருக்கிற நட்சத்திரங்களை எண்ணுறத விடநிலத்தில இருக்கிற நெல் மணிகளைப் புறக்கோணுமடாப்பா..” எனக் கடைசி வார்த்தைகளை உச்சஸ்தாயியில் பிடரியைச் சொறிந்து கொண்டே சொற்களில் நிதானம் தந்தவர் நந்தினி சேவியர்.

“இல்லையடா குஞ்சன்.... அத நாங்க அப்பிடிப் பாக்கேலாதடா...” காலத்துயரில் தோய்ந்து வரும் சொற்பிரயோகத்திற்கு சொந்தக்காரர். ஆத்மீக விசாரங்களே இவருடனான நீண்ட உரையாடலாக இருக்கும். அகம் அடங்கி புறம் நுண் உணர்வு பெற அந்த உரையாடல்கள் என்னுள் நிழலைப் போல படிந்து போனது. வில்லுக் குஞ்சு (சு. வில்வரெத்தினம்) தன்னுள் என்னை உள்ளடங்கி நிற்கச் செய்கின்ற வசீகரம் கொண்ட மனிதர்.

நல்ல உரையாடல்கள் எப்போதும் இன்பமளிக்கின்ற செயல். அதிலும் எதிராளியை எடை போட்டு, எதிராளியை சிந்தனை வசப்பட நேரமும் கொடுத்து, எதிராளியை தன் சிந்தனை தளத்துக்கு இழுத்து வரும் உரையாடல் இன்பம் அலாதியானது. இதிகாசம், அரசியல், வரலாறு, பைபிள், குரான், பௌத்தம், அலுவலக நிர்வாகம் என

மணித்தியாலக் கணக்கில் தெருவில் போபவர்களைக் கூட மறந்து தெரு வோரங்களிலும், வீட்டினுள்ளும் சிவபாதம் அண்ணனுடன் நடந்த உரையாடல்களால் என்னுள் சொற் துகள் களாக படிவற்றுப் போன விஷயங்கள் எத்தனையோ. எதிராளியை சலிப்படையச் செய்யாது மணித்தியாலக் கணக் கில் சிந்தனை வசப்பட வைத்து உரையாடுவர் சிவபாதம் அண்ணன். “ஓம் நல்லது... பின்னச்சரி வாங்கோ..” என இடது கையால் வலது தோளை தடவியபடி விடை தருவார்.

ரகுநாதனின் “நிலவினிலே பேசுவோம்” கதையைக் கூறி, சாதியத்தை நயிச்சியமாக பின்பற்றும் போலி முற்போக்கு வாதிகள் பற்றி, மறை பொருளாக வந்து வாசகனை ஆட்கொள்ளும் ரசனை பற்றி அடிக்கடி பேசுவார். ரசனை அல்லது லக்கியங்களின் சுவை பற்றியே செ. யோகராசா அவர்கள் அதிகம் பேசுவார். எங்களை தன் பாட்டில் பேசவிட்டு விட்டு அடிக்கடி சிந்தனை வசப்பட்டு எங்காவது போய்விடுவார்.

முற்றிலும் போர்க்குணம் கொண்ட மனிதர். பெயர் கூட நக்கீரன். (வி. ஜெகநாதன்) நாடகங்கள் பெரும்பாலும் அவலச் சுவை கொண்டவை. கட்டிறுக்கமான அரசியல் அங்கத நாடகங்களே இவர் பாணி. எதிலும் தீவிரம் பேச்சிலும் சரி, செயற்பாட்டிலும் சரி, சினந்து சீறி நிறக்கும் இவரைக் கண்டால் உடல் நடுங்கும். திடீர் என்று தன்வசம் இழந்து கலகல வென சிரிப்பார். சிரிப்பின் வசீகரத்தில் நெகிழ்ந்து போகும் மனம். தோழமை யுடன் தோளில் கைபோட்டு நெஞ்சுடன் இழுத்து அணைத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவார்.

எனக்குள் நிகழும் மாற்றத்தால் எழும் நுண் அசைவுகளைக் கூட பயமில்லாது பகிரக் கூடிய ஒருவர். பைத்தியக்காரத்தனமான புலம்பலாக மற்றவர்கள் கருதக் கூடிய உணர்வுகளைக் கூட தனக்குள் சுவர விட்டு விட்டு எதுவும் தெரியாதது போல் அமைதியாக இருப்பார். பேச்சினிடையே “விட்ராதேங்க அதான்” என அடிக்கடி கூறி உற்ச்சாகப் படுத்திக் கொண் டிருப்பார். அநேகமாக எனது பிரதிகளின் படிநிலை முதல்

வாசகனும், விமர்சகனும் ஜெயக்குமார் அண்ணாதான். நிலவொளியில் கடற்கரை மணலிலும், தெருக்களில் சைக்கிள் ஓடிய படியும், உணர்வுகளாயும், எமக்குள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களால் ஏற்படும் நுண் அசைவுகளாயும் பகிர்ந்து கொண்டவை எத்தனை.

ஆறடி உயர மந்திரச் சேவல்கள் கிண்டிப் போட்ட மணல் குவியல் பள்ளத்தினுள் அமர்ந்திருந்து அந்தி மங்கி மின்சார கம்பிகள் பார்வையில் இருந்து மங்கும்வரை காப்கா பற்றியும், சூழலியல் ஏகாதிபத்தியம் பற்றியும் பேசி பின் எழுந்து போகும்போது கண்ணாடியை ஒற்றை விரலால் உயர்த்தி மூக்கும் கண்ணும் சுழிக்க “பின்ன நீங்க முந்துங்க..” என விடைதரும் ரியாஸ் அகமட்(அம்ரிதாஏயம்)

ஆரையம்பதியில் இருந்து வேர்க்க விறுவிறுக்க மட்டுநகர் வரை முச்சு வாங்கி சைக்கிள்மிதித்து வந்து கொண்டே மனிதர்களின் இலக்கற்ற பணவெறியால் சூரையாடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இயற்கை, குறிப்பாக அள்ளப்படும் மணலாள் சிதைந்து கொண்டிருக்கும் கடற்கரைகளின் பாதுகாப்பும் வளப்பும், இவை பற்றி பேசிச்சினப்பவர் மலர்ச்செல்வன். அதுவே தன் படைப்புக்களுக்கான தளமாகவும் தேடமுனைபவர்.

வில்லுக் குஞ்சுவின் காலத் துயரில் தோய்ந்த சொற்களுக்கு கர்நாடக இசைச்சுரங்களினால் அசைவும் தந்து, அவர் கவிதைகளுக்கு இசைத்துவழும் தன் குரல் வளமும் தந்து, இதயக்கூடல் நரம்புகளில் தேன்பிழி யாழினை மீட்டப் பாடலாக்கியவர் கீதாதேவி.

உணர்வுகளை மதிக்காத போலித்தனத்துடனான இறுக்கத்துடன், குதிரையின் மணல்கால்களாக குடும்ப, சமூக உறவுகள், மீண்டு பறக்க முனையும் சிந்தனைக் குதிரையின் சிறகடிப்பு, கிளறப்படும் தன் குடும்ப, சமூகப் போலித்தனங்களின் வக்கிரப் புழுதி, வக்கிரப் புழுதியில் மறைந்து நிற்கும் பட்சியின் சிறகு முளைத்த சிந்தனைக் குதிரை. தேடல் கொண்ட பட்சியின் அந்தர தவிப்புக்களை நிஜங்களின் சாட்சிகளாகப்பதிவு செய்பவர் சே.விஜயலக்குமி திடீர்... திடீர்... என்று புறுபுறுக்கும் பட்சியின்

எரிச்சலை, பொரிந்து தள்ளியும் விடுவார் விஜயலக்ஷ்மி.

பயிற்சிப்பட்டறையில் முற்றுகைக்குள்ளான ஒரு அறையில் இருப்பதை போன்றதொரு சந்தர்ப்பத்தை இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார் ஜெயந்தி தளையசிங்கம். “இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு அனுபவம் உண்மையாகவே பயமாக இருந்தது. பொலிஸ் வருமோ, கதவைத் தட்டுகிறார்களோ என்ற ஏக்கம் இயற்கையாகவே இருந்தது.” தன்னுடைய மென் உணர்வுகளை இங்கு இப்படிப் பதிவுசெய்கிறார். தனக்கான ஒப்பனைகள், நளிணம் எனும் புறத்தோற்றம் சார்ந்த கற்பிதங்களுக்கும், மதிப்பீடுகளுக்கும் இலகுவில் ஆட்பட்டுவிடாதவர். தனக்கான சுயத்தை அகத்துள் தேடுபவர் ஜெயந்தி தளையசிங்கம்.

மானிட தரிசனத்துக்கான உருச்சிதைவு உருவங்கள் பல இன்று புனிதப்படுத்தப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுகிறது. கால் மடிப்புக்குள் போர்மேகம் சூழ்ந்துவர நோயால் நலிவுற்றுப்போன துதிக்கையாளனை இருளடைந்த பிற்புலத்தில் ஓவியமாக்குகிறார் கிக்கோ.(றுசாந்தன்) என நீள்கிறது ஆளுமை மிக்க நட்பின் பட்டியல்.

கட்டடக் காட்டுக்குள் வெந்து வெதும்பி பிதுங்கி அகமும், புறமும் நலிவுறும் மானிடம். ஒளியும், ஒலியும், இரைச்சலுமாக ஆனால் சத்தமில்லாது மனித வலுவையும், மனித மணித்தியாலங்களையும், மிகச் சலபமாக குடும்பத் தொடர் எனும் போர்வையில் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கும் T.V... மனிதர்களை சோம்பேறிகளாக ஆக்கி எதையுமே சிந்திக்க முடியாத மந்த புத்தியுள்ளவர்களாக மாற்றி, அவர்களின் வார்த்தைகளையும், உரையாடல்களையும் உறிஞ்சிக்கொண்டு தான் ஓயாமல் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறது T.V. ஓ... இந்தக் கூண்டுகளை எல்லாம் உடைத்தெறிந்து வாழும் இன்பத்தை இவர்களுக்கு எங்கனம் உணர்த்துவேன்.

